

Liderfény

amatőr kulturális folyóirat

Brekking Nyúsz

Könyvmoly

Könyvajánló

Beszámoló

Szépirodalom

A jövő útjai

Fantasy

Horror

Versek

Külvilág

**Nyakonöntött
Próbagoblin
Szolgáltatóház
melléklettel!**

X. évfolyam, 9-10. szám, 2016. szeptember-október

Szerkesztőségi jegyzet

Kedves Olvasó!

Közel két hónap telt el a legutóbbi AKF megjelenése óta, és már látom, hogy a következő is hasonlóképp alakul... Előreláthatóan december végén érkezem elkészíteni. Ennek alapvetően egy oka van: időhiány.

Az időhiány viszont sok összetevős. A dolog ott kezdődött, hogy tavaly – amikor szünetelt a megjelenés – elköltöztünk a lakótelepi, téglablokkos társasházból egy nagyszülőktől megörökölt (akkor még részben felújított) vályogházba, amelynek elég nagy udvara, kertje van, több gyümölcsfával, miegymással. Ráadásul a felújítási munkák során az udvar minden részére került gyakorlatilag minden, a bontott cseréptől, faanyagtól, nyílászárótól, falzatig ömlesztve, és az is eltartott egy ideig, mire a még hasznosíthatóakat szétválogattam a szeméttől. Közben a kertet is felvetette a gaz, azt is ki kellett irtani, és persze amikor megérett a meggy, a szilva, a dió, azokat is le, illetve össze kellett szedni. Aztán meg elkezdett hullani a levél, amit megintcsak kénytelen az ember bezsákolni. A fák metszését is ilyenkor ősszel illik elvégezni, meg a kivágandó fákat kivágni. Szóval elég sok munkát ad, és sajnos a nyári lehetetlen időjárás miatt (hol 36 fok volt árnyékban, hol szakadt az eső a hétvégéken, amikor ráérek) az utóbbi két-három hónapban tudtam sort keríteni a feltétlenül elvégzendő munkákra. Ráadásul december óta kutyám is van, amely természetesen szintén igényel törődést.

Persze mindezt nagyon élvezem, nem is panaszként írtam. Viszont így, amire eddig volt időm, energiám, egyelőre nem jut, míg minden a helyére nem kerül.

Jimmy Cartwright

IMPRESSZUM:

**Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
X. évf. 9-10. szám, 2016. szept.-okt.**

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin

Borító: Chris Achilleos munkája

Illusztrációk: Internet, a Nyakonötött Próbagooblin Szolgáltatóház rovat háttere: Zora

Felelős és tördelőszerkesztő:
Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány)

Olvasószerkesztő: Túri András (Homoergaster)

Elérhetőségeink: Weboldal: www.lidercfeny.hu

FlipBook: flip.lidercfeny.hu

E-mail: lidercfeny@szentesinfo.hu

Facebook: [Lidércfény Online](https://www.facebook.com/LidercfenyOnline) YouTube: [LidercfenyHQ](https://www.youtube.com/LidercfenyHQ)

Tartalom

BREKING NYÚSZ

Hadifogoly-émlékek – Országút Társulat pályázat ..... 3.
A szavak hatalma – SpiritArt pályázat..... 3.

KÖNYVMOLY – RÖVIDEN AJÁNLUK

1956 – Kezében szabadság..... 4.
Galaktikabolt – Arkagyij és Borisz Sztrogackij: Hazatérés .. 4.
Galaktikabolt – Joe Haldeman: Örök szabadság ..... 4.
Agave – John Scalzi – A lázadás hangjai ..... 4.
Agave – John Scalzi – Vének történetei és más írások..... 5.
Agave – Ted Chiang – Érzézés..... 5.
Delta Vision – Orson Scott Card: Fhérgék ..... 5.
Delta Vision – Cam Rogers:
Quantum Break - Zéró állapot ..... 6.
Delta Vision – Jay Bonansinga:
The Walking Dead - Invázió ..... 6.

KÖNYVAJÁNLO

Joe Abercrombie:
Half a King, avagy Az Uralkodó /Kapitány/ ..... 6.
Joe Abercrombie:
Half the World, avagy A Harcos /Kapitány/ ..... 7.
Eric Muldoom: Codric /Kapitány/ ..... 7.

BESZÁMOLÓ

Októberi vasárnap, avagy: vad vasárnap, képregényezés
Budapest, október 16-án /HomoErgaster/ ..... 8.

SZÉPIRODALOM

Emlékek /angyalka146/ ..... 12.
Csend... /Emilly Palton/ ..... 13.
Hervadó virágok /zsolti_tolla/ ..... 14.
Idegen a konyhában I. /Iacika/ ..... 16.
Idegen a konyhában II. /Iacika/ ..... 16.

A JÖVŐ ÚTJAI

Enit balladája /kosakati/ ..... 17.
Szemetes /JohnnySilver/ ..... 21.

FANTASY

Jegye Brúnó, a vámpírvadász /Craz/ ..... 25.
Az Őzbak /B.J. Schudla/ ..... 29.

HORROR

A gazdaasszony /JohnnySilver/ ..... 30.

A NYAKONÖTÖTT PRÓBAGOBLIN

SZOLGÁLTATÓHÁZ AJÁNLÁSÁVAL

Alantas vágy /Bartos Zsuzsa/ ..... 31.

VERSEK

Az útnak élve /edwardhooper/ ..... 36.
Angyalszép arcod /bel corma/ ..... 36.
Fejtől fejig /kisjankó/ ..... 36.
Fák alatt /Kolumbán Jenő/ ..... 36.
Horizont alján /Tordai Gábor/ ..... 36.
Monológ /Alkony/ ..... 36.
Csónakok kettesben /macika/ ..... 37.
Lebegünk /macika/ ..... 37.
Kudarcba fulladva /Norberto/ ..... 37.
Vándorének /Seth/ ..... 37.
A Remény rabja /atesz990/ ..... 37.
1956 /edwardhooper/ ..... 38.
Köd /macika/ ..... 38.
Jenő őszi síránkozása /Kolumbán Jenő/ ..... 38.
Húsomból adhatok /Placebo/ ..... 38.

KÜLVILÁG

Lehetséges-e a lehetetlen a sci-fi-ben /Jimmy Cartwright/ 39.

Brekking Nyúsz - hírek, pályázatok innen-onnan

Hadifogoly-émlékek

Az Országút Társulat Hadifogoly-émlékek címmel pályázatot hirdet.

A XX. század egyik nagy csapása a magyarságra a világháborúkat követő hadifogság. Százazrek szenvedték el, katonák és civilek (malenkij robot). Sokan sosem tértek vissza. A hazatérteket pedig némaságra akarta kényszeríteni a diktatúra. De sokan nem hallgattak: vallottak írásban, beszéltek családnak, barátoknak. Azóta elmúltak a vészterhes idők, s vele a félelmek. Beszélni és tudni kell a történelemnek erről a rút arcáról.

Minden hadifogoly emlékei egyediek. Egynek története, elbeszélése a másikat nem helyettesítheti. Fontos minden emlékezés felkutatása, megőrzése, látszólag jelentéktelen vagy röpké emlékéké is, hiszen mind fontos dokumentumok. Ezek összegyűjtése a pályázat célja (természetszerűleg a határon túli magyarságé is). Várunk tehát, - mert nélkülözhetetlennek tartunk - minden magyar hadifogoly visszaemlékezést, elsősorban az eddig még nem közölteket. Célunk könyvben megőrizni ezeket.

A pályázat során külön hangsúlyt kapnak a nyugati (amerikai, francia, angol) hadifogságról szóló emlékezések, mert ezekről még kevesebbet lehet tudni.

Három kategóriában várjuk az emlékezéseket:

1. Különleges, egyedülálló értéket képviselnek azok a feljegyzések, naplók, melyek a **fogság alatt** születtek és túlélve öröket, motozásokat, besúgók éberségét, a hazautazás és további négy ellenséges évtized szaglászását, máig megőrződtek.

2. A volt hadifogoly **későbbi** feljegyzése, emlékirata, önéletrajza az emlékek megmaradásának legfőbb módja. Ezen belül nagy értéket jelent, ha valakinek hangfelvétel vagy film őrzi visszaemlékezését.

3. A legtöbben, akik elszenvetkék a hadifogságot, már nincsenek közöttünk. Sokan közülük - bár sosem írták le - családjukban sokszor elmondták emlékeiket. E **mások által megőrzött** történetek is nagyon fontosak s megőrzésre méltóak. A pályázat harmadik kategóriájában azon családtagok feljegyzéseit várjuk, akik jó emlékezőtehetséggel az eredeti elbeszélést hűen leírták/leírják, ahhoz nem téve semmit, nem színezve rajta.

A visszaemlékezés eredeti kézírata akár fénymásolatban, akár elektronikus másolatban (fénykép, szkennelés), akár eredetiben is beküldhető. Hang- és filmfelvételt is szívesen

fogadunk. Ha a másolatkészítés gondot jelent, kérjük, keressenek minket egyeztetés céljából alábbi címeinken. Kérjük beküldeni a volt hadifogoly rövid életrajzát s lehetőleg róla közvetlen a fogság előtt vagy után készült fényképet (lehetőleg digitális formában, ebben tudunk segíteni).

A díjazás:

A visszaemlékezéseket, melyek a kiírási feltételeknek megfelelnek, kötetben jelentetjük meg, rövid életrajz kíséretében. A könyvből tiszteletpéldányt adunk minden beküldőnek, reményeink szerint többet. Másfelől a visszaemlékezésekből színházi est készül, melyet a könyvbemutató alkalmával állítunk először színpadra.

Leadási határidő: 2016. november 30.

Levelezési cím (visszaemlékezések leadására): Kondorosy Szabolcs (Országút Társulat), Budapest, 1024, Margit körút 5/b.

(<http://www.orszagut.comze.com>)

A szavak hatalma

A SpirtArt irodalmi pályázatot hirdet, ahová szeretettel várjuk a doc. vagy docx. formátumban beküldött prózai alkotásokat, amelyek elérik a 10.000 karaktert szóközzel, ám nem haladják meg a 30.000 karaktert szóközzel, és valamiképpen kapcsolódnak a jelgéhez, méghozzá egyedi, kliséket mellőző formában:

„A szavak hatalma”

Minden stílust szívesen látunk, legyen az sci-fi, fantasy vagy szépirodalom, csak megfeleljen az egyediség kritériumának, valamint még ne legyen sehol publikálva (online megjelenést is publikációnak vesszük).

A pályázatból kizárást von maga után: a klisék használata, a rossz helyesírás, a rossz központozás (természetesen nem egy-két elütésről van szó, vagy egy véletlen kötőjelről), a mű levélbe másolása, a formázás teljes hiánya, a terjedelmi korlátok áthágása, publikáció bármilyen formája.

A pályázaton az első három helyezett díjazásban részesül! Valamint publikálási lehetőséget kap a Lector magazin előre láthatóan decemberben megjelenő, új számában.

Díjazások:

1. **helyezett:** 10.000 forint értékű könyvtulvány, valamint tiszteletpéldány a Lector magazinból.

2. **helyezett:** egy darab választható könyv+ egy darab választható e-book a SpirtArt ajánlatai közül, valamint tiszteletpéldány a Lector magazinból.

3. **helyezett:** egy darab választható e-book a SpirtArt ajánlatai közül, valamint tiszteletpéldány a Lector magazinból.

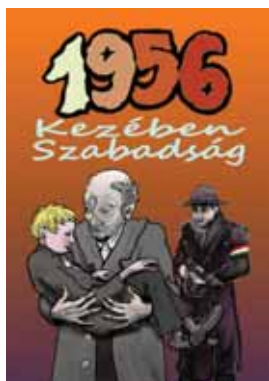
Beküldési határidő: 2016. október 21.

Ahová a műveket várjuk: spirtart.palyazat@gmail.com

KÖNYVMOLY - röviden ajánljuk

Andy Baron – 1956 – Kezében szabadság

Forradalom idején senki sem maradhat közömbös. Akármelyik oldalon is álljon, az életét biztosan felforgatják az események.

1956-ban egy bátor nemzet kelt fel a külső és belső elnyomás ellen, és ez akkor is igaz, ha tudjuk, hogy sokan inkább a hatalom-hoz maradtak hűségesekek. Ebben a könyvben történelmi és fiktív kalandokba keverednek mindkét oldal szereplői. A szerzőknek az volt a szándékuk, hogy hiteles, de izgalmasan mesélhető kisprózákkal állítsanak emléket ennek a még nagyon is velünk élő történelemnek.

Az alkotók között sci-fi és kalandirodalmi író éppúgy van, mint történelmi regények és színpadi művek szerzője. Abban azonban közösek, hogy közérthetően, mégis irodalmi igényességgel ábrázolják a szabadságharc előzményeit, pillanatait és következményeit.

A szórakozás és az elgondolkodás garantált!

<https://www.facebook.com/1956-Kezében-szabadság-1245795172118865/?pnref=story>

GALAKTIKABOLT

Megjelent a Hazatérés!

Arkagyij és Borisz Sztrugackij: Hazatérés – Delelő, 22. század

Az európai SF-nagymester testvérpár életművében központi szerepet töltött be az évtizedeken át írt Delelő-univerzum. Ennek a – tucatnyi hosszabb-rövidebb írást magába foglaló – ciklusnak legfontosabb darabja e filozofikus-kalandos novellafüzér, melynek magyarul eddig csupán egy korai, rövidebb változata jelent meg Ugrás a jövőbe címmel. Ezúttal a szerzők szándéka szerinti teljes mű olvasható szöveghű, új fordításban.

Bő százévnire a jövőben a Földön kialakult az eszményi társadalom. Az ideális kommunista világállam polgárai jólétben élnek, a tudomány minden jóval ellátja őket, anyagi és szellemi értelemben egyaránt. De vajon hogy fogadja ezt a tökéletességet két élő őskövület, a múltból egy elveszettnek hitt űrhajóval hazatért két kozmonauta, Szergej Kondratyev és Jevgenyij Szlavin?

Ismerkednek régi-új otthonukkal, feladatokat vállalnak, kihívásokat keresnek a megváltozott világban. Vajon számukra is kielégítően működik-e a tökéletes társadalom, megtalálják-e, amit keresnek itt, a Földön? Sikerül-e beilleszkedniük, ha már a világuirt elzárta előlük a baleset, amit túléltek? Ahogy azt is nyomon követhetjük, miként találja meg helyét e társadalomban az a négy fiatal, akik bár az új kor szülöttei, mégis gyakran kételkednek benne, hasznos tagjaivá válhatnak-e az emberiségnek, fel tudnak-e nőni gyermekkori példaképükhöz, az egyesek szerint hős, mások szerint esendő Gorbovszkihoz...

A Hazatérés most akciós áron megrendelhető a Galaktikabolt.hu webáruházban.

Megjelent az Örök szabadság!

Joe Haldeman: Örök szabadság

Az Örök háború-trilógia befejező kötete minden, amit egy jó SF-től várhatunk: nagyszabású kaland az emberi lét rejtelméi körül, gazdag jellemábrázolással, valamint átgondolt tudományos és vallási spekulációkkal.

Az „örök háború” veteránjai összetörten, elcsigázottan tértek haza, hogy végre megpihenhesenek szeretteik körében. Csak-hogy az idő közben elragadott mellőlük mindenkit, akit otthon ismertek, sőt az emberiség tovább is lépett az evolúció következő lépcsőfokára.

William Mandella és társai számára csupán egy isten háta mögötti, fagyos kolóniabolygó marad, ahol szigorú megfigyelés mellett élhetik egyszerű életüket, ha már a társadalomba beilleszkedni képtelenek. Nekik azonban elégük lesz a ridegartásból, és úgy döntenek, elkötnék egy űrhajót, megszöknek az egyetlen szabad helyre, amit ismernek: a távoli jövőbe.

Ám az univerzum kiszámíthatatlan, ha az ember pontosan megtervezi útját, akkor sem garantált, hogy a kívánt célba érkezik.

„Ha létezne egy Fort Knox SF-íróknak, Joe Haldemant feltétlenül ott kéne őriznünk nemzetünk legféltettebb kincsei között.”

– Stephen King

„Zseniális!”

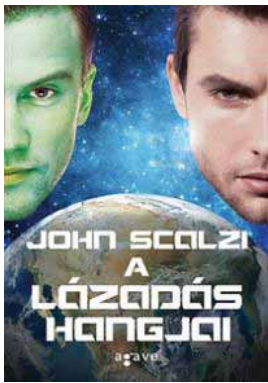
– Denver Post

agave könyvek

John Scalzi – A lázadás hangjai

John Scalzi ismét visszatér a Vének háborúja-univerzumba, ahol ezúttal az emberi faj egységének fenntartása a cél. A Föld lakói már tudják, hogy a Gyarmati Szövetség szán-

dékosan eltitkolta előlük az univerzum veszélyeit. Generációk óta védelmezik az anyabolygót különböző idegen fajokkal szemben, ám nem pusztá hazafiasságból: mindennél jobban szükségük van a katonai utánpótlásra, amivel egyedül a Föld láthatja el őket. A „Perry-incidens” után azonban nincsenek többé titkok, ráadásul új fajok jelentek meg és alkottak egységet - kifejezetten a Gyarmati Szövetség ellen. Tagjaik közt szeretnék látni a Földet is, amelynek

vezetői elárulva érzik magukat, és már nem tudják, hogy kiben bízhatnak. De választaniuk kell. Eközben a Gyarmati Szövetség működése is veszélybe kerül. Haderejük bevetése helyett ezúttal diplomáciai cselekkkel és politikai fondorlatokkal akarják a javukra fordítani ezt az ördögi játszmat, amelynek a tétje most már az egész emberiség jövője. Bevetik tehát a B csapatot Harry Wilson hadnaggyal az élen. Azt a csapatot, amelyik talán a harctéren nem a legjobb választás, de a váratlan és kiszámíthatatlan helyzetekre mindig váratlan és kiszámíthatatlan megoldásokat talál. Az ő küldetéseikről szól A lázadás hangjai. John Scalzi először digitálisan, epizódok formájában publikálta a kötetben szereplő történeteket 2013. januárja és áprilisa között, majd a kirobbanó sikernek köszönhetően nem kellett sokáig várni a könyv formájú megjelenésre sem. Elképesztő epizódjaival, felejthetetlen szereplőivel és emlékezetes párbeszédeivel A lázadás hangjai a Vének háborúja-sorozat legszínesebb, legváltozatosabb darabja.

<http://www.agavekonyvek.hu/konyvek/a-lazadas-hangjai>

John Scalzi – Vének történetei és más írások

John Perry százados Újgoa község polgáraival találkozik a Huckleberry kolónián, és a Véderő személyi állományának mindennapi életével kapcsolatos kérdésekre válaszol. Jane Sagan AgyGép naplójába betekint a Belbiztonsági Parancsnokság Információ- és Értelmezési csoportfőnöksége, és váratlan dolgokra bukkan.

John Scalzi e két novellája a Vének háborúja és a Szellemhadtest idején íródott, és a rajongók több éve tartó kitartó lelkesedésének köszönhetően most magyarul is megjelenhetnek, ezáltal teljessé téve az évezred legnépszerűbb military sci-fi univerzumát. A kötetben ráadásul ezek mellett megtalálható az Egyesült Államokban idén nyáron kiadott Ötpercesek című gyűjtemény is, ami Scalzi tizennyolc rövid, humoros sci-fi történetét tartalmazza az elmúlt 25 évből, főszerepben többek közt a joghurt világunalmával, vagy Plutóval, aki mindent kitálal az elvesztett bolygó státuszáról, és négy mesterséges intelligenciával, akik elmagyarázzák, hogy egyáltalán nem akarják az emberiség végét.

<http://www.agavekonyvek.hu/konyvek/venek-toertenei-es-mas-irasok>

Ted Chiang – Érkezés

Életed története és más novellák

Az Életed története és más novellák a létező legkülönbözőbb helyekre nyújt betekintést. Egy bábeli torony összeköti a Földet az égbolttal. A miénkhez nagyon hasonló világban az anyagi látogatások a mindennapi élet rémisztő és egyben csodálatos történései. Tudósok felfedeznek egy nem e világi nyelvet, ami alapjaiban változtatja meg a gondolkodásunkat és érzékelésünket az időről és a valóságról. Az idegi

áramkörökben végzett apró módosítással eltörlődik a testi szépség alapján történő megkülönböztetés.

Ted Chiang nyolc novellát tartalmazó, háromszoros Nebula-, valamint Hugo-, Locus-, Theodore Sturgeon- és Sidewise-díjas gyűjteményét sokan az új évezred legfontosabb novelláskötetének tartják. Szerzője a sci-fit olyan oldalról ragadja meg és ábrázolja, ahogy előtte még senki más nem tette.

Az Életed története című novellából Érkezés címmel Denis Villeneuve forgatott 2016-ban nagy sikerű filmet Amy Adams, Jeremy Renner és Forest Whitaker főszereplésével.

<http://www.agavekonyvek.hu/konyvek/eleted-toertenei-es-mas-novellak>

WWW.DELTAVISION.HU

Orson Scott Card: Fhérgék

Imakulata bolygója és őshonos fajai felett évezredek óta az emberiség az úr. Az itt élők szilárdan hisznek a csillagokkal egyidős legendában: Amikor a hetedik hetedik Heptarcha trónra kerül, belőle válik majd a Kristus, aki örökkétartó üdvösséget hoz az emberiségre – vagy elpusztítja a világmindenséget.

Türelem a törvényes Heptarcha egyetlen lánya, ám apjához hasonlóan ő is a trónbitortól szolgálja, aki elpusztította a családját. A király csak a királyi ház jólétével

törődik. De a királynak az egész világ a háza – vallja, akár csak az apja őelőtte, és kész ennek szellemében, lázadás nélkül leélni az életét.

Az ártatlanság ideje azonban lejárt, és a korszakok óta szunnyadó rettenet felébredt a föld mélyén. Türelemnek rövidesen útra kell kelnie Égalj városába, a világ közepébe, hogy felkeresse az ellenséget, és szembenézzen saját és az egész világ sorsával.

<http://www.deltavision.hu/fhergek/>

Cam Rogers: Quantum Break - Zéró állapot

A leggyilkosabb dolog az idő.

Jack Joyce hat éven át próbált menekülni – az élete, a múltó idő, valamint bátyja, Will elmezavara elől. Amikor azonban végül hazatér, kiderül, hogy a bátyja mégsem örült. Will feltalált egy időgépet, ami megoldhatja az emberiség minden gondját-baját. Háborúk? Megelőzhetőek. Természeti katasztrófák? Oda se nekik!

Akad azonban egy kis gond: a berendezésnek köszönhetően hamarosan véget ér, amit úgy

hívunk, idő.

Jack csupán egyetlen lehetőséget kap, hogy visszaforgassa az idő kerekét, rendbe hozza, amit elszűrtak, és megmentse a világot.

<http://www.deltavision.hu/qb-zero/>

Jay Bonansinga: The Walking Dead - Invázió

A letarolt Woodbury romjait maguk mögött hagyva, két szedett-vedett túlélőcsapat néz szembe egymással – és mindkettő ütközőpályára állt a másikkal.

A föld alatt, a régi alagutak és bányászaknak labirintusában Lilly Caul és idősekből, kriplikből, gyerekekből álló

színes társasága küzd azért, hogy új életet alakítson ki. Ám Lilly szívében és lelkében titkolt becsű vágy tüze lobog. Vissza akarja szerezni szeretett Woodburyjét a járkálók dögvészes karmai közül, és az útjában csak egyvalaki áll, aki jelenleg Georgia elpusztított vidékét rója...

A georgiai tájban, a szinte minden irányból érkező járkálók egyre nagyobb áradata közepén, az elmebeteg Jeremiah Garlitz tiszteletes újabb sereget állít egy

ördögi, titkos fegyvert felhasználva. Lilly és csapata megsemmisítését tervezi – azokét, akik elpusztították szektaszeregyházát –, és most először megvannak az eszközei arra, hogy külön bejáratú poklot zúdítson az alagutakban élőkre.

Az emberek két csoportja közti végső összecsapásban bevetésre kerül egy soha meg nem álmódott fegyver – amit az élőholtak szörnyűséges hordájából kovácsoltak, amit egy eszelős fejlesztett tökélyre, és amit ártatlanok vérében edzetek.

Jay Bonansinga a nagysikerű The Walking Dead televíziós sorozat alkotójával együtt tárja az olvasók elé a rémisztő és teljesen eredeti regénysorozat következő darabját, ahol a halottak légiói életre kelve hasítják ki maguknak birodalmukat a tévé képernyőjétől a könyvek lapjaiig.

<http://www.deltavision.hu/wod-invazio/>

Joe Abercrombie: Half a King, avagy Az Uralkodó

Joe Abercrombie az olvasó számára kimondottan kellemes élményt nyújtó fantasy könyve, Az Uralkodó 2015-ben jelent meg az Athenaeum Kiadó gondozásában. A Half a King az író Shattered Sea (magyarul Szilánkos Tenger) című sorozatának első kötete.

A történet minőségéről sokat elárul George R. R. Martin véleménye:

„Gyors, sodró történet tele árulás-sal és bosszúval. Már az első oldalon

magával ragadott, és nem is eresztett többé.”

Én is hasonló cipőben jártam, mint a Trónok harcának megalkotója: bár az Uralkodó elég vaskos könyv, mégis nehezen tudtam letenni, miután egyszer belekezdtem.

De miről is szól a könyv?

A történet főszereplője Yarvi, Gettföld királyának fia. Igaz, hogy a királyi család tagja, és éles elméjű ifjú, de van egy súlyos fogyatéka: jobb kezén születésétől fogva csak egyetlen göcsörtös ujj van. Emiatt nem is tör uralkodói babérokra, inkább tanul, és miniszter (egyfajta királyi tanácsadó) szeretne lenni. Egy napon viszont apja árulás áldozata lesz, és Yarvi, egyetlen potenciális jelöltként rövid időn belül a trónon találja magát. Az újdonsült gettföldi királynak természetesen nem csak jogai, hanem kötelezettségei is vannak:

Yarvitól elvárják, hogy bosszút álljon az előző uralkodóért. A vanszterföldiek ellen indított megtorló hadjárat balul sült el, Yarvi fogságba esik, de szerencsére az ellenség nem ismeri fel, és legalább az élete megmarad. Királysága így gyors véget ér, és a trón helyett hamarosan rabszolgaként egy hajó evezőpadján találja magát.

Persze nem lenne értelme az egésznek, ha a történet itt véget érne: Yarvi nem marad örökké a hajóhoz láncolva, hiszen van egy fontos feladata: a bosszú...

Az interneten Joe Abercrombie művét többen hasonlították R. R. Martin Trónok harca világához. Én sokkal inkább Bernard Cornwell hatását éreztem; több helyen hasonlóságot véltem felfedezni az Angolszász históriák köteteivel. Ez szerencsére egyáltalán nem jelenti azt, hogy bármelyik író művének gyenge másolatával lenne dolgunk: Abercrombie mesteri módon dolgozik, eléri íróársai színvonalát, és egy kiváló sorozatot ad kezünkbe.

Az Uralkodó egy nagyon jó fantasy könyv, egy olyan világban, ahol nem a varázslat dominál, hanem a kőkemény harcosok és mellettük a homályban fondorlatoskodó cselzővők. Ajánlom mindenkinek, aki kedveli az igényes fantasyt, és szívesen olvas egy érdekes szereplőkkel, cselzővésekkel és fordulatokkal teli művet.

Megjegyezném még, hogy – mivel sorozatról van szó – nem ez az egyetlen elkészült kötet. E sorok írásának pillanatában angolul még két további rész jelent meg, amelyek közül a Half the World magyarul is kapható A Harcos címen.

Köszönjük az Athenaeum Kiadónak, hogy rendelkezésünkre bocsátotta a könyv egy példányát.

Joe Abercrombie: Half the World, avagy A Harcos

A Half the World Joe Abercrombie Shattered Sea (magyarul Szilánkos Tenger) című sorozatának második kötete. A magyar fordítás 2015-ben jelent meg az Athenaeum Kiadó gondozásában.

Az első rész, a Half a King Yarvi herceg, a reménybeli miniszter, egy rövid ideig király, aztán valamivel hosszabb ideig rabszolga, majd végül véres kezű bosszúálló viszontagságait mesélte el. A második részben Yarvi eredeti álma beteljesült, és végre miniszteri pozícióban ármánykodhat kedvére Gettföld királya mellett. Jelen kötet központi alakja már egy fiatal lány, Hild Bathu, más néven Tüske, aki vitéz apja nyomdokaiba lépve a Szilánkos Tenger patriarchális, hímsovíniszta világában szeretne harcosi karriert kiépíteni, és kiképzői nagy bánatára ehhez meg is van a tehetsége. Egy napon viszont a gyakorlótérre elkapja a hév, és bár nem szándékosan, de mégis sikeresen megöli egyik társát. Emiatt bűnhődni kell, és ebben az esetben a bűn zsoldja a halál. Itt lép be a képbe Yarvi atya, az előző rész főhőse, és megmenti Tüskét a kivégzéstől. Azt azért lehet sejteni, hogy ezt nem emberbaráti szeretetből, és nem minden hátsó szándék nélkül teszi... Az atya magával cipeli hajóján Tüskét egy titkos küldetésre, ahol szegény lány egy kedves, idős nénike (aki szintén gyakorlott harcos) kezei közé kerülve néha

elgondolkozik, hogy nem lett volna-e jobb mégis a kivégzést választani. Yarvi miniszter, igaz, nem egy rosszindulatú alak, de a köz java érdekében mégis hajlandó lenne bárkit feláldozni. A vaskos műből végül megtudhatjuk, hogy sikerül-e Tüske Bathunak életben maradnia a politika fondorlatos világában, és hogy ehhez elegendő lesz-e az, hogy ügyesen tudja forgatni a kardját.

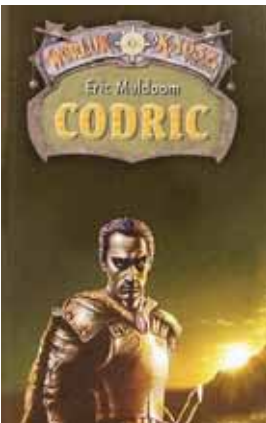
A Harcost nem sokkal az Uralkodó elolvasása után vettem kézbe, és bár egy majdnem ötszáz oldalas könyvről van szó, mégis elég gyorsan a végére értem. Nagyon jó mű, számomra az utóbbi évek egyik legjobb fantasy élményét jelentette. A szereplők általában szimpatikusak, és jól felépített karakterekkel van dolgunk. Némileg szokatlan, hogy a főszereplő lány, de szerencsére Abercrombie jól kidolgozta az alakját, és nem a melléret volt az elsődleges attribútuma. Az első részhez hasonlóan Bernard Cornwell hatását ebben a részben is felfedezni véltem, de úgy gondolom, hogy ez semmit nem von le a Harcos értékéből.

Összességében a Half the World legalább annyira kellemes élményt jelentett, mint a Half a King (vagy akár R. R. Martin Trónok harca világa). Jó szívvel ajánlom mindenkinek, aki kedveli a minőségi fantasyt.

Megjegyezném még, hogy - mivel sorozatról van szó - nem ez az egyetlen elkészült kötet. E sorok írásának pillanatában angolul még két további rész jelent meg, amelyek közül a Half a King magyarul is kapható Az Uralkodó címen. Remélem, hogy a harmadik kötet is hamarosan elérhető lesz magyar nyelven

Köszönjük az Athenaeum Kiadónak, hogy rendelkezésünkre bocsátotta a könyv egy példányát.

Eric Muldoom: Codric

Az egyik internetes könyvárúháznál böngészve találtam rá egész véletlenül Eric Muldoom Codric című regényére, amely az egyik kedvenc fantasy univerzumomban, a Worluk Káosz világában játszódik. Nem egy mai darabról van szó, hiszen a könyv még 2001-ben jelent meg a Cherubion Kiadó szép emléké Osiris könyvek című sorozatában. Mivel mind Worlukot, mind Muldoom írásait kedvelem, ezért rögtön lecsaptam erre a ma már ritkaságnak számító regényre.

Nemrégiben aztán a Kecskemét-Szentes buszjáraton ülve, nyolc órányi PIC programozás és digitális technika előadás után a városból kiérve a kezembe vettem a könyvet. Nyugodtan mondhatom, kellemes kikapcsolódást jelentett a tömény technikai témák után.

A főszereplő, Codric, Dergánia száműzött hercege bőséges zsákmányt remélve a legendás Aranyváros nyomában jár, amikor a sors szeszélye a nem épp kies dirwani pusztaság mélyére veti. Itt egy haldokló barbár civilizáció, a Tűzföld romjaira talál, ahol ősi szokás szerint ősi nemzetségek vívják egymás ellen véres háborúikat, és ha ez nem lenne elég, életüket a helyi flóra és fauna kellemetlen képviselői keserí-

tik tovább. Codric, az egykori zsoldos és rablólovag, emberiségét és maradék becsületét nagyrészt hátrahagyva, kardjával és ügyességével verekszi át magát az előtte tornyosuló akadályokon. Persze ő is tisztában van azzal, hogy egységben az erő, és nem egyedül ront rá elvetemült ellenfeleire: két dögös és meglehetősen lenge ruházatú hölgy is kiáll mellette véres csatái során. Aztán egyszer csak megjelenik az égen a főellenség: az Óskáosz Mordor nagyrú vezetőjével kapukat nyit a világra, és büzhödt seregei élén vértengerré változtatja Tűzföldet. Ezt Codric nem hagyja annyiban, és szövetségeseivel karöltve nekiment megveszekedett ellenfelének...

A Codric nem egy mélyen elgondolkodtató regény, hanem egy pörgős, akciódús fantasy történet, a kard és boszorkányság stílusú könyvek egy jól sikerült darabja. Eric Muldoom egy pillanatnyi nyugtot sem hagy hőseinek, és az egyik életveszélyes helyzetből a másikba vezeti őket. Szerencsére Codric vitézül helytáll, és Robert E. Howard Conanjához hasonlóan véres rendet vág az ellenfelek között. A szereplők kidolgozottságára sem lehet panasz: a jók szimpatikusak, a rosszakat kellően lehet utálni, Codric pedig egy olyan figura, aki azért nem annyira sötét (inkább talán szürke), és végig szurkolhat neki az olvasó. A végjátékban elmesélt várostrom az egymásnak rontó harcosokkal, lovagokkal, varázslókkal és mutáns pókokkal pedig kimondottan kellemes élményt jelentett (mármint nekem, az olvasónak, a mellékszereplők közül nem túl sokan élték túl :-)).

A Codricot ajánlom mindenkinek, aki szereti a jó sword and sorcery könyveket. Keressétek meg valamelyik könyvtárban vagy antikváriumban: érdemes rászánni az időt, egy kellemes fantasy élménnyel lesztek gazdagabbak.

HomoErgaster

Októberi vasárnap, avagy: vad képregényezés Budapesten, október 16-án

Egyre inkább rituális szertartás jellegzetességeit veszi magára az októberi képregény börtöri való készülődés. Idén szeptemberben amellelt, hogy egy belpolitikai esemény hullámain szörföztem, amelynek hozománya nem kevés túlóra lett, ez a dátum fokozta az izgatott őszvárast. Az esemény nem csupán azért volt érdekfeszítő, mert a börze mindig az, hanem azért is, mert az eddigiekhez képest teljesen új helyszínen került rá sor. Az Átrium Kft. modern, új épületét egy vidéki fickónak nem annyira könnyű megtalálni, főleg ha ez még némelyik jóakarató pestinek is probléma. Ennek ellenére, a nyugatitól 3 metrómegállányra viszonylag hamar rátaláltam az épületre. Bár a tájékozódást a Google-ról letöltött képekkel próbáltam könnyíteni, attól tartok egy ponton éppen a felső perspektívából szemlélt kép zavart meg. Mindegy a lényeg, hogy megtaláltam, ebben nagy segítségemre volt néhány gyanús képregényrajongónak látszó fiatalember, akiket követve már gyorsan odaértem. Igazán megkönnyebbültem, amikor beálltam én is a kigyózó sorba. Hogy időben érkeztem, abból szűrtem le, hogy utánam hihetetlen tempóban kezdett nyúlni a sor, végül már nem fért az egyébként tágas udvaron, és kezdett kanyarogni.

A sor eleje eltűnt egy lépcsősor tetején, de azért éreztem, hogy jó helyen állok. Elöttem egy magas fiatalember elmélyülten mobilozott, mögöttem két tizenéves amerikai stílusban beszélgetett... képregényekről is. Ahogy megindult a sor, óvatlanul nekimentem az előttem állónak. Elnézést kértem és beszélgetni kezdtünk. Kitárgyaltuk ki milyen képregényeket szeret, mit fog keresni, és honnan jött. Ő mondta, hogy Dunavarsány, én meg hogy Szentés. A mögöttem álló két fiú ekkor már nem beszélt, minket hallgatott. Nyilván új volt a számukra a mi társalgásunk stílusa, vagy meglepette őket, hogy valaki nem a szuperhősök miatt jött. A belépőjegy

Az a bizonyos, máskor is megénekelte „szent” sorbanállás

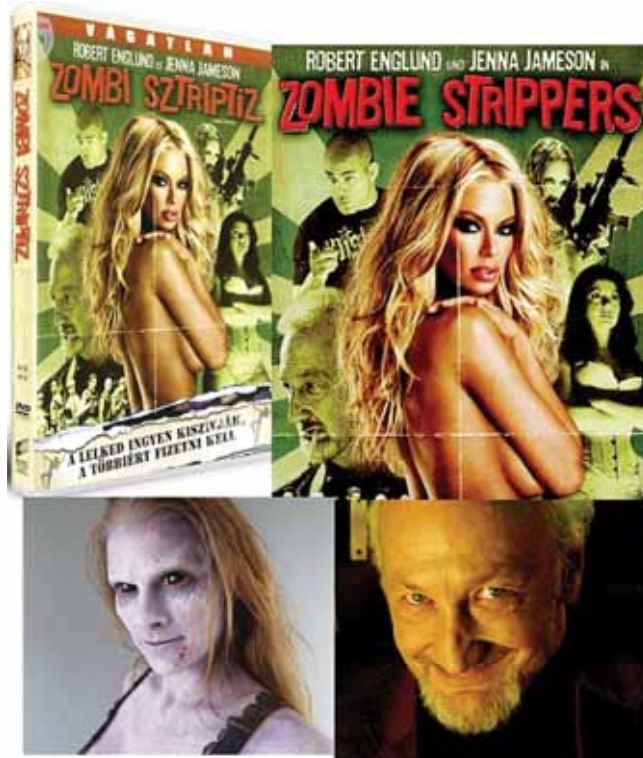

Pillanatfelvétel a hajcihő sűrűjéből...

megvétele előtt úgy köszöntem el beszélgetőtársamtól, hogy „Jó vadászatot!” Ezután belevetettem magam az örületbe.

A terep egybefüggő volt, tehát minden árus egy tágas teremben kapott helyet, szemben az eddigiekkel, amikor több terembe kellett elzarándokolni. Ez akkor azzal a veszéllyel járt, hogy esetleg valamelyiket kihagyja az ember. Most nem lehetett. Igaz a sok ember okozott némi tumultust, de ez amúgy is velejárója a börzének: zsúfoltság, hajcihő, örület.

Az idei ősz képregényzizije váratlan érdekességgel szolgált: rengeteg műsoros DVD volt a kínálaton! Az első, amit megvettem, a „Sarah Connor krónikák” első évada volt, amit már igen régen, 2007 óta óhajtottam. A továbbiakban a legnagyobb durranást a „Zardoz” jelentette, Sean Connery-vel. Ez az apokaliptikus sci-fi a hetvenes évekből kultfilm.

Jenna Jameson pornósztár, zombiként –gondolom ezt is nagyon ÉLVEZTE, és Robert Englund az álmok gyilkosa, ezúttal egy illegális sziptizbár tulajaként.

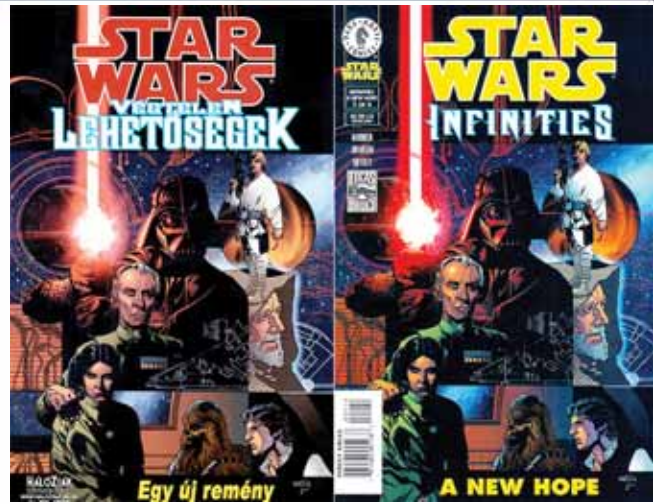
A „Zombi striptíze” nem csak azért csaptam le, mert az egyik legkedvesebb vidám-groteszk rémfilmem, Robert Englunddal (alias Freddy Kruger), hanem a kihagyott jelenetek, és egyéb extrák miatt is. A „4 szoba” igazi sztárparádé, Madonna, Bruce Willis, Quentin Tarantino, és a főszerepben Tim Roth. Kihagyhatatlan volt ez a vérbő komédia! A „John Carter”, vagy a „Kapcsolat” már csak hab volt a közmondásos tortán.

Hajcihó, hajcihó!

Az egyetlen makett, amit vettem egy viszonylag jó, és tűrhető árú Terminátor figura, ez tavaly nem jött össze.

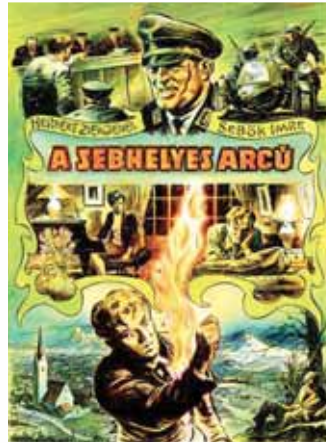
Az első képregényem olyan súlyos élmény volt, hogy arról is elfelejtkeztem, hogy tulajdonképpen pisilnem kell. A Star Wars, New Hope-Infinities egy brutális zsákmány volt. A történet lefordítva letölthető a Hálósákról. A klasszikus trilógiát elmesélő füzetek arról szólnak, hogy a jól ismert sztori egy helyen kisiklik, valami másként alakul, balul sül el, és attól kezdve minden megváltozik, egészen hajmeresztő módon. A Hew Hope-Infinities azzal kezdődik, hogy a lázadóknak nem sikerül felrobbantani a Halálcillagot, az robantja fel a lázadó támaszpontot! Luke, Han, és Leia épp csak megmenekül, de Leia azonnal Birodalmi fogságba is esik. A Jedi visszatér ikonikus figurája lett a fináléban szellemként visszatérő Darth Vader fehér páncélban. Tényleg nem semmi, még játékgurát is készítettek belőle! A képregényt nem mesélem el, a Hálósákról letölthető. Nekem is régóta

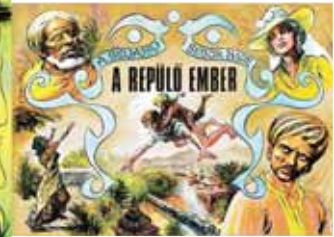
Kihagyhatatlan csemege, Star Wars-osoknak kötelező!

megvan, de teljesen más elektronikusán, megint más kézbe foghatóan birtokolni ezt a csodát.

Tavaly a Sebők Imre életművét gondozó kiadónál az izgalom tárgya a „Feladat” volt, Zsoldos Péter klasszis sci-fije. Idén csak az volt biztos, hogy venni akarok valamit, illetve reménykedtem, hogy az „Utazás Plútóniába” lesz. Obrucsev legendás könyvének rajzváltozatát Sebőkön kívül még

Sebők Imre a magyar képregény hőskorának abszolút klasszikusa.

Zóránd Ernő is feldolgozta. Bevallom, hogy Sebők fényárnyék tónus rajzai sokkal jobban izgatnak. Sajna nem jutottam hozzá. De beszereztem Ziergiebel: „A sebhelyes arcú” és Beljajev: „A repülő ember” c. írásainak képes regényét. Az utóbbi ifjúsági sci-fit imádtam gyerekkoromban, a „Delfin könyvek” sorozatban.

A bőrzére megjelent Batman különszám, a „Nevető ember” nem volt az egyetlen superhősös képregény, amit megszerztem, mivel pont kettőt vettem. Ez az igényesen megrajzolt füzet felidézte bennem az első magyarul megjelent Batmant, amelyben Joker megnyomorítja Gordon felügyelő lányát, őt pedig kis híján az örületbe viszi egy horrorisztikus vidámparkban. A kor kiskorú gyermekeinek súlyos mentális trauma lehetett a

Joker arcát adta a bőrzének: Mosolygni!

füzet olvasása anno. Nem teljesen értem miért ezzel kezdték kiadni a Batmant, az viszont tény, hogy nekem a mai napig nagy kedvencem. Egy riherongy, agyonolvasott, gyűrött Superman és Batman a vámpír ellen c. füzetkét is megvettem nevetséges áron. Ebben az a pláne, hogy tavaly, vagy tavaly előtt ezt a füzetet (jobb állapotú példányt persze) ezer forintnál is többre tartották. Egyébként ritkaságnak számít, nehéz beszerezni, az árus nyilván nem tudta mi van a kezében. Ez volt a kettes számú szuperhős képregényem... slussz-passz!

Az első, és a legutóbbi kiadás borítói

Hasonló volt a helyzet az első kiadású Csillagok háborújával, a kozmosz fantasztikus könyvek sorozat kiugróan sikeres darabjával. Egy első kiadásért, még ha használt állagú is, 200 forint vicc. Ennyiért jutottam hozzá.

Közbevetőleg pár karaktert a makettekről. Ezen az őszön súlyos élmények értek, pedig az előző évek se voltak piskotázások. Az hogy lehet kapni plüss Alien arctámadót (Face hugger) már természetesnek hatott, de a nyílófélben lévő, vagy már kiürült idegen tojások, és a filmekhez köthető különböző típusú idegenek azért eléggé lenyűgöztek. Volt ott még Arnold Terminátorként a „tech-noir” klubból, sok

Szinte a komplett labort meg lehetett venni Cameron horror-sci-fijéből...

A szoftpornó fantasy magazin, amiben az ALIEN megjelent képregényen anno...

régi-és új Star Warsos figura, és persze fantasy hősk-antihősök. Sokkolt még a Star Wars basketbal sapka 5 ezer forintért. Kibuktam!

Amikor megálltam, hogy megegyek egy meleg-szendvicset, a kávé kavargatva megcsodáltam, ahogy egy főszer megveszi az Alien tojásokat. Olyan arccal perkálta le az árát, mintha orgazmusa lett volna. Én képregény Alient vettem. Az első, és második film kellemes, általam még nem látott magyar nyelvű feldolgozását. Ezek eredetije a Heavy Metal c. amerikai képregény-fantasy-soft pornó magazinban jelentek meg, a maguk idején. Most lehetett kapni magyarul, igaz fekete-fehérben, míg az eredeti színes volt. Az Infinities változat mellett a hagyományos New Hope-ot is beszereztem egy angol verzióban. Naná!

Tavaly óta tudok az „Über” c. sorozatról. Most a kezembe akadt két füzet is, de mivel borzasztó drága volt, csak egyet vettem meg. Eléggé sokat vacilláltam, hogy melyiket, a helyzet nem kedvezett a mindent figyelembe vevő, megfontolt döntéshozatalnak. Végül igyekeztem a véresebbnek, brutálisabbnak látszó füzetet megvenni... különben nem biztos, hogy sikerült. A füzetek alternatív történelem kategóriában futnak. 1945 nyarán még javában dül a háború, mivel a szövetségesek nem bírnak a rakétatechnikát birtokló, és a szuperembert kitenyésztő németekkel. Ezek mentálisan pusztító energiavihart tudnak támasztani. Az igényesen, sőt, nyers realitással megrajzolt füzetek, minden képregényrajongó álmai.

Igazából revideálnám az előbbi kijelentésem: az „Über” a harmadik szuperhős képregényem!

Minden évben felvetődik bennem, hogy vajon a lassan gyarapodó „Mein gott Walter!” gyűjteményem idén sikerül-e, és hány darabbal gyarapítanom. Az idei szerzeményemnek azért is örülök nagyon, mert még a borítóját sem ismerem eddig. A 14. epizód a megszokott súlyos burleszk-blóddli formát hozza. A német nyelvű katasztrófa belső borítóján minden részről ott a szöveg: „Hilfe, die handwerker kommen!” Ezt egy németül tudó ismerősöm, akinek kölcsön adtam az egyik füzetet, így fordította: „Segítség, jönnek a szakemberek!” Amikor visszaadta, és a véleményét kértem, csak annyit mondott: rendkívül pihent agyú volt aki ezt kitálta. Jellemző, hogy ugyan nem tudok németül, ám a képi poénoktól is el tudok zsibbadni.

Ezen kívül még Alfákat is vásároltam, ennek motivációjáról most nem írnék, azért mivel tavaly ömlengtem már a nulladik, és első szám beszerzése ürügyén az Interpress magazin gyerekújságjáról. Most kevesebb Kockás volt, de azért akadt.

Mellesleg Garfieldből ismét tekintélyes mennyiség volt, noha az elmúlt években apadó tendenciát mutatott. A Kockást, és a Pif-et igazából csak futólag szoktam nézni... a Kockást

kissé alaposabban. Egy bizonyos számot keresek ilyenkor.

Van itt egy fajsúlyos motívum, amit föltétlenül meg kell említenem, bár ez alkalommal kihagytam. Az egyik árusnál, Marvel Zombies albumokra bukkanok, ám nem a szétrohadó szuperhősök sokkoltak, hanem Dickens: A Christmas Carol c. történetének zombi verziója! Most még kihagytam, elsősorban pénzügyi megfontolásból, meglehetősen legközelebb veszek ilyen is. Ha már karácsony, ami apokaliptikus, meg kell említenem a „The last christmas” című kiadvány egyik albumát, aminek 6500 Ft-os ára elrettentő volt, noha az árus biztosított róla, hogy rendkívül szórakoztató könyvet tartok a kezemben, és szerinte ideális karácsonyi ajándéknak. A zombiíró télapó és manócsapata egészen új volt a számomra ebben a műfajban. Jót röhögtem, de nem volt lehetőségem a megvásárlására. Viszont végre tűrhető áron sikerült megszereznem Agatha Christie Poirot képregényeket, ezeket már évek óta nézegetem.

Könyvek terén is rendkívüli választék volt, és a mennyiség is kellemes volt. Volt olyan csemege, amit az orom előtt vittek el, de a már említett első kiadású csillagháború mellett, azért sikerült behalásznom nekem is. Zelazny: Aber krónikájának első kötete régebben megvolt, de elveszett, most viszont újra megszereztem. A régi Galaktikából is volt terítéken. A Kuczka féle sci-fi antológiából egyet vettem, a 16-os számút. Az ára volt a legszebb: 200 Ft. Bár erről már azt hiszem írtam, szeretném újra kijelenteni: a 16-os Galaktika ritkaságnak számít, az illusztrációk miatt pedig a képregények kedvelői számára külön csemege.

Ha október, akkor '56, és 23-a. Ezen a börzén ilyen tárgyú csemege is akadt. A Meztelen ügynök, a Lidércfényhez hasonló novella antológia. Ennek égisze alatt jelent meg az „1956 Kezébe Szabadság” c. novelláskötet. Ebben szórakoztató formában megírt '56-os történeteket lehet olvasni. Természetesen vettem belőle, és dedikáltam is Andy

Baronnal. A kötet az 1956-os felkelés 60. évfordulójára jelent

meg. Két novellát már sikerült elolvasnom belőle. Az egyik természetesen Andy Baron. „Eltárs, maga bácsi lett!” míg a másik Cabe Ferrant: „Tuti titkos terv” c. történetei. Andy történetében egy sztálinista besúgó megmenti az egyik felkelő gyereket, míg Cabe meséjében két serdülő lány szarrral keni össze a ház besúgójának ajtaját! Mondhatom, jól szórakoztam, és elolvasom a többi is. A könyv megvételekor rövid beszélgetésünkben ecseteltem neki, hogy én is kísérletezem a műfajjal évek óta, jobb híján '56-os fantasynak neveztem ezt el. A Lidércfény olvasói találkozhattak eme agymenésekkel. A legelsőt még 2007 őszén követtem el, K. G. főhadnagy találkozása a kísértettel, ez a címe. Ezt, és a műfajt egy életrajzi dokumentumfilm ihlette, amely a tavaly elhunyt Naszlady Attila professzor úrról szólt. Az ő '56-os emlékei ihlettek meg. A kész történetet elküldtem neki, reagálása olvasható a honlapunkon az írás után. Az évek során több neuralgikus témát is érintettem írásaimban, pld.: a Kossuth téri sortűz, az ÁVH-s kazamaták, és emberdaráló, a pártház ostroma – ez utóbbi különösen megosztó még napjainkban is –, stb. Ezekbe az alapokba vittem bele kísértetes-dit, időutazást, ufó-témát, vámpírt, a Cthulhu mítoszt, western elemeket, sőt a „hegylakó” halhatatlanjait is. A könyvtermés egyik érdekessége még a Starlog-tripla akció c. kiadvány, szintén bagatell összegért, ami az X-man, Matrix, és a Terminator filmekről, és azok forgatásáról szól. A sokadik kör megtétele után elvékonyodott pénztárcával, súlyosbított hátizsákkal, és boldogan léptem ki az épületből.

Az ideji képregény-börze is maximálisan beváltotta a hozzáfűzött reményeim, megállapíthattam, hogy megérte hajnali fél ötkor kelni, és hogy kár lett volna kihagyni ezt az örületet. Simán elértem a 13,50-es vonatot.

Az utolsó érdekes pesti kalandom a neuralgikus wécéhiány volt. A csőrepedés határán bolyongtam szomorúan regisztrálva a Nyugati pu. szétvert, átépítés alatti mellékhelyiségét. Úgy látszik a fővárosban egy speciális embertípus lakik, akinek a kiválasztása másnyilván mint nekünk itt vidéken. Mindenesetre a vonat elindulásával ez a probléma is megoldódott.

angyalka 146

Emlékek

Sokszor hűvösek a késő augusztusi éjszakák. Napközben még tumbol a hőség, de éjjel, különösen éjjel tájt már elkel a meleg pulóver a vidáman lobogó tűz mellé. Az égbolt tiszta, a csillagok szabadon ontják hideg fényük. A türelmes megfigyelő egy-egy hullócsillagot is láthat, és ha szerencséje van, az űrállomás is áthalad felette.

Sally a hintaágyban feküdt, onnan nézett fel az égboltra. Barátai tőle nem messze, a kert asztalnál ültek, őt figyelték. Adam végre összeszedte a bátorságát és megkérdezte tőle azt, amit már régóta szeretett volna. A kérdés kizökkentette Sallyt furcsa, réveteg hangulatából és döbbsen felé nézett.

- Nem tartom jó ötletnek - jelentette ki, de valójában nem így gondolta.

- Nem érdekel az előző életed?

- Nem - hangjában határozatlanság csengett. Már hogyne érdekelte volna, de sejtette, nem fog tetszeni, amit majd talál. Nem attól félt, hogy neki nem fog tetszeni, hanem attól, hogy barátai csalódnak benne.

Adam kételkedve nézte, Anna pedig nem szólt bele. Hagyta, had játsszák le játszmájukat. Régóta ismerte már barátnőjét, ezért tudta, úgy is beadja a derekát, de kíváncsi volt az érveire.

- Miért? - nézett rá Adam szürke szemeivel. Néhány hónapja ismerte meg Sallyt és egyetértett szerelme, Anna véleményével: különleges, egyedi, érdekes nő. Hatalmas okkult múlttal rendelkezik. Ezt érezte már első találkozásuk alkalmával is. Lassan több mint két évtizede foglalkozik jógával, most pedig a regresszív hipnózis rejtelseibe ásta bele magát. Sally a legjobb alanya lehetne.

- Félek, hogy csalódtok bennem - Sally hangja határozott volt és őszinte.

- Miért tennék? Kedvelünk téged.

Anna elmosolyodott.

- Ő kedvel, én pedig szeretlek. Te vagy a legjobb barátnőm. Ha kiderül, gyilkos voltál, az sem érdekel.

- Tudom, és kíváncsi is vagyok, higgyétek el! De... - Maga elé meredt, majd felült a hintaágyon és rájuk nézett. - Én tudom, sejttem, mi voltam, milyen bűnök terhelnek. Higgyétek el, bármit is mondtok most, ezután nem olyan lesz a kapcsolatunk.

- A puding próbája az evés - felelte Adam.

Anna egyetértően bólogatott.

- Ám legyen! - adta meg magát megadóan. - Kérlek - sutogta -, ne ítéljetez majd el.

- Nem fogunk - válaszolták egyszerre, ő pedig újra lefeküdt és behunyta a szemeit.

Adam közelebb húzódott székével és halkán beszélni kezdett hozzá.

- Nem engeded el magad - szólalt meg néhány perc után. Hangjában nem volt szemrehányás, ténymegállapító volt.

- Tudom. Félek.

- Magadtól?

- Is.

Megszorította a kezét.

- Ha nem akard, hagyjuk a dolgot.

Sally kinyitotta a szemeit és hálásan bólintott.

Négy hónap telt el a történetek óta. Azóta megérkezett a tél a maga mínuszaival, ők pedig a lakás melegébe húzódtak. A hangulatos vacsora és két üveg bor elfogyasztása után vidám hangulatba kerültek, Sally pedig levetette magát a kanapéra és egyszer csak elhomályosult a szeme. Furcsa hártya ereszkedett rá, barátai nem is vették észre.

- Mit szeretnél tudni? - kérdezte Adamat, ő pedig nem értette, mire gondol.

- Néhány hónappal ezelőtt beszélni szeretted volna velem. Itt vagyok. Tessék, kérdezz!

A fiatal pár döbbsen egymásra nézett, majd Sallyre. És akkor végre meglátták.

- A szemei - sutogta Anna.

Adam magához tért döbbsenéből és kérdezgetni kezdte.

- Ki vagy te?

Elmosolyodott.

- Ó, engem már több néven ismertek, de jelenleg, mint tudjátok, Sally Donovenként élek.

- Mi vagy te?

- Szerintem tudod a választ - arca kesernyés mosolyba rándult.

- Démon?

- Igen.

- Lucifert szolgálod?

- Nem - rázta a fejét -, őt már régóta elhagytam.

- Nem értem.

- Együtt fordultunk el Isten szeretetétől, majd útjaink hamarosan elváltak. Megbántam, amit tettem. Vissza már nem fogadtak az égben, de az Úr felajánlotta, hogy emberként megtisztulhat a lelkem és egy napon újra angyal lehetek.

- Tehát angyal voltál? - kérdezett Anna vissza.

- Persze, a legtöbb ember az volt. Csak elfordult és lelke az anyag fogságába esett.

- Te Sally vagy, vagy megszálltad őt? - Újra Adam vette át a szót.

- Jelenlegi életemben Sally vagyok. Teste nincs megszállás alatt. Nem is lesz. Michael védelmezi.

- Őt szolgálod?

Bólintott.

- Azt mondtad, nem akarsz visszatekinteni az életedre, mert félsz, amit ott találsz.

- Nem én, Sally fél tőle. Nézzétek: bár én és Sally egyek vagyunk, de... Fogalmazzunk úgy, én vagyok a felsőbbrendű énje. Sally okos, értelmes lány. Tudja, miket követett, miket követtem el.

- Miket követtél el?

- Nagyon sok embert megöltem.

Egy percre mindannyian elhallgattak.

- Miért tetted?

- Mert ezt kellett tennem. Az Úr ezt kérte tőlem.

- Isten?

- Igen.

- Nem hiszem el. Ő nem kérhet ilyet!

- Figyelj, csak a ti emberi elmétek különbözteti meg a jót a rossztól. Isten szemében nincs különbség, mert minden úgy jó, ahogy van. A halál és az élet egy érme két oldala. Ahogyan a nappal és az éjszaka is elválaszthatatlan. Vagy a fény és az árnyék. Egyik sem létezhet a másik nélkül.

- Mi voltál? Hogyan öltél?

- Ó, a hosszú évezredek során voltam én már papnő, szerető, szolga, úr, koldus, örömlány, gyilkos, katona, egyszerű pásztor, analfabéta paraszt és még sorolhatnám. Ölnöm csak néhány inkarnációmban kellett. De akkor...

Megakadt a beszédben, szemeiből könnycseppek csordultak ki.

- Tudjátok, olyan könnyűnek tűnik. Akkor. Ha önvédelemből teszed, sokszor még lelkiismeret furdalásod sincs. De amikor a halálot után visszatekintsz az életedre... Megbántam. Olyannyira, hogy Isten legutóbbi kérését visszautasítottam. Megértette. Az én lelkem már képtelen ölni.

- Sokat kell még élned?

- Rengeteget. De nem baj - elmosolyodott. - Szeretek ember lenni.

- Sally fog ebből bármire is emlékezni?

Megrázta a fejét.

- Nem hiszem. Ha mégis, nem fog rajta megdöbbenni. Tisztában van vele, hogy legkegyetlenebb tetteivel milliókat pusztított el.

- Mít tett és hogyan?

- A földdel tette egyenlővé és az óceánba süllyesztette Atlantiszt. Milliók haltak szörnyű, fulladásos halált. Amit azután, egy későbbi életében, neki is át kellett élnie. Megfojtották. Ezért nem szereti most, ha valami a nyakához ér. A tudatalattija emlékezik.

- Hallgatlak és nem értelek. Isten kérte tőled, hogy pusztítsd el Atlantiszt?

- Igen.

- Utána azzal büntetted, hogy hagyta, megöljenek?

- Nem büntetted. Ez a kérdés ennél sokkal bonyolultabb. Isten nem büntet, nem ítél. Ő a végtelen szeretet. Csak és kizárólag te ítélted el magad. Senki más.

- Várj! Ha jól értem, te választottad a megfojtásos halált? - Anna eddig figyelt, de most újra bekapcsolódott a beszélgetésbe.

- Igen.

- Miért? - szörnyülködött.

- Mert tudnom kellett. Át kellett élnem azt, amit annak a több millió embernek. - Fáradtan elmosolyodott. - Látom, nem értitek, de rendben van ez így. Vigyázzatok Sallyre!

Behunyta szemeit és visszahúzódott. Adam és Anna még sokáig ott ültek és nézték a törékeny, fiatal testet. Sally békésen aludt a kanapén. Álmában tündér volt, aki az alvó gyerekek álmaira vigyáz az éj sötétjében.

Emilly Palton

Csend...

A karosszékekben keresztbe tett lábakkal, ölben egy nyitott könyvvel ül. Kattint, világosság, szív, tüdőz, kifúj. Füst gomolyog körülötte, és ő csak ül és néz. Néző előre, a nagy semmibe, mintha megannyi világ tárná ki kapuját. Néző, mintha ezernyi színben pompázna a rég nem látott tóparti ház, mely lepkeszárnyon emelkedik fel, fel egészen a piros ég felé. Néző, mintha csak a ház egyetlen bedeszkázott ablakán keresztül látná a rózsákat, ahogy töviseik hívják édes szerelemre. Csókra teremtett ajkukkal mondanának neki hangtalan bókokat, cserébe egyetlen csepp, apró csöppnyi kék vérért. Néző, mintha örömmel adná meg ezt a csöppnyi áldozatot ennek a rejtelmes világnak, hol nem érvényesek a szabályok, konvenciók, csak egy számít: Ő.

Egyedül az ő lelkéért vívónak adáz csatát az eddig békésen álomba burkolt remények. Néző a messzeségbe, és már látja, igen, már látja az árnyékot, melyet a tópart mellett lila fa vet rá. A Hold is csak érte kék, csak neki játszik a zongora lábán keserédes dallamot. És megint hallja a nesztelen suttogást, hogy őt szeretik, az ő lényé a tökéletesség

szimbóluma. Csendben érkeznek a hiúság ágyán, meleggel, puhasággal kecsgetve, hogy nem számít a múlt, attól ő még ember. Az sem zavarja, hogy közben fénytelen szemében, mely akár a tükör, az ő alakjának körvonala tekint vissza rá. Attól ő jó ember, csak néha eltéved, ami megbocsátható egy csepp vörös vérért. Feloldozzák minden alól, minden megbocsátható. Megáldják azért, amit tett vagy tenni fog, hisz' mint minden bűn után, most is bűnhődött, áldozott az áldozat oltárán.

Megtöri a mozdulatlanságot. Szív, tüdőz, nyomkod. A parázs még izzik, akár a szeme mélyén a hév, mellyel újból beteljesítette végzetét. Bensőjében újból érzi a mennyei prófécia utolsó lecsendülő rezgéseit. Ő ezért létezik, neki célja, reménye, kötelességtudata van. És teljesítette is. Boldog. Húsos ajka mosolyra húzódik, ahogy szerelmesen letekint rá. Összecukja a könyvet, feláll, felém hajol, majd mellém fekszik. Még egyszer, utoljára, át akarja élni a pillanatot. Ujjaival végigsimít minden egyes porcikámon, és gyönyörözteti leli, ahogy nedveimmel bekeni testem. Eljött az idő, mennie kell. Fájdalmasan sóhajt egyet, de mielőtt magamra hagyna, még ad egy apró csókot hideg ajkamra.

- Joe, gyere már, tüntessük el a hullát!

zsolti_tolla

Hervadó virágok

A gazda értetlenül állt az eset fölött.

- Idén már a negyedik! - járta körbe a tetemet. - Szegény Etelka! - Átfordította óvatosan, nehogy elkapjon valami nyavalyát.

De a gazda ugyan nem kaphatott el semmit, hacsak nem egy kiadós megfázást itt a Mátraalján, március eleji reggeli faggal. Etelka, a kecske érintetlen, akárcsak az előtte lévő, név szerint Tóbiás, Bodri és Helga. A macska, a kutya és egy gyapjas bárány, három a ház körül élő sokadalmasság közül. A család kedvencei voltak. És most szegény Etelka is!

Külsérelmi nyomok, vagy betegség jelei nincsenek! Egyszerűen elszállt belőlük a lélek, kialudt életük lángja, ámbár egyik se volt öregnek tekinthető. Az orvos, a család jó barátja, kérésre bevizsgálta a tetemet, de ő se tudott okosabbat mondani:

- Bélám, ne vedd úgy a szívedre, egyszerűen csak vége lett. Nem...nem méreg az oka, és csak nem is betegség. Egyszerűen csak vége lett! Egyik pillanatban még egészségesek voltak, a másikban meg holtan estek össze. Előfordul ez olykor...

No de négyszer egymásután? Egyáltalán tud valaki ilyen esetről? Béla még sose hallott ilyet! Mégis akkor mi történhetett? A faluban szomszédok és vénasszonyok, a szószátyárok gyülekezetében hírül mentek az események. Átkokról meséltek, amitől a hallgató közönség megdermedt, és még nagyot nyelni is elfeledt. Szörnyekről és vérszopókról, pokolbéli fajzatokról, olyan csúfságokról, amitől még a gyerekek is abba hagyták a játékot és rémülözve hallgatták a felnőttek beszámolóját...

Béla ugyan nem hitt efféle dajkamesékben, csacskságokban, de az asszony annál inkább. Teli is aggatta a házat fokhagyma füzerekkkel, a kulcslyukakat meg kibélelte egy-egy gerezzel, és az egész ház - ne is mondjuk többet - büzlött.

- Kell ez, Bélum! - mondta az asszony. - A hármunk épsége érdekében. A fokhagyma majd megvéd minket az ártástól, a szomszéd Irike is azt ajánlotta...

Béla túlzásnak tartotta eleinte, de most benne is megrengett hite ledönthetetlen oszlopai. Jaj, Etelka...! Béla azt kívánta, bárcsak fellelne rajta harapásokat, vagy egy kígyómarást. A bőr puffadhatna a ritka és feledésbe merült Mátrai Mérgező Özvegytől..., de semmi hasonló, semmi olyasmi, amire rá lehetne mutatni, hogy "Aha! Ez ölte meg az állataim!"

De nem, nem ám! Helyette csak a bizonytalan tanakodás, homályban tapogatózás. És persze a keserves várakozás, vajon ki lesz a következő?

Béla ismét körbejárta a tetemet, hátha valamin átsiklott a figyelme - Etelka olyan békésnek tűnt, mintha csak aludna -, majd az öreg diófa aláhúzta és elhantolta.

Az asszony a reggelit melegítette. Másodjára. Lopva az asztal felé pillantott, ahol az ura szótlanul hajtogatta az újságot. Nem olvassa - gondolta és fordított a bundás kenyéren. Az órát nézte, majd ellenőrizte a lángot a serpenyő alatt és ismét férjürára sandított.

- Később jöttél... - jegyezte meg végül hosszabb rágódás után.

Béla mordult egyet, mint aki ezzel jelezni kívánná a társalgás befejeztét, de végül magára öltötte udvariasabb énjét.

- Sirt ástam Etelkának. Ma reggel halt meg.

Az asszony felnyögött, majd keresztet vetett.

- Úgy?

-Úgy - felelte a férfi a lapok mögül.

Eztán nem akadt több kérdés vagy felelet. A reggeli feltárlásra került, de Béla mindenféle érdeklődés nélkül piszkálta villájával. Hogy jobb kedve kerekedjen, inkább a fészerre gondolt, amit reggeli után fog pofozgatni, míg az asszony a fiatalabb és vígabb évekkkel próbálta magát távol tartani az ismeretlen rémtől. A csendet a zár kattánása szakította félbe. Az ajtó lassan kitárult, és egy öregasszony csoszogott be, sötét, mély árkokat festett a konyhaablakon bevirító Nap ráncos bőrére, majd reszketeg hangon így szólt:

- Béla!

De Béla rá se hederített, helyette annál is inkább a feleség, mintha parázson lépdelne, úgy szaladt keresztül a konyhán.

- Anyuka! - kiáltotta, mert az öregasszony kicsit süket volt ezenkívül vaksis is. - Én vagyok az, Emma!

Az öregasszony megbillent, feldúlóben volt, mikor Emma finoman elkapta édesanyját, aki könnyű volt, akár a pihe és törékeny, mint a porcelán.

- Szedjél rendbe, lányom...! - És Emma megigazította a hálóköntösét, gondoskodó ujjai félresöpörték a fátyolos szemekbe hulló, ősz tincseket, majd az asztalhoz kísérte, és finoman leültette az édesanyját. Anyuka fáradtan felnyögött, majd percekig egy pontot bámult az asztalon.

- Örülök, hogy jobban érzi magát - mondta végül Béla.

És való igaz, anyuka, még ha nem is mondta, egész biztos, hogy jobban van. Legalább is, ha azt vesszük, előző napokat önkívületben feküdt végig, és ha néha szólt is, azt is össze-függéstelenül a múlt tengerén hanykolódva. Bizony anyuka idős, rettentően idős a maga kilencvenhárom életével. Megélt már háborúkat, kicsiket és nagyokat is egyaránt, látott ablakból forradalmat. Végig kísérte, hogy fogynak az erdők és hogy szélesednek az utak, gyorsulnak az autók, hogy veti meg lábát Neil Armstrong a Holdon. Diktátorok és pártok buktak el, történelmi személyek és rock sztárok haláltak meg az ideje alatt, de ő túlélte mindet.

Béla darabig várt anyósa visszajelzésére, majd két falásra bepuszilta a bundáskenyeret. Orra alatt dörmögve megköszönte a reggelit, majd kiviharzott az ajtón.

Odakint melegebb lett, ahogy a Nap is magasabban járt. Virágék bátrabbik nemzetiségei színes orcájukat mutatták a végelethatalatlan kék égnek. Igen szép napnak ígérkezett egy kis kültéri munkához. Béla egy csapásra úgy érezte, kedvét még a diófa árnyékában megbúvó friss hantásnyom se ronghatja meg. Körüljárta a készülődő fészert, megcsodálta az erős tölgy gerendákat és a milliméter pontosan levágott deszkákat, majd szerszámot ragadott és nekiállt.

Szerette a munkát, főleg, ha fával kellett dolgozni. A fa a teremtés csodája. Kis magként kezdte és mégis mekkorára tudott nőni! Az ég felé nyújtózkodott és egyre csak erősödött, mígnem az erdőkerülő úgy nem döntött, a fa kivágásra kerül. Eztán a fa utazni kezdett, ide pakolták, majd oda.

Szállították teherautón, vasúton, esetleg uszályon. Végül megérkezett a fatelepre, ahol méretre vágják, szárították és ismét megmunkálták. És csak mindezek után kerülhetett az eladósorba, ahol Béla hosszabb és gyakorlatias keresgélés után ki nem választotta.

És milyen jól választott!

- Ötven év! - mondta izgatottan egy csavarral a szája szegletében. - Minimum ötven évig egy deszka se lazul itt meg!

És járt is a kézben a dolgós szerszám, a levegő tele lett a faforgács édes-gyantás illatával. A fűrő felsivított, a körfűrész sikított, a kalapács, mint géppuska szó, megállás nélkül ropogott. De csak a kívülállónak. Bélának ugyan nem. Bélának az egész muzsikának tűnt, a fa és a munka ódájának! És a dal csak akkor szűnt meg röpké időre, mikor az asszony jelent meg egy hatalmas zsák kíséretében, hogy bejelentse, mindjárt kész az ebéd.

- Mi van benne? - érdeklődött a zsák szájára mutatva.

Emma szétnyitotta, feltárva a bennük rejlő fonnyadt nővénykéket.

- Komposzt.

Béla megcsóválta a fejét.

- Nem értem, miért aggodt teli anyuka szobáját virágokkal, ha egyik se bírja három napnál tovább?

- Kevés a fény abban a szobában, Te is tudod. Esetleg, ha kész lesz a fészterrel, üthetnél rajta még egy ablakot - próbálkozott Emma, majd halkabban hozzátette -, és a virágok elveszik az öregszagot...

Béla elmosolyodott. Nem először a mai nap, de emberek előtt ezt ritkán tette.

- Igen, talán egy új ablak...

- Béla! Ébredj már fel! - A férfi dűnnyögve mélyebbre gyömöszölte arcát a párnájába, hátha még nyakon csípheti az álmát, de az szétesőben volt, és az asszony is rázza vállánál fogva. - Ébredj már fel! Itt van...!

Itt van! Ez elég is volt, s a férfi már talpon is állt, ujjai az éjjeli lámpa kapcsolóján, de még nem gyújtott világot - az ablakon keresztül sápadt fényével hintette be a hitvesi ágyat a Hold, ami akár az ijedt feleség tükörképe is lehetne.

- Hol? - kérdezte a férfi.

- A kert felől hallottam motoszkálást.

Béla kilesett az ablakon a nagy feketeségbe, majd vissza Emmára és a két félelemtől csillogó szempárra.

- Biztos?

- Mondom, hogy hallottam! Gondolod, hogy... - és a szemközti falra szegezte tekintetét, mintha átlátna rajta, egyenesen édesanyja gyenge testére. - Gondolod?

- Eredj már, vészmadár! Menj és nézd meg anyukát, én megyek a kertbe!

- Ne menj oda!

De Béla ment, mert ezt a becsülete is megkövetelte. Odakint az éj fagyos lehelete emlékeztette, alig múlt még el a tél. A terasz hideg köve csípte a meztelen talpát. A házból kiszűrődő kevéske fényben füstként gomolygott lehelete. Várt és hallgatózott. Úgy állt a teraszon, mintha odafagyott volna, noha dermedtségét korántsem az est hidegének köszönhette. Valami motoszkált a tyúkök körül. Nem látta, ahhoz túl sötét volt, de hallani hallhatta, ahogy a drótkerítés megcsörren, mintha valami a karmát próbálgatná, a baromfi idegesen bele-bele kityrálta ebbe az idegtépő éjszakába. Mögüle monoton beszédfoszlány szűrődött ki, ahogy az asszony és anyuka beszélt.

Megindult a kerítés mentén a tyúkök felé, és amint a kertkapuhoz ért, ellenállhatatlan kísértést érzett, hogy ellenőrizze, rendesen bezárta-e? Mintha jelenthet bármekkora akadályt is egy éjszakai rémnek egy olyan zárt kapu, amit egy magasabb és nagyobb lépéssel át lehet lépni. Már ha az ilyen rémségek lábán közlekednek.

Alig érintette meg a kilincset, amikor az egyik csirke, alighanem Gabuska - állapította meg Béla - akkorát ríkkolt, gazdája összerándult, mint akit ostorcsapás ér, majd ismét csend lett és egy árny surrant ki az ólból.

Emma felsóhajtott, mikor ura megjelent anyuka szobájában. Az idős hölgy ismét visszaaludt, jóllehet ez már csak olyan álom nélküli alvás, ami nagyon fáradt embereknél fordulhat elő. Emma szeretett volna a férje nyakába borulni, mint hajdanán. A régi Béla engedte, sőt örült is neki. De azok az idők elmúltak, ahogy a fiatalságuk is. A férfi, aki anno levarázsolta volna a csillagokat is, jó ideje magának való, és óvakodik minden érzelmi megnyilvánulástól. Anyuka szerint - aki természetesen már túl volt három házasságon is, és most egyenesen szuszog a nehéz dunyhák alatt - a férfinép ilyené válik az idő elteltével. Így hát az asszony maradt ülve az ágy szélén, és kérdő tekintettel lesett férjére, aki a vázában kókadozó virágokat igazgatta.

- Holnap muszáj lesz megerősítenem a kerítést. A róka feltépte és ellopta Gabuskát.

Emma kissé elsápadt, majd szégyenlős kislányként a lábujjait fürkészte.

- Azt hittem, a rém jött el...

- Csak az a fránya vörös, ne izgulj! - majd kihúzott egy szálat a csokorból. - Nini! Ez már el is száradt.

Estéből reggel lett. Reggelből - kis ugrással - este. A tyúkök erősebb lett, de az öreg ravaszdi új bejáratott ötölt ki magának, és ismét elhordott egy csirkét. Majd még egyet, és ezt addig tette, míg volt baromfi és róka egyaránt. Mert a rém tovább tevékenykedett, újra és újra elvitt magával egy lelket, hogy maga mögött csak egy testet, mint ledobott szennyes pizsamát hagyjon.

A napok peregtek, akár csak az évek. A fészter összedőlt és elkorhadt, és már nem volt, ki beszéljen a rémről. A falu kihalt, és hol egykor fák szöktek az égbe, ott most a kopárságot marcangolja a szél, és mikor megpróbálkozik egy-egy kisvirág, máris összeszikkadtan borul a földre.

lacika

Idegen a konyhában I.

Úgy furakodott az életükbe, mint valaki, aki bekopog, hogy kérjen egy pohár vizet, aztán ott ragad. A pohár víz csak ürügy volt, nem is volt szomjas, csak ahogy egyszer belesett a nyitott ajtón, elfogta a vágy, hogy bemenjen és leüljön.

Amolyan inverz kommunikátor volt, mindig az ellenkezőjét mondta annak, amit valójában gondolt vagy érzett. „Nem, nem akarok zavarni....” „Szólj, ha tudok segíteni valamiben!” „Milyen jó íze van ennek a süteménynek!” Nem szándékosan csinálta, automatikusan hazudott és színlelt, így született, ezzel az ártatlan bájosollyal az arcán. Azóta eltelt több mint harminc év, és már nem tudta megkülönböztetni, hogy mit gondol ő, és mit várnak tőle mások, mit kíván az illető vagy a jóézés. Nem voltak referenciapontok, csakis magához tudott viszonyítani mindent.

Az a fajta volt, aki a nagy fájdalomküszöbére büszke, de attól is nyüszít, ha megégeti a gyertyaláng. Nagy szenvedélyek megelőjének érzi magát, de valójában fogalma sincs az érzések mélységéről, a valódi fájdalomról. A fájdalmat csak arra használja, hogy tetszelegjen benne. Valódi gyötrődést nem érez, ahhoz valódi létezés is kell, és tapasztalatok.

Hiányosságait – tapasztalat híján – mesterséges eszközökkel, ragasztott sebekkel, művérrel igyekezett elfedni. Húsba hatoló pengék látványával fedte el azt, hogy valójában nem érez semmi igazit.

Észrevétlenül költözött be a házba egy napon, de mivel szép volt, nem a szokásos idegeneknek járó bizalmatlansággal fogadták. Örültek, hogy akad végre egy szimpatikus ember, aki valami színt hoz ebbe a közösségbe. Valaki, aki majd mindenkinek köszön, kinyitja az idősök előtt az ajtót, a kisgyerekesektől kedvesen megkérdezi, hogy van a bébi, és kicsit gügyög rájuk a babakocsiba.

Amikor megkopogott hozzájuk tehát, még nem lehetett tudni, hogy hosszú ideig ott is marad. Pont úgy, észrevétlenül, mint a penész a fürdőszoba plafonján, a sarokban, ahol senki se látja. Vagy mint egy szellem, aki csak éjszaka mutatkozik, mikor mindenki alszik, lidércesen körbejárja a lakást, belebámul az alvók arcába... nappal pedig a falba simulva figyel, mi történik. Ha látnák, fenyegető jelenség lenne. De mivel az idő nagy részében láthatatlan, így csak a megmagyarázhatatlan fenyegetettség-érzés lebeg át a konyhán...

lacika

Idegen a konyhában II.

Teltek a hetek, a hónapok, és megmaradt ez a furcsa érzés a levegőben, bár a többi lakó mit sem sejtett. Továbbra is szeretettel üdvözölték az idegent minden reggel, a rövid, udvarias beszélgetések egyre hosszabbak és bizalmasabbak lettek, a pillantások melegebbek, a kacsintások jelentőségesebbek. A bizalom köre, az összetartozás biztonsága. A közösségi háló a jó meleg, barátságos valóságban. Senkinek nem tűnt fel semmi, ugyanúgy éltek tovább az életüket, mintha mi sem történt volna.

Pedig valami megváltozott. Nyugtalanságérzet költözött házba, bár ez egyelőre senkiben nem tudatosult. Mert úgy furakodott az életükbe, mint valaki, aki bekopog, hogy kérjen egy pohár vizet, aztán ott ragad. A pohár víz csak ürügy volt, nem is volt szomjas, csak ahogy egyszer belesett a nyitott ajtón, elfogta a vágy, hogy bemenjen és leüljön, aztán végleg ott ragadjon.

Néha ő is behívott a konyhájába másokat, de ez sosem igazi vendégség volt, hiszen valahogy mindig úgy alakult, hogy az, aki érkezett, forralta vizet, tette a teafüvet a kannába, forrázotta, talált, aztán megköszönte – neki. „Nem is igazán szeretem a teát...” – mondta ilyenkor. „De jól esne most egy kis forró csoki inkább!” A rideg, otthontalan hangulat hozta magával ezt a mások által bevitt kedvességet, hiszen alapvető ösztön a komfort, a kényelem, a nyugalommal bélelt intimitás. Az ember viszi magával, ahová megy. Itt, az idegen konyhájában a fehér, csempézett falak, az éles

neonfény, a krémszínű pult, a kockás abrosz, az üvegcsészék fagyos magánya, vagy a szoba üres polcainak féldoldals látványja olyan zavarba ejtően nyomasztó és csendes volt, hogy tétova, esetlen szavakkal kellett megtörni a kellemetlen érzést. Aki belépett ide, eleinte nehezen, de halvány örömmel beszélt tehát, hogy elterelje saját figyelmét a kigyóyszerűen körülöttük ólálkodó semmiről.

És talán ezért is tanyázott szívesebben mások konyhájában. Mert ott könnyebb volt eltakarni, leplezni azt a bizonyos semmit, aminek a bélyegét a bútorai, a tapétája, a konyhaasztala, a frizurája, ruhái, mindene, az egész élete magán viselte. Amit nem vett észre senki, még ő maga sem, csak érezte valahol legbelül, hiszen ez volt az oka, hogy mások kevésbé tiszta és sematikus, de meghittebb konyhájában szeretett ücsörögni. Ilyenkor hosszú indákat növesztett, amikkel körbefonta mások reggeleit, délelőttiét, estéit, éjszakáit, álmait. Titkos és öntudatlan manipulációi mindig fogadtatásra találtak, nehéz volt ugyanis észrevenni őket; úgy működtek, mint a medúza csápjai a színes akváriumban: a látvány bódítóan elragadó, az érintés, a csípés viszont fájdalmas és visszafordíthatatlan, nehezen gyógyuló.

Mindez azonban egyelőre csak egy kis titkos sejtés volt, ami megtelepedett valahol a lépcsőház tetőfeljárója alatt. Egyelőre mindenki mosolyogva feledkezett bele a szíren szépségébe és hallgatta halk, udvarias hangját. Nem mondtak nemet.

kosakati

Enit balladája

Tex Lorad Pehnemer ezen a reggelen, a 626. év második havának első napján nem ment be az egyetemre. Ünnepe volt ezen a napon, Lail város legnagyobb ünnepe. Ezen a napon indult a tízévenként megrendezett „Szumurri-futam”. Ezen a reggelen a filmstúdiók és a hagyományörző egyesületek összes korabeli hajója ott horgonyzott a kikötőben.

Tex ilyenkor mindig vendégeket hívott, hogy vele együtt nézhessék a két évszázados hagyományt őrző látványosságot házának teraszáról, ahonnan remek kilátás nyílt a kikötőre és egész Lailra.

Tex körbesétált a teraszon.

- Igen... Minden rendben van - gondolta. - Székek, gyümölcsök, hűtött italok, sütemények, látszövek... Minden itt van, ami kell... Jöhetnek a vendégek.

- Vendégek... - sóhajtott. - Sokan lesznek, de nem lesz itt minden vendég, akit meghívtam. Az egyetemről biztos mindenki eljön: a professzorok, akikkel együtt dolgozom már hosszú évek óta, és a diákok, akik versengtek ezért a megtiszteltetésért... Itt lesznek a Lailban élő barátok is, és itt lesz az asgari egyetem egyik tanszékének küldöttsége is. A hűgom, Evat is biztosan iderepül Edjából. Ő az egyetlen a családból, aki anya halála óta tartja velem a kapcsolatot. Ő az egyetlen, aki mindig nyíltan ellent mer mondani apánknak. Apánknak, aki most sem fog eljönni... Aki még csak nem is válaszol a meghívásaimra. Nem áll velem szóba, mióta elfogadtam a laili egyetem ösztöndíját. Azóta leéltem már itt egy egész életet, professzor lettem, ásatásokat vezettem, könyvet adtam ki, férjhez mentem, megözvegyültem. De ő még mindig nem bocsátotta meg nekem, hogy akkor, régen ellent mondtam neki. Az volt az álma, hogy én, elsősülött és legígéretesebb gyermeke majd egyszer eljutok szülővárosomból, Edjából a fővárosba, Asgarba, és a főváros előszámú egyetemén leszek professzor.

„Asgar! Asgar” - hallom szinte még most is a hangját. - „Asgarból forgatják egész Ladot... Neked ott a helyed!”...

„Apám, én nem azért születtem, hogy valóra váltsam a te álmodat, azt csak váltsad valóra te magad!” - vágtam oda neki akkor dacosan, és eljöttem Lailba. Aztán itt is ragadtam. Elvárásolt a csodálatos város, itt tartott a hely történelmi hangulata, az egyetem nyújtotta lehetőségek, és persze a szerelem. Itt találtam meg a helyem, és ezt apám sohasem bocsátotta meg nekem. Szerinte ahelyett, hogy előre lépnek, visszafelé haladok... Elásom magam a világ végén... Bezzeg Alan, az öcsém... ő professzor lett az asgari egyetemen, ahogy apa kívánta, sőt az ő segítségével apa is a vágyott pozícióba juthatott. Alan volt a bezzeg-gyerek... Apa csak vele volt elégedett. Evat jogi pályára ment, anyánk sem tartott vele Asgarba. Nem mondott le apánkért Edjarról, a tengerről, megszokott életéről. Alan mindig azt írja, hogy szívesen eljönne... de most épp ezért nem tud, máskor meg épp azért nem teheti... Ő egy igazi diplomata: engem sem akar megbántani, de elszántan kitart apánk mellett. Nem haragszom rá... Ahogy nem haragszom én már senkire... Hosszú életem során megtanultam, hogy a harag egy felesleges dolog...

Tex bement a dolgozó szobájába és leült az íróasztalához.

- A vendégek érkezéséig van még egy kis idő, addig belenézek a dolgozatokba - gondolta.

A professzorasszony a még teljesen üres asztallapra helyezte mindkét tenyerét. Az asztal lapjának túlsó kétharmad része lassan 80 fokos szögbe emelkedett, az innenső harmada közepén kirajzolódott az érintő-billentyűzet, tenyerei alatt pedig a kezelő panelek. A képernyővé változott asztal lap egy pillanat alatt kivilágosodott.

- Tenyérlenymomat elfogadva. Utasítást kérek - mondta a géphang.

- Szövegkezelő üzemmód. A beérkezett dolgozatokat kérem - mondta tagoltan Tex.

- Tizenkét dolgozat érkezett - mondta a gép, és megjelenítette a listát.

- Néma üzemelést, és kézi irányítást kérek - mondta Tex.

- Na, nézzük csak! - hajolt kicsit előrebb. - Milyen az idei termés?

„Akda ötvössége az időszámításunk előtti ötödik században.”

„Mazu papkirálysága Gregor Man előtt.”

„Párhuzamok a Föld és Lad kulturális fejlődése között, különös tekintettel az avanai...”

„ Dis, a kalózállam”

- És így tovább, és így tovább... A szokásos témák... - gondolta. - De egyik másik talán érdekes... Na, nézzük csak! Tehát Akda ötvösművészete... - olvasott bele az első dolgozatba. - Nézzük az alcímeiket... Akda geológiai tulajdonságai... Bányák és szállítási útvonalak... Különleges, technológiai eljárások... Na, ez nem túl izgalmas... - állapította meg Tex. - Ezt majd elolvassa valamelyik tanársegédem.

Jobb kezének mutatóujjával egy aprót ütött a jobb oldali kezelőpanelre, mire a kurzorjel megjelent a képernyőn. Bal kezének mutatóujjával egy apró kört rajzolt a bal oldali panelen, mire a képernyőn megjelent a „formátumválasztó” táblázat. A képernyőn megérintette a kiválasztott színt, betűméretet, betűstílust, majd jobb tenyerét a panelre fektetve jóváhagyta a kijelölést. A formaválasztó tábla eltűnt a képernyőről. A kurzorjelet a lap tetejére navigálta, és 16-os zöld betűkkel ráírta az ítéletet: „Tanársegéd!” Elküldte a dokumentumot, majd megnyitotta a következőt.

„Mazu papkirálysága Gregor Man előtt.”

Átfutotta az alcímeiket.

- Jól van, ez rendben lesz... - mormolta maga elé félhangosan. - Kezdi a földrajzi adottságokkal, gazdasági kapcsolatszerzőkkel, korabeli technológiával... hajózás... kézművesség... vallás... Jól van... jó lesz ez...

Erre is gyorsan ráfirkantotta, hogy „Tanársegéd”, és már nyitotta is a következőt.

„ Inimma régészeti módszerei.”

- Na, ez a drága gyermek a dolog könnyebbik végét fogta meg - dohogott magában. - Ebből a korból rengeteg írásos és képi anyag áll rendelkezésre. Csak össze kell állítani...

Erre a dolgozatra szigorú lila betűkkel, és három felkiáltójellel írta rá, hogy „tanársegéd.”

lépett be ebbe a házba, ahol olyan szívesen fogadták, és ahol azonnal otthon érezte magát... Apósa nyolcvanadik születésnapja, amikor még együtt volt az egész család... Amikor még a gyerekek is itthon laktak... Aztán a tragédia napja, amikor megérkezett a hír: férje és apósa odavesztek a viharban, repülőgéjük Avana szikláin zúzódtott szét... Még ugyanabban az évben tűnt el édesanyja is a tengeren. Edjártól nem messze találták meg vitorlása roncsait. Tex nem ment el a gyászszertartásra, mert a repüléstől éppúgy iszonyodott, mint a hajózástól. Soha sem bocsátotta meg magának ezt a gyengeséget, de nem tudott azóta sem úrrá lenni félelmén. Biztos menedéke ez a ház maradt.

- Ezt feltétlenül elolvasom, de elfoglaltságom miatt az értékelést a tanársegédekre bízom - döntötte el Tex, és a dolgozatot mindkét mappába elküldte.

„Hogyan fogadták volna őseink Gregor Mant, ha nem Tulabanon, hanem Lallán szállt volna le?”

- Hogyan, hogyan? Hát máglyára vetették volna szerencsétlent! - mondta ki hangosan a gondolatát Tex. - Akkoriban nálunk épp a legvéresebb, legádázabb vallásháborúk dúltak. Egy idegent, aki nem ismerte a korabeli szokásokat, az aprólékosan szabályozott társadalmi szerkezetet, az illogikus viselkedési szabályokat, az percek alatt elkövetett volna valami olyant, amiért meg lehet égetni valakit. Akkor volt a csúcspontján a két rivális nagyhatalom Edjár és Asgar vetélkedése. Minden idegenben kémet, vagy boszorkányt láttak, esetleg mindkettőt... Az emberek eleinte csak az ellenségeiket, riválisaikat jelentgették fel, de egy idő után már a saját családtagjaikat is. Örjögő hisztéria tombolt. A máglyák felemésztették az erdőket, éhínség tört ki. Egyes vidékek teljesen elnéptelenedtek.

Az edjári fejedelemnek, Edarnak akkor jutott eszébe, hogy feladja a szigorú társadalmi elkülönültséget, és így megszerezze az addig lenézett polgárság vagyonát. Hatalmát egy házassággal akarta megerősíteni. Megkérte fia számára a leggazdagabb edjári kereskedő lányának, Enitnek a kezét. A mohó kereskedő viszont nem elégedett meg a dicsőséggel, a hatalomból is részesülni akart. A szintén ravasz király akkor a kereskedőt a „Távoli partok” helytartójává nevezte ki. A távoli partok kincseiről a tengeren elfogott hajók rabszolgáivá tett legénységétől értesültek. A sértődött kereskedő kénytelen, kellelten el is indult, hogy birtokba vegye a távoli partok földjeit. Lányát magával vitte, nehogy távollétében kismizmizzék, de fiát a király túszként magánál tartotta. Aztán a viharban eltűnt az egész hajókaraván. Edar, a ravasz király nem jött zavarba. Mivel biztos volt benne, hogy a gazdag kereskedő odaveszett a tengeren, vagyonát besöpörte a királyi kincstárba, fiára orgyilkosokat küldött, Enitet pedig távollétében a „távoli partok királynőjévé” koronázta. A ravasz Edar korai halála után a fia Vilar, hajóhadat szerelt fel, hogy birtokba vegye a „távoli partokat”, menyasszonya hozományát. ...megindult az első invázió.

Tex hátradőlt és hosszan merengett a sötét korok zűrzavarain...

Borongós hangulatából a képernyő sarkában villódzó jelzés zökkentette ki.

- Arget, az irodalom tanszékről... - állapította meg, és fogadta a hívást.

A képernyőt betöltötte Arget narancsvörös tincsekkel keretezett, mindig mosolygós arca.

- Találtam valami érdekeset - újságolta.

- Nocsak! És mi lenne az?

- Van itt egy dolgozat az Enit ballada keletkezéséről. De, ahogy olvasom, ebben több a történelem, mint az irodalom... Nem is tudom, mihez kezdjek vele.

- Az nem baj, ha egy irodalmárt érdekel a történelem... esetleg vegyem át, ide a történelem tanszékre?

- Úgy tudom, a te előadásaidra is bejár.

- Akkor az isten sem menti meg attól, hogy irodalomtörténész legyen...

- Az nem is lenne baj, de attól tartok, hogy ugyanazt a dolgozatot hozzád is beadta. Nézd csak meg!

Tex gyorsan átfutotta az egész listát.

- Igen - mondta meglepetten. - Itt van.

- Akkor most mi legyen?

- Jó az a dolgozat?

- Nagyon alapos munka. De az nem szabályos, hogy ugyanazért a dolgozatért két érdemjegyet is kapjon két különböző tanszéken. Az egész olyan rafináltan van megírva, hogy mindkét tanszék követelményeinek megfeleljen.

- Ha mindkét követelménynek megfelel, akkor végül is...

- Szerintem arra utazik, hogy mindenképpen belekerüljön az „idősebb testvéreknek” küldendő következő üzenetbe. Tudod, abba a kvótába, amit az egyetem kapott.

- Igazad lehet...

- De akkor most mitévők legyünk?

- Nem tudom - tárta szét a karját Tex. - Elolvasom, aztán majd megbeszéljük.

Tex megnyitotta a kérdéses dolgozatot.

„Az Enit ballada keletkezése.”

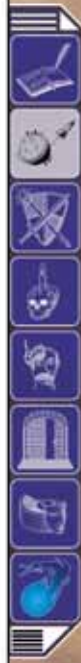
Beleolvasott a bevezetőbe:

...Az Enit ballada nem szabályos ballada, sőt talán egyáltalán nem is ballada... A napjainkban „Enit balladája” címmel mindenkinek ismerős dal egy eredetileg három részből álló mű utolsó, befejező része... Az eredeti mű időszámításunk előtt 500 körül keletkezett.

- Eddig jó, nézzük csak azt a hármas tagolást... - gondolta Tex, és belemerült az olvasásba.

...Az eredeti mű három részből állt: rövid, lírai, bevezető rész, hosszú, elbeszélő rész, zenés, táncos formában, és egy markáns, lendületes induló... Népszínműként adták elő piac-tereken, kikötői kocsmák udvarán és vásárokon... Az első, rövid lírai dal Enit szelíd szépségéről és a délceg Vilár herceg lovagias, hősies, tetteiről szólt. Ezt a dalt leányok kórusa énekelte, és arra szolgált, hogy a nézőközönség elhelyezkedjen és elcsendesedjen.

...A második rész verses formában beszéli el a két fiatal történetét... A népszínmű nem ragaszkodik a történelmi tényekhez, inkább a viharban elveszett leány tragédiáját és a szomorú vőlegény bánatát festi le... A valóságban Enit és Vilar sohasem találkoztak személyesen, így aztán könnyes búcsút sem vehettek a kikötőben. A színmű végig az edjári kikötőben játszódik, a korabeli színpadtechnika csak az egy díszletes megoldást ismerte... Az ifjú Vilar herceg a kikötőben értesült menyasszonya, Enit tragédiájáról, és évek-ke később szintén a kikötőben fogadta azt a hajóskapitányt, aki egy avana foglyot hozott neki. A foglytól értesült

arról, hogy Enit Avana királyánál él. Természetesen úgy értelmezte, hogy menyasszonya Avana barbár királyánál raboskodik. Megecsüdt, hogy kiszabadítja menyasszonyát. Edar ellenezte a költséges expedíciót. Edar lovasbalesetének a hírét szintén a kikötőbe hozta egy hírnök. (Egyes feltevések szerint a balesetben az ifjú Vilar nem volt épp ártatlan.) Vilar kivégeztetett néhány lovászt, majd látványos gyászünnepséget rendezett, sőt, hatalmas lovas szobrot állíttatott apja emlékére. A hatalmas kőszobor ma is ott áll az edjári kikötő legmagasabb szirtjén, és kivont kardjával a távoli partok felé mutat. A darab csúcspontja az a jelenet volt, amikor az ifjú király hajóival elindult a távoli partok felé. Ekkor hangzott fel az a dal, amit ma is mindenki „Enit balladája” címen ismer. (Az előadások utáni reggelen mindig tele voltak a hajók nagyon lelkes és eléggé részeg újoncokkal.)

Ez a dal mindig felkorbácsolta a szenvedélyeket, fellelkesítette a fiatalokat. Sőt, annak ellenére, hogy a földi idősebb testvéreink kimondottan rosszalották ennek a dalnak a népszerűségét, a mai napig ez az egyetlen dal, amit minden ladi ismer. A földiek szerint ez a dal túlságosan tele van ragadozó ösztönnel, birtoklási vágygal, felelőtlen kalandvágygal és agresszivitással.

Érthető módon a színmű az i. e. 440 körül, a második invázió indulásakor volt a legnépszerűbb, sok évvel Vilar halála után. Vilar minden erejét beleölte a hajóhad elindításába, annyira bízott a sikerben. Az érdekes az, hogy sikerrel is járt, meg nem is. Enitet ugyan nem találta meg (hiteles források szerint nem is nagyon kereste), de elérte a távoli partokat. Kisebb katonai sikerek és némi zsákmányolás után hazatért Edjárba, ahol nem kis meglepetés várta. A meggyengült, gazdátlan várost királya távollétében Asgar királya elfoglalta. Vilart a kikötőben az asgari nagykirály helytartója fogadta. Asgar nagykirálya börtönbe vetette Vilart, de kihallgatásakor ráébredt, hogy Vilar az ő elveszett menyasszonyával, és annak kontinensnyi, gazdag „hozományával” nagy lehetőséget jelent a felemelkedő Asgar birodalom számára. Így aztán Enitből először vértanú, mártír, majd nagyon hamar szent lett. Vilar beházasodhatott a királyi családba, magával hozva az Enittől „örökölt” távoli királyságot... Ekkor indult meg a hatalmas Asgari birodalom teljes erejével az igazi, a második invázió. Mire a birodalom felépítette, és felszerelte a hatalmas flottát, addigra Enit kiszabadítása már nem volt aktuális, hiszen rég elporladt szegény. De ez senkit sem zavart. Akkor már a szent sírját akarták megtalálni és felszabadítani.

- Hello, Texi! - bukkant fel Evat lángvörös gubanc-frizurája a teraszajtóban. - Te még ilyenkor is dolgozol? Mindjárt itt lesznek a vendégek.

- A legkedvesebb vendégem már itt is van! - sietett ki a teraszra Tex. - Kicsit belenéztem a dolgozatokba, amíg vártam.

- Szóval dolgoztál...

- A dolgozatok olvasása csak részben munka, részben viszont inkább élvezet.

- ?

- Enit balladájáról írt az egyik....

- Ó, Enit...

Evat dúdolni kezdte a dalt. Először csak halkán, de aztán egyre jobban belelendült. Tex a húga mellé könyökölt, és csatlakozott a dalhoz. Arcuk kipirult, hajukat tépte a friss tengeri szél. Nézték a hullámokon himbálózó hajókat. A tizenhat első invázió korabeli hajó várta az indulás pillanatát az ünneplő tömegtől nyüzsgő kikötőben. Amint megkapják a jelet, vitorlát bontanak és meg sem állnak Avanáig.

A két idős asszony dúdolásához új hangok csatlakoztak. Tex három diákja érkezett meg, és amúgy köszönésképpen rázendítettek az Enit ballada utolsó versszakára.

„...Indulunk, Enit, indulunk!

Királynőnk, várj reánk!

Viharos tengeren átkelünk,

Száz vad vészen is átmegyünk...

Királynőnk, várj reánk!

Indulunk, Enit, indulunk!

A végtelen vár reánk,

Vihar és harc nem tántorít,

Királynőnk, várj reánk!

Százezer barbárt legyőzünk,

De karunk nem fárad el.

Királynőnk, várj reánk!

Tied minden föld a távoli partokon,

Kiszabadítunk Avan rabságából,

Királynőnk, várj reánk!”

Ahogy érkeztek a vendégek, egyre hangosabb lett a kórus. Az idős professzor-asszony teraszán zengett a dal a vörös hajú nép minden elszántságával, hódítási vágyával, felfedező kedvével, az indulás lelkesedésével.

A kikötőből közben kifutottak a hajók, nyomukban apró hullámjárók népes rajával, fölöttük a televíziós stábok és a biztonsági szolgálat helikoptereivel. A hajók dagadó vitorlakkal hasították a tengert, de mindenki azt látta magában, ahogyan majd az úrhajó flotta elindul felfedezni a végtelen kozmoszt...

JohnnySilver

Szemetes

Joshua Tenton éppen aludt, amikor a Gamma bázist üvegmezővé olvasztotta a fölötte fellobbanó miniatűr csillag. A rengés két perccel később érte el a Mare Crisium peremén található kráttersort. A lakómodulban felvisítottak a vészjelzők, az automatika azonnal lezárta az ablakokat és a bejáratot. Az energiaszabályzók telep módra váltottak, a rendszer lekapcsolt mindent, ami nem tartozott a létfenntartáshoz. Az építmény rázkódni kezdett, a berendezési tárgyak elszabadultak, a fiatal férfi pedig kizuhant az ágyából.

Szédülve pördült át, ahogy a mesterséges gravitáció kikapcsolt. Alaposan beverte a tarkóját és vállát az ágykeretbe. Megrázta a fejét, megpróbálta elhessegetni a szemei előtt vad táncot járó színes foltokat, azután visszahúzta magát az ágy szélére. Ez volt a legnagyobb holdrengés, amióta a Gasher A lerakóban élt telepőrként. Várta az utórengést, közben fintorogva mozgatta jobb vállát. Az éles fájdalom enyhült, és a könyökén éktelenkedő zúzódás sem látszott komolynak. Hamarosan két erősebb, majd egy alig érzékelhető hullám érintette meg az állomást, végül megszűnt minden mozgás. Megmasszírozta a tarkóját, utána óvatosan átlebegett a vezérlőnek csúfolt pultig.

A SCADA értelmezhetetlen jelszinteket mutatott a nyugati oldalon kihelyezett határérzékelőknél, az automata feldolgozóüzemtől pedig több tucat hibajelzés érkezett. Gyors mozdulattal lesöpörte a kijelzőről a riasztásokat, és alaposan átnézte a lakómodul állapotát megjelenítő képeket. Szívárgást, sérülést nem jelzett a rendszer, a mag biztonságos állapotban várta az energiacsatlások helyreállítását. Visszaindította a kényes aeroponikát és a mesterséges gravitációt. Biccintett magának, amikor testét lassan a padlóra húzta saját tömege. Tovább keresgélte. A radar kiment, szemcsés vibráláson kívül semmit sem mutatott.

Ellenőrizte az előjegyzést, a következő bejelentett szállítást két nappal későbbre várta. A rádió hangosan sercegett.

- Hármas lerakó hívja Egyest és Kettest! - jelentkezett be az üzemi hullámhosszon.

A csend hosszúra nyúlt, dobolni kezdett a pulton. A szomszédos telepek felügyelőinek is érezniük kellett a rengést. Átfutotta a hibajelzéseket, a legtöbbet nyugtázta, a maradékkal később akart foglalkozni. Előhívta a kézikönyvet a feldolgozó üzem újraindításához, ám néhány sor után visszafordult a rádióhoz.

- Hármas lerakó hívja telepeket! Fiúk! Jelentkeztek!

Az északi telep órét Bobnak hívták, a déli modulban Jose élt. Előbbi a szemétként turkálással ütötte el az idejét, utóbbi pedig a megszállott rendrakással. Ahogy belegendolt, ezen kívül nem sok mindent tudott róluk. Ritkán találkoztak, akkor is leginkább semleges dolgokról beszéltek: a munkáról, a Földről, néha nőkről. A korábbi életükről soha.

Josh megvakarta a fejét, ahogy belegendolt, hogyan került a Holdra. A lopást követő elbocsátás után az apja beletemetkezett a munkájába, nehogy szóba kelljen vele állnia. Lojalisabb volt a Céphez, mint a fiához. Anyja hamar behódolt az erősebb akarathoz, és egy idő után már nem fogadta hívásait. Dennis segített egyedül a régi társaságból, neki tartozott köszönettel a gyógykezelésért és a munkáért is. Barátja fizette a jegyet a Holdra, neki annyi pénze sem maradt, hogy egy szállón meghúzza magát.

- Itt a Hármas lerakó a vészívó csatornán! Bárki hall, jelezzen!

Mereven nézte a készüléket, ami néma maradt. Felállt, tett néhány lépést, azután visszaült. Pólójába törölte tenyerét, azután megismételte a hívást. Nem tudott egyhelyben maradni. Visszament az ágyhoz, és a fiókba nyúlt serkentőért. Remegő kézzel bontotta ki a dobozt, majd kipattintott két pirulát. Nézte a színes gömböket a tenyerében. Ismerte az érzést, ahogy a szer tüze élettel tölti meg, mégis viszolygott tőle. Nagyot nyelt és ökölbe szorította a kezét.

A Földön sok embert ismert, akiről azt gondolta, a barátai. Ahogyan a forogtag körülötte mind zajosabbá vált, egyre többször nyúlt ital és stimuláns után. Gyűlölte az egyhangú életet, ami nappal körülvette, és amit az éjszaka színes fényei eltakartak előle. Nem vette észre, milyen mélyre merült, így túl későn eszmélt. Az utcán találta magát, az addig szürkének tartott élet pedig elérhetetlen messzeségbe került. Hetek óta koldult, amikor Dennis belebotlott, és elvitte egy krízisközpontba. Álmában néha felbukkantak az emlékek, ilyenkor szkafoandert húzott, és kiült a modul fölötti sziklára. A milliárdnyi csillaggal tarkított ég előtt kéklő Föld felejthetetlen szépsége feltöltötte energiával, a magány sem riasztotta ilyenkor.

Felállt, kivágta a tablettákat a szemetesbe, majd átment a nappaliba és bekapcsolta a videofalat. Gyorsuló tempóban váltogatta a csatornákat, azonban nem talált adást sehol. Gyomra görcsölni kezdett, nekilátott felszedni a konyhában kiszóródott edényeket. Kinyitotta a hűtőt, kivett egy palack vizet, belekortyolt, azután visszatette. Megállt a konyha közepén és körbenézett. Bekapcsolta a kávéfőzőt. A konyhapultra támaszkodott, bámult maga elé, amikor megszólalt a rádió.

- JT! JT, hallasz?

Megborzongott Jose hangjától. Le sem ült, a vezérlőre támaszkodott, miközben bejelentkezett.

- Mi történt, Jose? Megsérültél? Kell segítség?

A hangszórókból fújtatást lehetett hallani, úgy tűnt, a telepőr igyekszik valahová.

- JT! Nem láttad? - kérdezte egy idő után.

- Aludtam. Mit kellett volna látnom?

Lélegzetvételnyi csend, azután Jose minden átmenet nélkül ordítani kezdett.

- Hát a robbanást! ... Láttam a rakétát elhúzni fölöttünk! Nincs többé bázis! Ezek megőrültek odalenn!

Josh halántéka lüktetni kezdett.

- Milyen rakéta? Mit zagyválsz itt össze? Ittál? - kérdezte, miközben biztosan tudta, Jose teljesen józan. A szabadnapokon is kizárólag alkoholmentes sörrel támasztották a pultot a Gamma bázis egyetlen kocsmájában. Egy lerakó-újrhasználó telep mindenésének lenni a világ legunalmasabb munkája volt, azonban egyikük sem kockáztatta az állását.

- Atomrakéta! Telibe kapta a bázist, eltörölte még a nyomát is! Ha pedig ezt kicsinálták, akkor a többit sem hagyták ki! Valaki rátenyerelt egy rohadt gombra, aminek a közelébe sem szabadott volna engedni, mi meg itt döglünk, ennek a szemétrakásnak a tetején!

Josh körül megfordult a világ. Hallotta, ahogy déli telep felügyelője tovább kiabál, szavai azonban összefolytak, és értelmüket veszítették. Kitapogatta a széket. Először az jutott eszébe, hogy Jose megőrült, a holdrengés azonban nagyon is valóságos volt. Utána arra gondolt, hogy egy meteor ütközött a Holddal, és a Gamma talán valóban elpusztult, viszont az még nem a világ vége. Érezte, tennie kellene valamit, felugrani, rohanni, de nem mozdult. Ült és nézett maga elé.

Amikor feleszmélt, már csak sercegés érkezett a rádióból. Közelebb húzta a széket a pulthoz, és hívni kezdte Josét. Először halkán beszélt, érthetően, hosszasan várta a választ. Később váltogatni kezdte a csatornákat, ekkor még igyekezett kordában tartani hangja remegését. A rádió néma maradt. Egyre kétségbeesettebben állította a készüléket, közben nem vette észre, hogy egy ideje artikulálatlanul üvölt.

Mellkasa szorítani kezdett, arca verejtékben úszott, sav marta a torkát. A falnak támaszkodott, felkelt, elgyengült lábakkal elbotorkált az ágyhoz, azután elsötétült előtte minden.

Fémes zajra tért magához. Mozdulatlanul hallgatózott. A ritmikus dobolás nem lehetett természetes eredetű. Felkapcsolta a külső világítást és a kamerákat. Egy úrruhás alak méteres rúddal verte az ajtót védő plasztacél burkolatot.

Bob körülnézett a modulban, a sisakját magán tartotta.

- Minden rendben van veled?

Josh megvonta a vállát.

- Hallottad Josét? - kérdezett vissza.

A férfi szó nélkül a vezérlőhöz ment, állította a rádióon.

- Legközelebb ne hagyd folyamatos adáson! Nem vagyok kíváncsi sem az átkozódásodra, sem a sírásodra! Felőlem üvöltözhetsz egész nap, de akkor ne várj választ!

- Te tudsz valamit? - lépett közelebb Josh.

- Mi még élünk - hangzott a szűkszavú válasz.

A fiatalabb férfi lerogyott a székébe. Szótlanul figyelte, ahogy a szikár férfi kihámozza magát az úrruhából, rácsatlakoztatta a palackot a töltőre. Bal lábát húzta maga után, ahogy eltűnt a konyhában. Két bögre kávéval és egy összehajtható székkal tért vissza. Az egyik bögrét Josh kezébe nyomta, azután fájdalmasan felnyögött, miközben elhelyezkedett a széken.

- Tudsz valamit Joséről? - kérdezte újra Josh.

- Az elmúlt órákban te voltál az egyedüli hang a rádióban. Ebből tudtam, hogy nem hiába teszem meg ezt az utat! Rádadásul beajultál, nekem meg keresnem kellett egy kopogtatót, mielőtt elfogyott volna az oxigénem!

Josh szólni akart, azonban az idősebb férfi leintette.

- Pánikba estél, ami nem segít. Jobb, ha összeszeded magad, mert nekem nincs energiám mások problémájával is küzdeni!

Bob nagyot kortyolt az italába. Josh szótlanul keverte a kávé.

- Van valami terved? - kérdezte rövid hallgatás után.

- Akad, viszont szükségem van a segítségedre!

A déli állomás külső ajtaját nyitva találták, amikor három héttel később betoppannak. A holdpor érintetlenül állt a

szilipkamrában. Josh társára nézett, aki némán megrázta sisakos fejét. Napokat töltöttek el azzal, hogy az értékes felszerelést áthordják a Gasher állomásra. Az utóbbi hetek tapasztalata alapján figyeltek rá, nehogy több energiát fektessenek bármibe, mint amennyit az megér. Az utolsó fordulónál felmászta Jose kedvenc helyére, és elnéztek nyugat felé. A látóhatár peremén megolvadt sziklák sorakoztak, a Gamma bázis acélüveg kupolája helyett pedig csupán a megkérgesedett felszín fénylett a távolban.

Bob a szokásosnál is csöndesebb volt a visszaúton. Makacsul bámult előre, nyomta a pedált az északi telepig. A mindenféle kacattal körülbástyázott modul előtt megállt, lecsapta a holdjáró energiakapcsolóját, és eltűnt a szeméthalmok között. Órákkal később került elő, akkor sem szólt semmit. Egész délután némán kerülgették egymást és a falak mellé felhalmozott készleteket. Josh unalmában ellenőrizte az újraindított automata feldolgozó naplóját. A működőképes robotokat hetekkel korábban átprogramozták, a kutatási zónát kiterjesztették a három kráter teljes területére. A kevéske fellelt szerves hulladék biomaszájából oxigént és vizet próbáltak kinyerni, egyelőre kevés sikerrel. Vacsoránál Josh ismét előhozakodott a nagyobb felderítő út tervével. Bob csak legyintett a javaslatra és elvonult aludni.

Reggel Josh egyedül találta magát a modulban. Hosszasan keresgélt a rádióon, ám néhány műhold automata jelzésén kívül a Föld körülötti tér csendes maradt. A rövid távú adón Bob szuszogását hallotta, minden más csatorna üresen sercegett. Figyelte a szkafander jelzését, ami egy szűk körben mozgott a kráter keleti szélén.

- Josh! Ha végeztél a reggelivel, gyere segíteni! - jelentkezett be a telepőr.

A fiatalabb férfi három kilométert gyalogolt a lakómodultól, a holdjáró jól látható nyomát követte végig a hatalmas útvesztőben. Bob nemigen törődött az utak tisztántartásával, ha valamit ledobtak valahová, az ott is maradt. Joshnak először fel sem tűnt a legnagyobbnak tűnő szeméthegyről lehajigált fémhulladék, azután megpillantotta a kivénhedt járművet. Bob régóta talpon lehetett, a kupac csúcsát már elbontotta. Megállás nélkül dolgozott, a rádiózásra csak odaintett társának. Josh rövid szökkenésekkel indult felfelé, gyomra göcsbe rándult, amikor az egyik leérkezéskor néhány hulladék csúszni kezdett lefelé. A zuhanást túlélte volna, az úrruha sérülését aligha.

- Mit találtál? - kérdezte, miután felért.

Bob a lába elé mutatott. Szürke, egybefüggő felületen állt.

- Űrhajót.

Josh felnevetett.

- Ez marhaság! Ez legfeljebb valami nagyobb lemezdarab!

Az idősebb férfi kiegyenesedett, az elhajított kábelköteg bágyadt falevélként lebegett a felszín felé.

- Ez egy űrhajó - jelentette ki.

Josh nem szólt, Bob pedig nem várta meg, míg eldönti, hisz neki vagy sem, folytatta a burkolat megtisztítását. Takarékos mozdulatokkal dolgozott, figyelmesen nyúlt mindenhez, nehogy éles szélékhez érjen. Josh ráállt a megtisztított részre, bekapcsolta az elektromágneset a csizmájában, azután kihúzott egy meggömbült csövet a kupacból, és lebillentett egy rakás ingatag lemezt. Az egymásba akadt elemek pörögtek, ahogy csúsztak lefelé, kisebb lavina követte útjukat, mígnem porfelhőt vertek fel a hulladékhalom alján.

- Ez lenne a terv? Kiásvni ezt a roncsot? - kérdezte Josh egy idő után.

Bob hátra sem nézett.

- Tudsz jobbat?

Joshnak eszébe jutottak az elmúlt hetek vitái. Bob elfogadta a logikus érveket, hajlandó volt felülbírálni a saját álláspontját is szükség esetén, ám az üres fecsegés az idegeire ment.

- Nem - felelte végül.

- Akkor dolgozz!

- Jobb állapotban van, mint gondoltam - mászott elő Bob a zsiliből. - A jó hír az, hogy a szokásokkal ellentétben nem fosztották le teljesen a műszereket. Az utasteret kirámolták, ami nem érdekes, és persze eltávolították a hajtóműből a magot. Ha nincs egy lék a másik oldalon, akkor minden rendben lesz veled.

Két hét megerőltető munka után Josh már nem vitatkozott, Bob lendülete magával ragadta. Az első néhány napon átkozódott magában, sajgó izmokkal próbált lépést tartani a mereven mozgó emberrel. Esténként kimerülten zuhant az ágyba, ám ahogy teltek a napok, kezdte élvezni az izzadságszagú munkát. Miután felhagyott a nyűgös gyerekként való viselkedéssel, Bob egyre többször dicsérte a munkáját. Megkopott tudása éledni kezdett, fúrt, faragott, szerelt, új ötletekkel állt elő. A plazmavágóval úgy dolgozott, hogy vágás közben az ív hozzá sem ért a hajótesthez. Gondolatait a következő feladat kötötte le, a múlt nem gyötörte, a jövő sem rémisztette éjszakánként.

Egyedül a találékonyaságukra számíthattak, amikor a száz tonnás hajótest átfordítására készültek. Napokat tervezgettek, mire megegyezésre jutottak. A hajó egyik oldalán támasztó szerkezeteket építettek tele mozgatható elemekkel, a másikon csörlőket szereltek fel. Darabokból toldozták össze a kábelkötegeket, amiknek kordában kellett majd tartani az űrhajó mozgását. Mindent háromszor átszámoltak és még kétszer ellenőriztek, hiszen elsőre kellett megoldaniuk a veszélyes műveletet. A robotok egy részét visszavonták a feldolgozótól és a lehetőségeikhez képest felszerelték őket szerszámokkal. Váltott műszakban kuksoltak a holdjáróban. A programozás elég elnagyoltra sikerült, így jobbnak látták szemmel tartani a munkát.

A hajó Josh ügyelete alatt mozdult meg. Először fel sem fogta, mi történik, azután kiugrott a holdjáróból, és rutinos szökkenésekkel elindult felfelé a szomszédos szemétdombon. Megborzongott a látványtól. A hajó némán tört utat magának, letarolta a robotok és a támasztógerendák nagy részét. Mire Bob megérkezett, a felkavart por leülepedett. Elégedetten járta körbe az űrhajót. A burkolat csupán kisebb károkat szenvedett, azt is az átfordítás alatt. A fűvókák furcsa formákat vettek fel, de a férfi elégedettnek tűnt.

- Csak egy utat kell kibírniuk! - veregette vállon a társát.
- Nem lesz gond!

Folyamatosan akadt javítanivaló. Josh esténként fáradtan dőlt az ágyba, reggelente mégis új ötletekkel ébredt, lelkesen látott neki a problémák megoldásának. Kábeleket húzott, szerelvényeket javított, nemegyszer szokatlan megoldásokkal hidalta át az akadályokat. Bob ritkán bukkant fel a vezérlőből, mégis mintha mindenütt ott lett volna. Ellenőrzött minden kötést, csatlakozót, észrevette a hibákat és a félbehagyott fázisokat, úgy tűnt, semmi sem kerüli el a figyelmét.

A negyedik héten elhagyhatták a szkafandert. A finomabb munkák újabb kihívások elé állították őket, azonban a hangulat megváltozott. Amennyire élvezte a feladatokat Josh, annyira labilissá vált Bob. Egyik pillanatban lelkesen magyarázott, néhány perccel később csak ült, és bámulta a vezérlőpultot. Josh gyakran félbehagyta a munkáját, fellebegett a vezérlőbe, ám ez újabb vitákra adott okot.

Négy hónappal az összeköltözésük után felérték készleteik nagy részét.

- Annyit eszünk, iszunk, és annyi oxigént használunk, amennyi a normális élethez kell! - csapott az asztalra Bob, amikor Josh felhozta a takarékoskodás kérdését. - Nincs értelme spórolni, hogy aztán legyengülten feküdjünk naphosszat! A munkához energia kell, ahhoz pedig elegendő táplálék! Ha akarsz, takarékoskodj a részeddel, én annyit használok mindenből, amennyitől jól érzem magam a bőrömben!

Joshnak kellett néhány nap, míg belátta, társának igaza van, azután újult erővel vetette magát a munkába.

Bob gyakran hevert ruhástól az ágyon, általában a megnyezetet bámulta. Nem lehetett tudni, ilyenkor mi jár a fejében, az utóbbi időben pedig robbant, ha megzavarták. Josh igyekezett elfoglalni magát. A rádió babrálását már feladta, a készletek számolása pedig idegesítette, így általában az adatbázist bújtá műszaki leírások és kapcsolási rajzok után. Először fel sem fogta, hogy Bob hozzá szól.

- Hamarosan elkészülünk.

- Mit mondtál?

- Szerintem lassan kijavítunk mindent, amit lehetett.

Josh megrázta a fejét, fel nem tudta fogni, mitől olyan átkozottul biztos ebben Bob.

- Jól hangzik, de hogyan fogjuk elvezetni?

- Az automatika mindent elintéz. A madárka felszáll, repül és leszáll. A pilóta manapság kirakati bábu az utazók megnyugtatására, csak vészhelyzetben avatkozik be. Programozás kérdése az egész.

- Azt meg kisujjból kirázzuk!

Bob váratlanul ült fel, Josh pedig hátrahőkölt.

- Megoldjuk! - mondta, miközben mereven bámulta társát.

A fiatalabb férfi zavartan félrenézett. Hiába töltöttek el már fél évet közösen, ettől a másik még éppúgy lehetett magányos zseni, mint elmebeteg gyilkos.

- A reaktor ki van ürítve, mag nélkül nem tud repülni a hajó! - nyögte ki, ahogy erőt vett magán.

Bob visszafeküdt.

- Arra is van ötletem! Most pihenjünk! Lesz még elég dolgunk az indulásig!

Befordult a fal felé és hamarosan kimerülten hortyogott.

A következő napokban Bob kihúzta magát a munka alól. Reggelente kiosztotta a feladatot Joshnak, azután útnak eredt. Akadtak napok, amikor váratlanul beállított valami műszerrel vagy alkatrészszel, de egyre gyakrabban tért vissza üres kézzel a guberálásból. Egyik nap ellenőrizte, hogy halad a munkával, másnap felé sem nézett. Josh szavá tette, hogy felügyelet nélküli javítások akár végzetesek is lehetnek, ám Bob leintette. A munka egyre lassabban haladt, Josh

nemegyszer a fogát csikorgatta, miközben önmagát ellenőrizte minden nap végén.

Az egyik reggel Bob már lelépett, mire Josh felébredt. A magára maradt férfi elvégezte a reggeli szertartásait, majd átballagott a hajóhoz. Átkutatta az alkatrészeket egy használható erőátviteli csatlakozóért, amivel alaposan elment az ideje. Kihagyta az ebédet, rövid szünetekkel dolgozott a hajtóműtérben. Próbálta felidézni, mikor tartottak utoljára pihenőt, de csak a munkával töltött napokra emlékezett. Vágyott rá, hogy kicsit mást csináljon, mint naphosszat kábelcsatornában bujkáljon. Szeretett volna kimozdulni néhány órára a falak közül. Néhány percig irigykedve gondolt a csillagos ég alatt zötyögő társára, végül lenyelte keserűségét, és szerelt tovább.

Későn végzett, fáradtan botorkált vissza a modulhoz. A holdjáró helye üresen állt. Bob nem jelentkezett be a hívásra, az elmúlt napokban ez már megszokottá vált. Josh dühösen látott neki a vacsorának, és önző módon befalta az utolsó gyümölcskonzervet. Úgy emlékezett, még kellett lennie néhány doboznak, azonban nem szánt rá időt, hogy keresgesen. Lehevert, úgy tervezte, szundit egy órásckát. Tíz órával később ébredt fel. Átnézett a szomszéd ágyra, ám azt érintetlenül találta. Felkelt és ellenőrizte az oxigénpalackokat. Bob szinte az összes póttartályt magával vitte, azonban így sem lehetett néhány óránál több tartaléka. Josh aggódva hívogatta néhány percig, azután beöltözött. A komp keréknyomát követte, miközben a keresésére indult.

A kráter pereménél találkoztak, a holdjáró lassan gurult felfelé, hátul egy narancssárga láda virított a platón.

- Ne közelíts! - rádiózta Bob elkanyarodva.

Josh sisakján figyelmeztető fény villant.

- Te megvesztél! - kiáltott, miközben ösztönösen hátrébb lépett.

- Valakinek ezt is meg kellett tennie!

Bob nem nézett a társára, ahogy elhaladt mellette.

- De nem most! Nem azonnal! Közösén kitalálhattunk volna valami biztonságos megoldást!

A holdjáró lassan távolodott.

- Ott voltak a robotok, te örült! Miért kellett ezt tenned? Ennyit nem ér az egész!

Josh biztonságos távolságot tartva haladt az űrhajó felé. Messziről nézte végig, ahogy Bob beráncigálta a ládát a hajtómű szervizcsatornáján keresztül. A sugárzásjelző figyelmeztető jele eltűnt, miután a nukleáris töltetet leárnyékolták a védőfalak. Vér dobolt a fülébe, ájulás környékezte. Térdre ereszkedett, és minden erejével küzdött, hogy visszatartsa feltörő öklendezését. Ez rossz döntés volt Bob részéről. Bárhonnan is kerítette a töltetet, biztosan megszerezhetnék volna felesleges önfeláldozás nélkül.

A férfi órákkal később került elő. Nagy ívben elkerülte a fiatal társát.

- Indulnod kell! - mondta fáradtan. - A készleteket már áthoztam, az automata pilótát pedig beprogramoztam. A hasadóanyagoknak elégnek kell lenni egy visszaútra is, de eszedbe ne jusson megpróbálni! Itt nem vár rád semmi, a Föld az egyetlen reményed.

Josh lépett egyet előre, Bob megálljt intett.

- Afrikában fogsz leszállni, ott van a legtöbb esélyed. Keres magadnak egy Évát, és népesítsétek be újra a Földet! Ne légy válogatós, a borszín már nem számít!

Josh szótlánul állt egy percig, keze remegett. Nem tehetett semmit a másik életéért.

- Veled mi lesz? - kérdezte végül.

Bob megrántotta a vállát.

- Túléltem egy súlyos balesetet. Az orvosok összekalapáltak, azonban ez a legnagyobb terhelés, amit kibír a szervezetem. A Földön béna lennék, ehhez semmi kedvem. Egyébként már a felszállás megölne.

- Ki vagy egyáltalán?

A férfi erőltetetten felnevetett.

- Nem mindegy? Majd az úton kitalálsz valamit, ha erre van szükséged!

Josh mozdulatlanul állt. Bob kettőt lépett előre, mire a sugármérő jelezni kezdett.

- Itt nem maradhatsz!

Josh hátrálni kezdett, majd megfordult, és három hosszú szökkenéssel elérte a hajót. A zilipben sokáig bámulta a csukott ajtót, azután megrázta magát, és felnyitotta a sisakot. Fellebegett a pilótafülkébe, majd úrruhástól beszíjazta magát a nyomáskiegyenlítő székbe. A hevederekkel sokáig bíbelődött, bizonytalan kezekkel nem találta a csatokat. A pulton rövid, kézzel írott lista várta, a fontosabb műszereken pedig különböző színű feliratok virítottak. Bob nem tétlenkedett az elmúlt hetekben.

A fiatalember felkattintotta a monitorokat. A holdjáró nagyokat zötykölődött, ahogy távolodott a hajó mellől. A rádió csak sercegett, Bob nem akarta húzni a bűcsút. A hajó éledezni kezdett, ahogy haladt előre az indítási listán. A törzs megremegett, de a műszerek zöld tartományban maradtak. A nyomás, a hidraulika, a sugárzás értékei nem változtak azután sem, hogy növelni kezdte a hajtómű teljesítményét. Odakint örvénylő porvihar takarta el a csillagokat.

A lista második fele már a leszállás előtti teendőkről szólt. Lezárta a sisakot, azután hátradőlt a székben. A feje fölötti kijelzőn lassan lépdelték a másodpercek. Az űrhajó készen állt, de ő még nem. Amikor érezte, hogy izzadság csorog le a halántékán, rádöbbsent, nincs már mire várni. Megnyomta az indítógombot.

A szavannán álló, elhagyott űrhajó rádiója folyamatosan ismételte a hangüzenetet.

- Joshua Tenton vagyok, egy szemetes a Holdról...

Craz

Jegenye Brúnó, a vámpírvadász

Jegenye Brúnó izgatottan figyelte a panelház falán fűrén mászó vámpírt, majd settenkedő üzemmódba kapcsolott. Persze minden relatív, de Brúnó igenis igyekezett – a tőle elvárható keretek között.

Igaz, egy közép kategóriás tocobaga indián a fejét fogta volna a szokellésekkel és gyakori egyensúlyvesztéssel tarkított produkció láttán, de szerencsére az elmúlt századok során egyetlen harcos se keveredett ide Floridából az avasi lakótelepre. Így az említett amerikai őslakos populáció megmenekedett Brúnó osonásának megrázó élményétől.

Míg Brúnó hármát lépett a saját bejáratú hadiösvényén, a levadászandó vérszívó felért a kilencemeletes panelház tetejére, és eltűnt szem elől.

– Macerás ez a vámpírvadászat – vakarta meg Brúnó erősen kopaszodó feje búbját, és homlokráncolva belerúgott egy, a ritkás fű takarásában lapuló kőbe. Az azonban földre ázott betondarabnak bizonyult – vascsövekből hegesztett szőnyegporoló állt itt hosszú éveken, amíg egy sötét éjszakán néhány nemrég ideköltözött kétes egyén el nem lopta –, így makacsul ragaszkodott földrajzi koordinátáihoz: holmi gyenge rugdosási kísérlet meg se kottyant neki.

Ha a sors szeszélye folytán mégiscsak akadt volna egy tocobaga indián az Avason, a következő percekben igencsak meghökken a mélynövésű alak produkcióján. Ugyanis egyes fél lábón szökkenések és egyensúlykereső karmozdulatok meglepően hajaztak a törzsi esőtáncuk koreográfiájára. Bár az ő sámánjaik lényegesen több hajszállal rendelkeztek.

Jegenye Brúnó nem volt mindig vámpírvadász, de a néhány napja szabadon választott küldetés nagyon büszkévé tette. Ha néha felhős szemekkel elmerengett újdonsült hivatásán, önkéntelenül is kihúzta magát, amitől – messziről – két teljes centivel magasabbnak hatott. Emellett a neve is büszkeséggel töltötte el, mivel pár éve saját maga változtatta meg Kis – igen, így, egy essel – Brúnóról. Ez a beszélő név pedig igenis járt neki, hisz tényleg nagyobbra nőtt számos nála kisebb dolognál. Az pedig, hogy keresztnevét Al Bundy kutyájáról kapta... hát, megesik az ilyen.

Sajgó lábbal letelepedett egy közeli pingpongasztalra, ami meglepő módon túlélte az elmúlt harmincöt évet, mindössze a fémből készített hálót lopták le róla szorgos tolvajkezek.

A vámpírvadász fizikai és lelki sebeit nyalogatva elhatározta, hogy a pingpongasztalt kinevezi főhadiszállásnak – addig sem kell továbbgyalogolnia. Elővette hát oldal-táskájából nővére két és félszeres nagyítású színházi látcsövegét – amit pár napja kért kölcsön, a vadászat hatékonyságát növelendő –, és belemerült a környék tanulmányozásába.

Rövid időn belül talált a házak falán egy P Mobil, egy EDDA művek, egy Multitimbral, egy DKSK és két CPG grafityt. Éppen megadta volna magát egy, a háta közepétől srégen felfelé bizsergő családott viszketésnek, amikor felfedezett egy újabb vámpírt. Igaz, a behatolás mozdulatsora mintha némileg eltért volna egy vámpírtól elvárhatótól.

A szörny a szemközti négyemeletes oldalán kúszott, és rögtön el is tűnt az egyik magasföldszinti lakás nyitott ablakában.

Brúnó újult lelkesedéssel vetette le magát a pingpongasztalról és bele a vadászásba. Két perc múlva már a bizonyos ablak alatt ácsorgott, és szembesült egy kósza problémával,

miszerint nem éri fel azt. Hiába nyújtózkodott, hiába próbált a párkányig felugrani, nem sikerült. Más, tapasztalatlanabb vámpírvadász talán kétségbeesett volna, nem úgy Brúnó. Ő egy gödörbe esett az egyik ugrás után. Persze ez sem szegte kedvét, oly közel a leendő zsákmányához. Már tudta is, hogyan oldja meg a problémát! Összpontosított, aktiválta szupererejét, és – hasonlatosan egy erősen földhöz vágott labdához – bepattant a nyitott földszint ablakán.

Egy rozoga asztalra érkezett, amit sikeresen és teljesen leamortizált. Ezt lehetett akár szőnyegbombázásnak is tekinteni, mivel egy szőnyeg is a szoba berendezési tárgyait gyarapította – immár behintve a rípiyára tört asztaldarabokkal, valamint nagy mennyiségű ételmaradvánnyal. A helyiség romokban hevert. Ez furcsának tűnt, mivel az egészet nem okozhatta a vámpírvadász belépője. A kettéfűrészelt és sarokba dobott radiátort tuti nem. Brúnó azonban nem törődött ilyen csekélységekkel. Sebesen felpattant, és akcióba lendült.

– Na, most megvagy, te szörnyszülőtt! – kiáltott rá a szoborra merevedett alakra, akiben felismerni vélte a vámpírt. – Besurranunk, besurranunk, mi? Hát most lebukált, kisapám! Háhá, nézzük, csillogsz-e?! – folytatta lendületesen. Felkattintotta elemlámpáját, majd kinyújtotta kezét, és a még mindig tátott szájjal álló ember felé indult.

A meglepett alak ekkor megmozdult, mérgesen a falhoz vágta a kezében szorongatott csirkecombot, majd sokéves rutinból erőt merítve sopánkodni kezdett.

– Jáj, micsinyátá! Drága pínzen vettem ezt a gyönyörű ántikk asztalt – hazudta szemrebbenés nélkül. – Még műtszázadi vót!

Jegenye Brúnó kettőt pislogott, mert meglepte a vámpír reakciója. Titokban ellenállásra számított. Csihipuhira készült, nem pedig rinyálásra.

Az elkövetkező percekben egyre jobban elszomorodott, majd mikor a sajnosnemvámpír az orra alá dugta a lakcímkártyáját, belátta tévedését.

A számonkérést követő magyarázatra már igazán oda se figyelt, mint például a „díjbirkózó külsejű feleségek zár-cseréje”, meg a „kifizetetlen számlák mizériája”. Mindez elszállt a füle botja mellett.

– A rohadt fészkes fene! – összegezte csalódását Brúnó, majd, mint az átlagos fészkekhagyó madarak, kiröppent a panellakás ablakán.

– Ki kell találnom valamit – morogta kicsit később sajgó orrát tapogatva.

Ugyanis ha valami felröppen, az mindig földet is ér – sajnos, nem marad fent örökké.

Brúnó másnap ébredés után bekapcsolta a számítógépét, majd két ujjal bepötyögte, hogy facebook.com. Az entert viszont már kisujjal nyomta le, mert úgy elegáns.

Három hete kirúgták előző állásából – ahol a főnökség lebukott az elsikkasztott túlórapénzekben –, és azóta exponenciálisan nőtt a számítástechnikai tudományos. Meglepő módon még a két évre visszamenőleg ki nem fizetett szabadságai és túlórai után járó összeg húsz százalékát is megkapta. A cég csak ezután csődölt be hivatalosan, így a nyakába

szakadt szabadság tudatában nekiállt elmélyedni a mostanság legnépszerűbb közösségi oldal rejtelmeiben.

Először is meglepődött, hogy még él a profilja, mert három éve rá se nézett. Utána visszaigazolt párszáz ismerőst – és ismeretlent –, jóízűeket kacagott a mások által felrakott képek felén, majd tátott szájjal szörnyülködött a maradékon. Már az első nap után megállapította, hogy nagy a fészbuk állatkertje, és a legutóbbi frissítésnél kikapcsolhatták az áramot az alacsony elektromos kerítésből.

Kicsit később már a dolog árnyoldalára is ráébredt. Döbbenete akkor ért a tetőpontjára, amikor meglátta azt a képet, amit barátja osztott meg boldoggal-boldogtalannal – miután felfedezte az oldalon az aktivitását. A fotón ők ketten szerepeltek és Tappanc macska. Nem is ez rémisztette meg igazán Brúnót, hanem a kép alatti mondat, ami minimális igazságtartalommal rendelkezett. Műnyáltól ugyanakkor maximálisan csöpögött. Első gondolata az volt, hogy azonnal törli rajta a szegény személye mellett díszelgő feliratot, mert mindenki idiótának fogja tartani őt. De végül is nem merte. Így hát maradt a bizonyos kép a világhálón Nagy Brünhilda, Tappanc és Jegénye Brúnó megjelölésével, amit bárki láthatott.

Tappancot ajándékba kapta a barátjától, Brünhildától. Már azt furcsállta, amikor n.b. párja négy hónapos és három hetes évfordulójukon örömteli kiáltással kezébe nyomta a díszszalaggal ékesített dögöt. Először néhány pillanatra elterelte figyelmét a macskáról a gondolat, hogy mi a fene is történt négy hónappal és három héttel azelőtt? Viszont amikor elhangzott az ugye, milyen cukimuki, nyaunyáú mondat, tudta, hogy itt komolyabb bajok lesznek. Rögtön az első, hogy miért nem képes valaki tényként kezelni egy kétszer is elhangzott kijelentést, miszerint egy másik személy utálja a macskákat!

Három nappal később határozta el, hogy végleg megszabadul Tappanctól.

Egy kellemes kora tavaszi délutánon – amikor Brünhilda biztosan nem ért rá – fogta a macskát, berakta egy majdnem megfelelő méretű kartondobozba (csak a négy lábú bal füle lógott ki a doboz jobb fülénél), és kivillamosozott vele Diósgyőrig. Elsétált egy néptelenebb, családi házzal övezett utcácskáig a vár mellett, majd a dobozt nagy ívben behajította egy gondozatlannak tetsző kertbe. Utána vidáman elszaladt.

Másnap reggel Brünhilda hozta vissza Tappancot, közölve, hogy ungyulu-bungyulu, hát nem kizárt az a csúnya gazdi véletlenül? A macska – miközben tovább gügyögtek hozzá – Brúnóra nézett, akinek ettől egyből felállt a hátán a szőr. A sanda pillantás láttán akaratlanul is egy régen látott horrorfilm egyik szereplőjének tekintetere asszociált... a baltás sorozatgyilkos eszelős tekintetére.

Brúnó persze nem adta fel a projektet, a következő alkalommal már messzebb, egészen Tapolcáig utaztatta a macskát. Ott a romos strand kerítésén hajította át.

Másnap délelőtt Brünhilda hozta vissza Tappancot, közölve, hogy a gazdi ne legyen ilyen gondatlan, mert a cica kiszökhet a felelőtlenül nyitva hagyott ablakon is. Majd következett a gügyögés, bolhászás, gyilkos pillantás, Brúnónál pedig a hidegrázás.

Jegénye Brúnó komor gondolatok közepette vitte ki Tappancot a Sajó-partra még aznap este. Eljátszott a gondolattal, hogy egyszerűen a vízbe hajítja, de nem vitte rá a lélek. Helyette csak ráarkta azt a követ a dobozra, amelyet

néhány perce nehezeknek nézett ki, majd elhagyta a tethelyet és hazasietett.

A rohadt dög természetesen a fél városon keresztül is hazatalált.

Az utolsó kísérletet Brúnó két nappal később vitte véghez. Hosszas térképnézegetés és tervezés után Ómassáig buszozott ki. Ott felcaplatott jó darabon az emelkedőn, amíg megfelelő helyet talált. Kikötözte a macskát egy zöld kerítéshez – mivel sajnos elfogytak a megfelelő dobozok –, amelynek túoldalán kecske legelészett.

Ez ám az égi jel! – vigyorodott el Jegénye Brúnó, ugyanis előző nap lépett be egy titkos fészbuk csoportba, aminek az volt a neve: „Akik még nem csináltak kecskével”. Ezek után vidáman trappolt hegynek le, és még a visszainduló buszt is éppen elérte.

Tehát Brúnó másnap ébredés után bekapcsolta a számítógépét, és két ujjal bepötyögte, hogy facebook.com. Majd az entert már kisujjal nyomta le, mert úgy elegáns. Amit ezután a monitoron látott, a frászt hozta rá.

Az idővonalára ugyanis Brünhilda ismét kirakta azt a bizonyos képet. Még megrázóbb felirattal: „Elveszett cica, a megtaláló jutalomban részesül!” Alatta: „Jegénye Brúnó, szerető gazdi”, majd telefonszám és pontos cím.

Brúnó ültő helyében magába roskadt. Amikor pedig aznap délig nyolc macskát is rá akartak sózni a jutalom reményében, már-már a falat kaparta. Szerencsére a kilencedik macska előtt üzenete érkezett. Egy bizonyos H. Lelyla felhasználó írt rá, hogy friss információi vannak számára vámpírügyben.

Jegénye Brúnó elégedetten bólogatott a monitornak, hogy lám, milyen jó ötlet volt létrehozni azt a vámpírvadász fészbuk oldalt. Gyorsan találkozót egyeztetett a leendő informátorral, majd magához vette a teljes felszerelését, és útnak indult.

Két héttel ezelőtt szerzett tudomást az avasi lakótelep vámpírjairól.

Ugyancsak a fészbuk böngészése közben akadt rá egy régi osztálytársára, aki az Avason lakott. A világhálós viszontlátás után elhatározták, hogy a valóságban is viszontlátják egymást; a kibertér után a Városház téren. Onnan öt perc alatt elérték az Avas alján lévő vendéglátóipari helyiséget.

Az első két pohár bor ideje alatt nosztalgizáltak a letűnt időkön, a következőnél kiszínezték a kimaradt pár év fehér foltjait. Ezek után kölcsönösen megállapították, hogy a másik se lesz már hülyébb.

Barátja kérdésére, hogy Brúnó még mindig vonyít-e teliholdkor, a vámpírvadász szomorúan ecsetelte, hogy bizony a vérfarkasok élete se csak játék és mese. Meg önfeledt kacagás. Amikor kopaszodni kezdett, még reménykedett benne, hogy ez a dolog a vérfarkasoknál másképpen zajlik, mint a közönséges embereké, ahol a hajszálak a homlokról elvándorolnak az orrlukba, a fülbe és a seggre. De nem. Talán az lehet a bibi, hogy ő csak anyai ágon vérfarkas, és a muter is csupán egy koszos vérpincsi harapta meg anno.

Ezek után ő érdeklődött, hogy a haverja kijár-e még a Bükbe pucéran sétálgatni. Néhány percen belül megbizonyosodott róla, hogy egyes dolgok bizony sosem változnak – egy jetinek mindig megmarad a késztetés, hogy lógó nyelvű, fáradt turistákat ijesztgessen nyolcszáz méter felett, persze csak miután a lefelé vezető ösvények jól látható pontjain otthagya a lábnyomát a porban-sárban, és pár szétcincált apró szőrös állatot a kiálló ágakon: hadd törje ki azokat a

nyavalyás természetimádókat a frász menekülés közben is. Majd belátják, hogy nem ér annyit az a kéktúra, vagy a Bükk kilencszázas csúcsainak bejárása. A tájfutásnál pedig amúgy is izgalmasabb dolog árkon-bokron menekülni egy igazi jeti elől.

De különben is, ők mindketten különlegesek. Hiszen Peti – a jeti – már óvodában is verhetetlen volt bújócskában. Brúnó pedig labdázásban – miután belevésődött, hogy a labdát nem harapni kell –, és a messzire gurult játékszert is mindig visszahozta. A gond csak a Kint a bárány, bent a farkas játéknál jött elő. Bár ebben minden bizonnyal az is szerepet játszott, hogy Brúnó akkoriban látott először farkasemberes filmet a Sat1-en, ugyanis szülei egy este gondatlanul bekapcsolva felejtették a tévét.

A harmadik kör tokaji iszogatása közben a téma a változó világ lett. A jeti megemlítette, hogy nemrég csatlakozott a MEMESZ mozgalomhoz.

– Az miaszösz? – érdeklődött Brúnó.

– Rövidítés – kacsintott le rá a jeti. Tehette, húsz centivel volt magasabb. – Mentsük Meg Szörnyeinket mozgalom. Olyan segédegylet, vagy mi. Nekem kéthetente küldenek egy csomag nyulat, hogy ne a Bükki Nemzeti Park populációját dezsmáljam.

Ezek után a jeti megemlítette, hogy az utóbbi időben egyre több vámpír jelent meg az Avason. Méghozzá valami új, igen változatos fajta, mivel csak fiatal lányok vérért szívja, maximum huszonnyolc éves korig. Egy tájékozottabb vendég ismerőse szerint csillámfaszvámpiroknak hívják őket.

Brúnó még aznap részletes internetes kutatást végzett a témakörben. Lelkes nyomozása során átolvasta a teljes szakirodalmat, a vámpírok felismerésének leírásától a „mitől félnek a vámpírokon” át az összes fellelhető irodalmi és filmipari alkotásig. Az adathalmazban utánanézett a faszlámának és a csillámfaszlámának is, hátha kapcsolódik a témakörhöz, mindenesetre a Google képkeresőjében meglepően nagyszámú és művészi változatosságú találatra lelt.

Átböngészett még néhány témába vágó fórumot is, bár itt elég vegyes kép mutatkozott. Nem mindig lehetett kihámozni, hogy a közölt értesülés tényként is megállja-e a helyét. Egy bizonyos ParaC felhasználó szerint például a csillámfaszvámpírok csak, mint a kamaszlányok depresszív elméjében keringő vándormotívumok léteznek. Ez pedig ellentmond számos dokumentált megfigyelésnek.

Jegyenye Brúnó kényelmesen elhelyezkedett a pingpongasztalon, és várta, hogy H. Lelyla fészbuk felhasználó megérkezzen. Kedvenc punk együttese régebbi dalát énekelgette, de csak halkán, nehogy kiugorjon a közeli bokor mögül egy jogdíjvédelmi kommandós, és megbüntesse, mert a levédett dalt mások által is hallhatóan dúdolássza.

Várakozás közben az interneten beszerzett nyakláncát birizgálta, ami igazi hungarikumnak számított. Magyar nyakba magyar szemfog – jutott eszébe a netes hirdetés szövege. Garantáltan magyar állatok – szürkemarha, denevér, vérpuli, komondor, vadmacska – szemfogait fűzték vámpírálló ezüstláncra. Brúnó visszaemlékezett a Süsü, a sárkány azon epizódjára, amikor a Sárkányfűárus felszerelte az egész hadsereget – azt a felét, aki szögbe lépett, és azt a felét is, akinek fáj a foga –, így a spéci lánc birtokosaként igen felkészültnek érezte magát. Persze ezen kívül rendelkezett számos komolyabb fegyverrel is, amelyeket szintén a vámpír vadászatra tartogatott.

Nem sokkal később arra lett figyelmes, hogy valaki határozottan közelít felé. A határozott valaki pedig maga H. Lelyla fészbuk felhasználó volt.

– Szia! Ugye te vagy Brúnó? – mosolygott a pingpongasztalon ücsörgő vámpír vadászra.

– Aha – válaszolt Brúnó frappánsan, miután becsukta száját és nagyot nyelt.

– Örvendek! – nyújtott kezét a lány. – Én Hoffenbaumayermannerffy Lelyla vagyok.

– Tényleg így hívnak? – lepődött meg Brúnó. Bambán szorongatta a felé nyújtott kezét. – Tudod, ez fontos lehet a hiteles dokumentálás miatt.

– Hát, igazándiból ez csak a művésznevem – kacsintott rá Lelyla.

A hős vadász bátortalanul hebegett, nem tudván eldönteni, milyen művészeti ágban jeleskedhet az előtte álló.

– Ööö, és min játszol?

– Férfiszíveken, te kis csacsi – búgta Lelyla, mint egy hosszú évek óta passzívdohányos vadgalamb.

– ... – vörösödött el Jegyenye Brúnó, és meglepetten érzekelte, hogy a szíve legalább kettőt melléver, mintha valaki játszana rajta. Mondjuk, egy igen csak pancser és nagyon kezdő jazzdobos.

– Tehát, mire is vagy kíváncsi? – vette fel a társalgás fonálát Lelyla.

Brúnó ekkor már sok mindenre kíváncsi volt. Többek között, hogy a lány vajon miért visel szemmel láthatóan úgy két számmal kisebb pólót.

– Akkor, láttad a vámpírt? – tért vissza Brúnó a gondolatai ködös mélyéből.

– Láttam bizony.

– És milyen fajta volt?

– Igazi csillámfaszvámpír.

– Ezt honnan tudod, te is vámpírszakértő vagy?

– Ó... hát, én csak megfigyeltem.

– Mit?

– Hogy ott csillog neki.

– Mármint a... – kereste Brúnó a szinonimát.

– Ühüm – bólogatott Lelyla tágra nyitott szemmel. – Az egy igazán spirituszális pillanat volt.

– Ez fasza – lelkesedett Brúnó.

– Ezt mondtam én is – vigyorgott Lelyla a vámpír vadászra, aki újfent vörösödni kezdett.

– Hú! És ezt honnan tudtad kilesni?

– Testközelből.

– Jaj! Csak nem akart megerőszkolni? – szörnyülködött Brúnó, miközben elhatározta, hogy mindenképpen leszámol azzal a vámpírral.

– Á, azt nem kellett neki – bizonytalanodott el Lelyla, nehogy ezzel elijessze Brúnót. – Izé... biztosan megbabonázott! – füllentette.

– Mégis hogyan képes erre egy halott vámpír? Úgy értem, hogy tud...

– Úgy hallottam, hogy amikor átváltoznak, akkor igencsak felizgulnak, majd egy pillanat, és kampec. Aztán meg úgy maradnak, mint a Shop Stopban az a hapsi, ott a hátsó helyiségben.

- Elkapom azt a szemetet! - ígérte neki a motivált vérfarkas.

- Állítsunk neki csapdát! - javasolta a lány.

- Mégis hogyan? - mélézött Brúnó.

- Természetesen a szobámban! - Lelyla kézen fogta Brúnót, és gyengéden az egyik kilencemeletes panelház felé noszogatta.

- Vigyázz vele, tesó, a bige nimfamániás - motyogta ekkor feléjük alig érthetően egy buckalakó, aki elbattyogott a ping-pongasztal irányába.

Bár Brúnó nem volt tisztában a bige szó jelentésével, mindenestre jó érzéssel töltötte el, hogy megismerhette Lelylát. Hiszen aki imádja a papagájokat, rossz ember nem lehet.

H. Lelyla fészbuk felhasználó és leendő vámpírügyi informátor a nyolcadikon szállt ki a liftből. Brúnót még mindig maga után húzta - nehogy az meggondolja magát. Jegenye Brúnó vámpírvadász és vérfarkas lépteit lelkesen szaporázva csoszogott a hosszú lábú Lelyla után - nehogy az meggondolja magát.

Valahonnan ekkor egy macska szökkent eléjük, majd Brúnó lábához dörgölözött. Lelyla nyakon csípte a bolhazsákot, és egy kecses mozdulattal ledobta a lépcsőforduló aljába.

- Nyamvadt dög! - magyarázta. - A másodikon lakik egy vénasszony, aki mindig kiengedi, hátha akad olyan hülye, aki ételt ad neki némi dörgölözésért, meg csalfa dorombolásért cserébe.

Jegenye Brúnó ekkor szerelmesedett végleg bele a lányba.

Miután Lelyla gondosan bezárta a bejárati ajtót, betesékelte Brúnót a nagyszobába, amelynek felét egy jókora ágy foglalta el. Mellette kisebb íróasztalon számítógép állt, a szemközti falnál pedig nagy ruhásszekrény.

- Na, hogy tetszik? - mutatott végig a szobán Lelyla.

- Hangulatos csapda lesz - bólintott Brúnó az ágy sarkában ücsörgő méteres plüssmacit méregetve, amire mintha fel lett volna csatolva valami, ami egy sziklamászó beülőre hasonlított. Sajnos nem látta rendesen, mi az, mert Lelyla gyorsan letakarta.

- Hogy kezdjünk neki? - kérdezte a lány, miközben közelebb lépett a vámpírvadászhoz.

- Szerintem rekonstruálni kellene a múltkori esetet - felelte Brúnó. - Milyenek voltak a körülmények?

- Hát, akkor éppen kevesebb ruha volt rajtam - válaszolta Lelyla készségesen.

- Ööö, mennyivel?

- Hát, úgy majdnem minddel kevesebb - kacsintott, majd kibújt a két számmal kisebb pólójából. - Például ez sem volt rajtam. Meg ez sem. - Lerúgta magáról a farmernadrágját is.

- Hgn... - közölte Brúnó nemes egyszerűséggel, miután kétszer is félrenyelt.

Negyven másodperc múlva H. Lelyla fészbuk felhasználó ott állt az ágy mellett, egy szál fekete bugyiban, és mosolygott.

Jegenye Brúnó vámpírvadász érezte, hogy bensőjében felvonyítanak vérfarkas ősei, és azt üvöltik, hogy miért ilyen ostoba, hogy csak itt áll, amikor... Brúnó gyorsan kettőt előre lépett, de Lelyla határozott mozdulattal a fal felé tolta.

- Bújj el gyorsan a szekrényben, a vámpír bármikor ideérhet!

Brúnó kissé csalódottan vette tudomásul a felszólítást, de ha harc, hát legyen harc! Bemászott a kétszárnyú ajtó mögé. Amikor magára húzta, azt is felfedezte, hogy a forgó részeket nemrégén olajozták.

A lány még pár percig tett-vett a nyitott ablak előtt, majd, amikor odakint mozgást látott, az ágy szélére ült, hiszen a sportszerű verseny híve volt.

- Cső, Lelyla! - köszönt a vámpír az ablakpárkányra ülve. - Bocs, hogy késtem egy kicsit, de...

Ekkor kivágódott a szekrény ajtaja, és Jegenye Brúnó ugrott ki belőle bős csatakiáltással. Az összképet a vállára akaszkodott fekete csipkés melltartó csupán kis mértékben befolyásolta. A csillámfaszvámpír nem is vette észre.

Ellenben néhány másik felé tartó dologgal, amit határozottan észrevett. A többi dolog időrendi sorrendben a következő volt:

Egy légisztolyból kilőtt altatólövedék, spéci keverékkel töltve - fő alkotórészei lónyugtató, szenteltvíz, két szál macskaszőr és egy marék örölt makói pirospaprika az extracsípós változatból. (A macskaszőr csak véletlenül került bele, Tappanc által.) Három darab dobócsillag, fokhagymakrémbe mártogatva. Egy ezüstszákkal megerősített speciális vámpírfogó dobóháló, a ráragadt marék macskaszőrrel együtt. Nyolc ezüstözött fejű, eredeti ausztráliai dobónyíl, amelyet egy kisebb törzs használ rituális alkalmakkor részeg turistákon, akik felmásznak az Ulurura. Egy négy végén kihegyezett fakereszt, rajta foszforeszkáló ibolya díszítéssel. És egy akciós áron beszerzett szamuráj kard.

Az utóbbi persze csak azért repült a vámpír felé, mert kicsúszott Brúnó kezéből.

A csillámfaszvámpír az elsőpró támadás után egy pillanatra dermedten bámulta a vámpírvadászt, tekintete tompán fénylett, mint Borznak A nagy zombifutamban, amikor a simagöröngyösi kocsmában Petőfi versét hallgatta. Azután összehúzta szemöldökét, felvisított, és kivetette magát az ablakon. Brúnó utánanézett, és még látta, amint átszáguld a szemközti zebrán.

- Ezek a mai fiatalok! - zsörtölődött egy öregasszony odalent, akit majdnem felborított a visítva menekülő vámpír. - Csak mennek, mint a meszesek!

De ez van, az ilyen mellékszereplő öregasszonyok nem látják át a dolgok főbb összefüggéseit. Jelen esetben azt, hogy a csillámfaszvámpír allergiás a macskaszőrre.

Pár pillanat múlva odalent minden elcsendesedett.

Eközben nyolc emelettel feljebb:

- Bugyitájm, bugyitájm, szexin juhejjé! Bugyitájm, bugyitájm, jéjjéjjéjjé! - vonyította Brúnó, ujjain pörgetve a lány fekete csipkés alsóneműjét.

Később Lelyla egy, a hős megmentőnek járó csókkal beléfojtotta a szót, és a továbbiakban már csak ütemes zajok hallatszottak.

- Na, ugye, hogy jobb az animal szex, mint a nekrofilia? - vigyorgott tíz perc múlva Brúnó a mellette fekvő Lelylára, miközben a félig behúzott sötétítő mögül egy igazi csillámfaszvámpír figyelte búsan a benti eseményeket azon gondolkodva, hogy másnap ír egy levelet a MEMESZ-nek, melyben kérvényezi: vegyék fel őt is a veszélyeztetett fajok listájára.

B.J. Schudla

Az Őzbak

A járókelők tekintetüket félrefordítva igyekeztek tudomást sem venni a vak öregről, aki a fal tövében ücsörgött. Egy koszlott rongyokba bugyolált, kócos hajú, világtalan öregember nem volt túl szokatlan látvány errefelé, de a város gazdagabb polgárai fenntartották maguknak a jogot, hogy kizárják valóságukból az ilyen jelenségeket. Néha-néha azért megcsörrent a fark koponyából készített tálka, ami azt jelezte az öreg számára, hogy valaki újból beengedte a világába, és egy-egy érmével könnyített saját lelkiismeretén. Ilyenkor a vénség fogatlan vigyorra húzta száját, és hálálkodva motyogott valamit a tálkáját szorongatva. A szavai azonban már rég nem bírtak igazi tartalommal sem a környezete, sem saját maga számára, és az évek előrehaladtával ez egyre kevésbé érdekelte őt.

Nem érdekelték sem saját szavai, sem a rekkenő hőségben töltött órák, melyeket különböző városok és falvak különböző utcáin töltött. Csak az számított, amit más nem láthatott, és ami azóta vonta egyre szorosabbra karmait lelke körül, mióta gyermekkorában a hetman egyik fogdmegje elvette a szeme világát egy izzó vasdarabbal. De szépen lassan – talán pont megkínzása miatt – megtalálta az utat Oda.

Igazából most is ott állt, abban a másik világban. Egy, a zöldellő táj fölé nyúló sziklaszirten, és előtte magasodott a kocka. Az a hatalmas, vakítóan fehér, egyik sarkán egyensúlyozó építmény, amit, bár ismert, de minden alkalommal idegennek, másnak hatott számára. A felszínét ismeretlen írásjelek borították, amiket az ügyes mesterkezek úgy véstek a gránitkemény anyagba, hogy még egy kis repedés, vagy egyenetlenség sem látszott a széleik mentén. A legfurább azonban az volt, hogy a tűző nap ellenére nem vetett árnyékot.

Az öreg, aki ebben a világban nem vak koldus volt, hanem egy ruganyos léptű, barna bőrruhát viselő, életerős férfinak látszott, megérintette a kocka melegen pulzáló falát, és vadászkesével felhasította azt. Az anyag engedett. A feltáruuló résből ezerszínű fény tört elő, ahogy az egyre tágulni kezdett. Mintha a túloldalról belé hatoló napsugarak szabadultak volna ki csapdájukból, és most a szivárvány minden színében pompázva folytatnák útjukat a világban. A vadász teste mohón nyelte el a szikrázó fényt, és egész lényé új étellel telt meg tőle.

Mikor a rés már embernagyságúra nőtt, belépett rajta. A kocka belseje azonban nem azt a látványt nyújtotta, amit a világi logika diktált: egy békés liget képe tárult fel előtte.

A barna bőrruhás, szakállas férfi felajzotta íját és egy fényes vesszőt illesztett az idegre, majd lopva indult előre. A levegő itt kevésbé volt meleg és száraz, mint kint, vagy azon

a másik helyen, ahol egy vak koldus ücsörgött kezében tálkájával.

– Ilyenek lehettek a régi világ csodás erdei – gondolta, miközben minden neszre figyelve cserkelt.

Nemsokára meg is találta azt, akiért jött: egy őzbak oltotta épp szomját a forrásból, ami a liget közepén fakadt, majd szélesedett kis tóvá. A vadász nem emlékezett, hogy a kinti világban valaha látott volna ehhez hasonló csodát, de nem merengett sokáig ezen. Íját a kezében tartva úgy suhant a bak közelébe, hogy az észre sem vette, csak mikor már késő volt.

A csodálatos állat felkapta a fejét, de menekülni már nem volt ideje: a vessző a testébe csapódott. Fájdalomtól megvadulva ugrott meg a sűrű felé, de üldözője már tudta, hogy az egész csak idő kérdése.

Türelmesen követte a sebzett állatot, kellő távolságot tartva tőle, mígnem megtalálta. Ott feküdt előtte szemében rettegéssel, testéből a fényes vessző művészi groteszk bájjal meredt az ég felé. A bak már tudta, hogy nem menekülhet. Érezte, hogy hiába minden ereje, hatalmas termete, tagjai már nem mozdulnak többé. Végül egykedvű megadással fogadta, mikor a férfi elmetszette a torkát.

Pár órával később a bőrruhás alak egy kis tábortűz mellett ült és szarvashúst sütögetett, hogy megtöltsé gyomrát, új étellel pumpálva tele egész lényét. Tudta, egy újabb lépéssel közelebb került ahhoz, hogy végleg itt ragadjon, de nem zavarta. Itt megvolt mindene. Hiába múltak az évek, amíg evett és vadászott, nem fogott rajta az idő sem. Miért vágyna vissza egy megkínzott világban szenvedő, elaggott testbe? Itt az összes préda az övé, csak le kell vadásznia őket. Már a pénz sem érdekelte, ami odaát várta a feladata elvégzéséért.

***

Jan Sanov a földön kúszott. Olyan félelem hajította, melyet még sosem tapasztalt. Szolgája meredt szemekkel bámulta urát, akin egy pillanat alatt elhatalmasodott az örület. A kereskedőfejedelem torkát szorítva, kiguvadt szemekkel lehelte ki lelkét, csak az alatta terjedő bűzös tócsa árulkodott a félelemről, melyet átélt.

A rossz nyelvek hamarosan arról kezdtek el pletykálni, hogy valami démon szállta meg az urat, melyet büntetésül küldtek rá azok, akiknek élete során keresztbe tett. Ezek a pletykák azonban semmit sem változtattak azon a tényen, hogy a liga hatalmasságai vért követeltek társuk elvesztéséért, és meg is kapták.

A szolgál teste napokig függött a várfalon.

JohnnySilver

A gazdaasszony

– Mondja Kovácsné, miért ölte meg a férjét? – nézett át a nyomozó az asztal fölött.

Az asszony egyenesen a tiszt szemébe nézett.

– Nem fogja elhinni, mert vérfarkas volt!

Az ősz halántékú férfi elmentette a kihallgatási sablont, majd eltolta a billentyűzetet magától.

– Igaza van, tényleg nem hiszem el! Találjon ki valami jobbat!

Kovácsné kezén megcsörrent a bilincs, ahogy megmozdult. A mögötte álló fiatal egyenruhás megmarkolta a gumibotot, ám az apja korabeli nyomozó megrázta a fejét. A nő a mozdulat láttán hátranézett elmosolyodott.

– Nyugi, kisfiú, nem bánt a néni! Te Náncsi unokája vagy, igaz?

A rendőr ellökte magát a faltól, keze a gumiboton támaszkodott.

– Mi köze hozzá? – szegte fel az állát.

Az asszony megvonta a vállát.

– Semmi, csak hasonlítasz rá, Isten nyugosztalja! Rendes asszony volt, mindenkinek segített, akinek tudott. Emlékszem rád még térdnadrágos korodból! Amikor utoljára láttalak, ordítva rohantál ki a csalánosból, ahova a kutya kergetett. Tejfőllel kengettük a hófehér lábaid, hogy ne pityeregi egész este. Nem is tudtam, hogy rendőr lettél!

– Mi... köze... hozzá? – ismételte jóval lassabban a fiatal férfi.

– Őrmester, maradjon ki ebből! – nézett fel a nyomozó.

Az egyenruhás elvörösödött. Nem szólalt meg, azonban látszott, hogy hatalmasat nyelt.

– Ha nem akar vallomást tenni, akkor ne húzzuk egymás idejét! – tolta hátra a székét az asztal mögött ülő férfi.

– Láta a dögöt? – fordult a nő a kihallgató tiszt felé.

A férfit visszaereszkedett a helyére, a keze ügyében heverő vaskos dossziéra pillantott.

– Láta az ezüst keresztet a hátában? – hajolt közelebb Kovácsné.

A nyomozó megrázta a fejét.

– Szerepet tévesztett, itt nem maga kérdez!

A nő alatt megreccsent a fatámlás szék.

– Elmesélem, de hinnie kell nekem!

– Rögzítem a vallomását, ennyit tehetek!

– Legyen – vont vállat Kovácsné.

A férfi maga elé húzta a billentyűzetet.

– Kezdi, vagy kérdeznek?

– 2000. november 11-én éjjel, teleholdkor öltem meg a vérfarkast, akit mindenki csak Kovács Bélaként ismert.

A tiszt felnézett, homlokát ráncolta és megrázta a fejét. Egy hosszú pillanatig a gyanúsított arcába bámult, azután szaporán gépelni kezdte a nő szavait.

– Béla a fészker mellett ült, a teliholdra vonított. Mögé lopóztam és belevágtam a leköszörült ezüst kereszt végét. Hörögve ugrott fel, megpróbált hátranyúlni, hogy a kiszedje a hátából az izzó fémet. Emlékszem, hogyan villogott a

szeme, amikor forgolódás közben meglátott. Emlékszem arra is, amikor megütött. A mai napig viselem a karmok nyomát!

A kopogás elhallgatott. A rendőr kinyitotta a dossziét és keresgélgni kezdett.

– Látom, nem hisz nekem! – mondta Kovácsné, azzal felhúzta a hasán az inget. A zsírpárnákon négy párhuzamos, vörös heg futott a bal oldalától a köldökéig. – Van róla leletem, még mielőtt megkérdezi! A dátum is stimmel!

– Itt az áll, hogy a férje eltűnése napján nekiesett a rendsodrónak – tett az asztalra egy köteg összetűzött lapot a nyomozó.

– Látott már rendsodrót? – kérdezte a nő.

A férfi megrázta a fejét.

– Na, látja, az orvos sem! A nővérke is bevette, amikor kötözésre jártam.

– Mi történt azután, hogy a férje megütötte? – lépett tovább a kérdésen a nyomozó.

Az asszony leengedte az ing alját.

– Elestem, fekvé vártam a halált. Biztosra vettem, hogy kiontja a belem, vagy elharapja a torkom, de nem törődött egy fikarcnyit sem velem. Ott fetrengett nem messze tőlem, a keresztnél füstöt eregetett és búzlott, akár a disznó pörzsölésnél. Egyik oldaláról a másikra fordult a porban. Örjöngött, kaparta a földet. Egy idő után saját húsát tépte, közben pedig folyamatosan üvöltött. Tartottam tőle, hogy odavonzza a vadászokat, akik ilyentájt szoktak vaddisznózni a környéken, vagy, hogy a két komondor elszaggatja a láncot. Szerencsére egyik sem történt meg. Felálltam, hogy keressek valamit, amivel lent tarthatom. Mire visszaértem, már csak feküdt. Megböködtem a villával, mert azt hittem, át akar verni, de nem mozdult.

A férfi lendületesen gépelte a vallomást.

– Mennyi időt maradt egyedül a férje? – nézett fel egy perccel később.

Kovácsné elhúzta a száját.

– Úgy érti, hogy az állat, amivé a férjem változott minden teleholdkor? Őt, legfeljebb tíz perc lehetett. Amikor láttam, hogy vérzik a hasam, előbb bementem a konyhába, kerestem egy gézt és ragtapaszt, úgy nagyjából lefedtem vele a sebet, aztán kimentem az ölhoz a villáért.

– Végig hallotta a hangját?

– Nem, persze, hogy nem! De azt hittem, rájátszik. Azért vittem a villát, nem egy kapanyelet. Azzal a kan disznót el tudtam verni, ha harapni akart.

A nyomozó megnyomkodta a halántékát, aztán felnézett az ajtóban álló rendőrré.

– Hozol nekem egy kávét? Cukor nélkül!

Az egyenruhás felhúzta a szemöldökét, de ahogy a másik fejével kifele intett, kinyitotta az ajtót és kihátrált. Borosta sercegett, ahogy a férfi megvakarta az állát.

– Nézze, biztos benne, hogy nem akarja megvárni a kirendelt ügyvédet?

– Nem hiszi el egyetlen szavam sem, igaz? – kérdezett vissza az asszony.

- Őszinte leszek! Egy baromság, amit eddig összehordott! Nincs ügyész, aki ezt beveszi! Mondja el az igazat, jobban jár!

- Megtagadja a vallomás felvételét?

A civil ruhás tiszt a monitorra nézett, aztán vissza az asszonyra, majd megrázta a fejét.

- Akkor szeretném folytatni! - kulcsolta össze az ujjait a nő.

- Megvárjuk, amíg a kolléga visszajön, addig gondolja végig, mit akar mondani!

Nyílt az ajtó és frissen főzött kávé illata vette át a sárgászöld falú helyiségben terjengő állott szag helyét. Kovácsné orrcimpája megremegett, nagyot nyelt, aztán hátranézett. Mereven bámulta közeledő kávéspoharat, aztán a polcon sorakozó jogszabálygyűjteményt kezdte nézegetni. A nyomozó felvette a poharat az asztal sarkáról, majd óvatosan belekortyolt. Élvezettel csettintett és a gőzölgő ital felett az ajtóhoz visszahátráló fiatal egyenruhás felé biccentett.

- Szóval, amikor visszaértem, már csak feküdt a saját szarában - folytatta az asszony abban a pillanatban, ahogy a pohár visszakerült az asztal sarkán csillogó foltra. - Búzlótt, akár egy többnapos dög. A karmai belemartak a saját tenyerébe. Mindenfelé vér és szőrösömök. Megpiszkáltam a vilálával, aztán beleböktem a pofájába. Meg sem mozdult, pedig kiszúrtam az egyik szemét! Kötéllel tudtam csak átfordítani, annyira elhagyta magát. Ki akartam venni a keresztet a sebből, nehogy lebuktasson, ha megtalálják. A bundája tömören összeállt a vértől, és már nyúvek rágták a sebet. Megpróbáltam lekaparni azokat, mégis mindegyik helyébe másik került. Soha nem láttam ilyent korábban! Nem vagyok ijedős fajta, de nem mertem hozzányúlni. Kijártam a traktorra, rákötöttem a kötelet a bálatuskére és kivittem az akácocos mellé. A többit gondolom, felesleges részleteznem!

- Senki nem kereste a férjét? - nézett fel a férfi. - Az egész tanyavilágban ismerték és becsülték. Csak jókat mondtak róla a tanúk, akik az eltűnésekor nyilatkoztak.

A férfias horkantásra az egyenruhás megcsóválta a fejét.

- Persze, hogy kedvelték! Nem sokat beszélt, egész nap a földet járta, vagy ha nem, az állatokat rendezte. Segített mindenkinek, aki kérte, legyen az gépjávitás, aratás, vagy problémás ellés. Nem volt vele gond, amíg hízni nem kezdett a Hold.

A nyomozó abbahagyta a gépelést, az asztalra könyökölt. A fiatal rendőr levette a sapkáját és megtörölte a homlokát. Kovácsné malmozni kezdett az ujjaiával.

- Öt évet éltem vele egy fedél alatt, a saját anyja ismerte úgy, ahogy én! Senki nem látta véres pofával sompolyogni az ablak alatt éjjel és senki nem látta a villogó szemeit, amikor előkerült reggel. Nem látták a mocskok, amit néha kikapartak a kutyák a kertben és a másik mocskot, amit takarítottam utána a lakásban! Nem is próbálta titkolni az éjszakai életét! Ismerte a tanyavilágot, tudta, hogy semmi nem történik úgy, hogy előbb-utóbb ne jusson a fülembe. Amikor közeledett az idő, nyugtalan lett, éjszakákat mászkált a konyhában, én meg a paplan alatt reszkettem, úgy hallgattam a lépteit. Hiába kérdeztem, csak elcsapta a fejét, soha nem válaszolt, legfeljebb földhöz vágott valamit.

A nő elhallgatott és kinézett a házak fölött világító Holdra.

- Az első alkalommal, az ablakból lestem, hogy vetkőzik meztelenre a sápadt fényben. Béla szőrös férfi volt alapból, mégis megborzongtam, ahogy a fekete sörte percek alatt

ellepte az arcát és a végtagjait. Négykézlábra ereszkedett, körbejárta a tanyát, megszaglásztta a sarkokat és felemelte a lábát, hogy a vonyító kutyák előtt megjelölje a területét. Felnézett az ablakra, láttam az eltorzult pofájából kivillanni az agyarakat. Sárga szemével hosszan bámult, aztán megfordult és komótosan kísétált az udvarról.

A nyomozó kinyitotta a száját, aztán becsukta. Hátradólt a széken és le sem vette a szemét az asszonyról.

- A szomszédoktól mindig megtudtam, merre járt. Minden teliholdkor elpusztult valami jószág a környéken. Hol egy emse, hol egy üsző, hogy egy csikó. A gazdák dühösen pusmogtak a kocsmában, azonban soha nem tettek feljelentést. El akarták kapni a jószágot dézsmáló állatot. Sokszor állítottak csapdát, volt, hogy az urammal együtt várták éjszakákon át a kóbor vadat.

- Eszébe sem jutott, hogy valakinek beszéljen erről?

- Ugyan, ki hitt volna nekem? Apámhoz nem mehettem, ő erőltetett ebbe a házasságba. A föld, az erdő és az állatok számítottak a szemében, Bélának meg volt mindene. Hiába voltam a lánya, csak útban voltam, miután hazahozta az új asszonyát. A környékbeli férfiak meg sem hallgattak volna, a rendőrségre meg nem mentem azzal, hogy a férjem négyhetente farkassá változik! Nem akartam, hogy bolondnak nézzenek!

A férfi az asztalra könyökölt.

- Ha évekig tisztában így éltek, mi változott hirtelen?

Kovácsné elfordult az ablaktól és a monitor felé mutatott.

- Nézze meg jól a gépét! 2000. márciusában eltűnt egy gyerek az egyik tanyáról. Éjszaka kiment a budira és reggel csak az egyik papucsát találták meg.

A nyomozó belesandított az üres kávéspohárba, majd megdörzsölte a halántékát.

- Mit tud a gyerekről?

- Annyit, hogy egyetlen állat sem pusztult el akkor éjszaka a környéken! - nézett a szemébe az asszony.

A férfi megrázta a fejét.

- Ez semmire sem bizonyíték!

- Lehet, hogy magának nem, de nekem igen. Tudom, hogy Béla tette! Cafatokat találtak csak a gyerekből a határban.

- Honnan tudja?

- Ne nézzen hülyének! Vidéken az ilyen nem marad titokban! Az anyja azóta is magában motyog, és üres tekintettel bámul maga elé a templomban. A férfi meg közben máshol vigasztalódik.

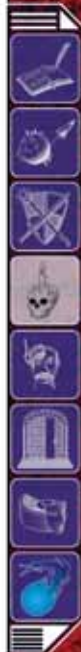
A nyomozó dobolni kezdett az asztalon.

- Ennek semmi köze a gyilkossághoz!

Kovácsné kezén ismét megcsörrent a bilincs, ahogy két kézzel legyintett.

- Férfiösszetartás! - vágta oda az asztal másik felén ülőnek, aztán hátranézett az egyenruhásra. - Ne krakogj kislíú, tudom, mit beszélek!

Szék nyikordult, ahogy a nyomozó felkelt a helyéről. Elsétált az ablakig, kinyitotta és rágyújtott. Nyirkos szél söpört végig az irodán, az utcán kerékpár nyekergett. A férfi kifelé fújta a füstöt, közben az ablaküvegben a nőt figyelte. Az asszony oldalra fordult a széken, majd rövidesen vissza. Előrehajolt, megigazította a haját, aztán a támlának dőlt és az ablak felé nézett. A rendőr elnyomta a cigarettát a párkányon, becsukta az ablakot, majd belepöccintette a csikket a kávéspohárba.

- Kér egy pohár vizet? - lépett vissza az asztalhoz.

Kovácsné nemet intett.

- Legyünk túl rajta!

- Eddig is több kérdést vetett fel, mint amennyit megválaszolt!

A nő érdes hangon felnevetett.

- Legalább nem unatkozik majd az ügyésze!

A nyomozó lehuppant a székre és sebesen gépelni kezdett.

- Egyszóval a férjét gyanúsította a gyilkossággal! - kérdezte, amikor ismét elfordult a monitortól.

- Semmi gyanúsítás nem volt abban! Tudtam, hogy ő tette.

- Mondott bármit is ezzel kapcsolatban?

Az asszony szeme szikrát szórt.

- Hja, megemlítette, hogy finom a gyerekhús! Na, ne szórakozz velem! A hétköznapi dolgokról sem igen beszélt, nem hogy az éjszakai kiruccanásáról!

Az asztal két oldalán ülők másodpercekig meredtek egymásra.

- Mi történt ezután? - szólalt meg elsőként a férfi.

- Megváltozott. Néhány napig figyelmes volt, körüludvarolt. Még vacsorázni is bevitt a városba! Folyton a nyakamban lógott, állandóan kanosan sertepertélt körülöttem. Néhány nappal később eltűntek a tablettáim. Korábban napokig nem ért hozzám, de akkor minden este rám mászott. Gyűlölttem a bűzét, a lihegését, a követelőző mozdulatait. Bementem az orvoshoz, írástam magamnak másik adag gyógyszert. Külön helyekre dugtam el a dobozokat, másnap mégsem találtam egyet sem. A következő alkalommal nem az orvoshoz mentem, hanem a zálogházba. A kelengyém nagy részét otthagytam a próbázott ezüstkeresztért, de már nem érdekelt. Tudtam, ez nem sokáig maradhat így!

- Majd erre még visszatérünk később! - emelte fel a kezét a nyomozó. - Azt mondta, ezt márciusban történt, miért várt novemberig?

Kovácsné újra kibámult az ablakon.

- Felgyúlt a munka. A napszamosokat elvitte az útépités, ami jobban fizetett és többet lehetett sumákolni, mint egy gazdaságban. Persze átvették az embereket, de attól még mi azt sem tudtuk, hol a fejünk. Dolgoztunk kettő-három helyett is. A ház futott, mert mentem, amerre az ember ment. Vezettem traktort, teherautót, vagy ha kellett, kombájnoztam éjszakákon át. Amikor hazaértünk, beestünk az ágyba és aludtunk. Volt, hogy kint aludtunk a platón egy pokrócon, azzal is megspóroltuk a haza utat, meg a gázolajat.

- Azt mondja, ebben az időszakban nem történt incidens?

Az asszony fújt egyet.

- Azt mondtam, örültem, hogy élek. A nyár úgy ment el, hogy a köszönésen kívül alig beszéltem valakivel. Boltba is alig mentünk, feléltük, amit a kamrában találtunk. A Váncsáék szoktak átinteni, amikor elmentünk egymás mellett a gépekkkel, de azokat meg nem kísérte el az asszony a földre. Munka közben ember is, a gyerek is szótlanabb volt, mint Béla fogfájáskor. Nézz meg a naptárban a holdtöltéket, aztán beszéljen az emberekkel! Mindig történt valami!

- Mi változott novemberben?

- Az októberi teliholdkor arra riadtam, hogy a farkas ott ül az ágyam mellett, és az ölemet szaglássza! A némasága jobban megrémisztett, mint a sötétben fénylő szeme. Az orra

úgy mozgott, mint egy nagy patkány, ami a takarón matat. Ljedtemben képen vertem az éjjeli lámpával.

Az egyenruhás felröhögött, aztán hamar erőt vett magán és elhallgatott. A nyomozó mereven nézte a lámpa fényében a pirospozsgás arcot.

- Mit tett a férje ekkor?

Az asszony felszegte az állát.

- Két napig nem jött haza! De jobb is, mert szétvertem volna a fejét, ha még egyszer megpróbál hozzám érni!

- Ez volt az utolsó telihold a gyilkosság előtt?

Kovácsné egyenesen a tiszt szemébe nézett.

- Igen, ez! - biccentett.

- Ekkor határozta el, hogy megöli?

- Elhatároztam én azt már hónapokkal azelőtt, csak még előtte kipróbáltam mindent, amit tudtam! Tavasszal utána olvastam, ahol csak lehetett, átnéztem mindent, amit a vérfarkasról írtak. Figyeltem az átváltozás előtti napokban, amikor csak állt az udvaron és bámulta a növekvő Holdat. Láttam, hogy támaszkodik mindenhez járás közben, éreztem, hogy bűze minden órával áthatóbban lengte körbe, bármerre járt, bármit csinált. Megfigyeltem, hogy mely zajokra érzékeny és miket nem vesz magára. Végigcsináltam a rontás levételét, ahogy az egyik tanyasi vénasszony drága pénzen kitanított rá. Megfizettem egy szűzlányt, hogy hajnalban vizelje körbe az anyósom sírját, hátha ő hozta a rontást a fiára. Gödölyét öltem éjjelkor az apósom sírján, hogy kiengeszteljem, ha ő volt a farkas, amitől örökölte a vért. Mind hiába!

A tiszt egy listát húzott elő a dossziéból.

- A házkutatásnál néphiedelmekkel foglalkozó könyveket találtunk a házban.

Kovácsné elhúzta a száját.

- Pénzkidobás volt és időpocsékolás! Az elején ostobán azt hittem, segíteni tudok rajta!

A lista visszakerült a dossziéba.

- Soha nem követte a férjét ezeken az estéken?

- Az első hónapokban bezárkóztam a padlásra és hajnalig még a budira sem mertem elmenni. Később meg már tudtam, mit kell meghallani a pletykák közül. Minek követtem volna!

- Az utolsó éjszaka mégis kimerészkedett a házból! - fonta össze a karját a nyomozó.

- Be sem mentem, nem akartam, hogy meghallja az ajtónyikorgást! Eetés után már csak bóklászott odakint, várta a kelő Holdat. Elbújtam a kombájn fülkéjébe, ott vártam ki, amíg feljön a Hold. A kutyáktól nem hallhatott, azok meg észre sem vettek, felborzolt szőrrel ugatták Bélát. A keresztet meg már akkor megköszörültem és elrejtettem a fészerben, amikor megvettem. Nem mertem bevinni a házba, nehogy megérezzen valamit. A többit meg már tudja!

A férfi gyorsan gépelt a következő kérdés előtt.

- Ki segített elásni a holttestet?

Kovácsné kihúzta magát és körbeforgatta a fejét. Homlokán izzadság gyöngyözött, nyaka hangosan ropogott.

- Úgy nézek ki, mint aki nem képes megásni egy gödröt egy dögnek?

A tiszt nem felelt, hosszan görgette az egeret.

- Az őrmester kinyithatná egy percre az ablakot, meg lehet itt fulladni! - mondta Kovácsné.

A fiatalember homlokán összeszaladtak a ráncok. Ránézett a forrónyomosra, aki biccentett. Az egyenruhás állán összerándultak az izmok. Sietősen átszelte az irodát és kinyitotta az ablakot. Megfordult, ám lépni már nem maradt ideje. Sötét árnyalak ugrott fel a rácsra, átnyúlt a rudak között és visszarántotta a férfit. Karmok mélyedtek a homlokába és rántották hátra a fejét, a másik mancs feltépte a torkát, mielőtt kitért volna a szájából a hang. A vér az asztalig spriccelt, elborította csészét, az iratcsomót és a monitorra is jutott bőven.

A nyomozó felugrott, a pisztolyához kapott, elővenni azonban nem maradt ideje. Kovácsné felugrott, megfogta a monitort és a kihallgatóhoz vágta. A férfi felszisszent, ahogy a könyökébe csapódott a kemény műanyag. Jobb keze ernyedten lógott az oldalánál, támadója felé fordult, aki leszegett fejjel rohant neki és átlökte a széken.

A nyomozó nagyot puffant a földön. Mozdulni nem maradt ideje, a nő mellbe rúgta, aztán rátérdelt.

- Maradjon nyugton! - sziszegte az arcába az asszony.

A pisztoly nagyot koppant és a szekrényig csúszott a linóleumon.

- A bilincset! - tartotta a rendőr arca elé kezét Kovácsné.

A férfi megpróbálta lelökni magáról a nőt, de csak annyit ért el, hogy kérges kéz szorult a torkára. Tapogatózva előkotorta a kulcsait a nadrágzsebéből és felmutatta a kulcsot. A nő szorítása megszűnt, az összebilincselte kezét ismét a tiszt felé nyújtotta.

- Kinyitni!

Bilincs csattant a fekvő ember kezén, aztán a fűtéscsövön.

- Ezt nem ússza meg! - csúszott ülő helyzetbe a nyomozó, ahogy a nő ellépett tőle.

Kovácsné grimaszt vágott felé, majd megfordult és átsétált a terjengő vértócsán. Sárga szempár követte minden mozdulatát. Mozdulatlan, vérben ázó karmok tartották az ablakeretben a fiatal férfi testét. A nő a tenyerét a halott torkára nyomta, aztán felnyújtotta a rács elé. Hosszúkás orr nyúlt be a vasak között, az agyarak közül vörös nyelv villant.

- Jó fiú! - mosolyodott el az asszony és tisztára nyalt kezével beletúrt a fekete pofaszőrzetbe.

A nyomozó a pisztoly felé nézett, aztán vissza az ablakra. Kovácsné megfordult.

- Náncsi egy számító boszorka volt - nyomta ismét a tenyerét a vérző torokhoz -, viszont sok mindenre kitanított. A

vérfarkast uralni nem lehetetlen, ha megvan bennünk az elszántság. Bennem pedig van elszántság, elhiheti! Egész életemben keményen megdolgoztam mindenért. Az elmúlt tizenöt évben férfiként dolgoztam a földön és az állatokkal, hogy megteremtsek mindent magamnak és a fiamnak. Közben folyamatosan tanultam és fejlődtem. Reméltem, hogy soha nem derül ki, mi történt Bélával, de nem vagyok ostoba, erre is felkészültem.

- Nem bujkálhat az élete végéig! - figyelmeztette a férfit.

A nő kivillantotta a fogait.

- A test is csak egyfajta börtön!

Az ablak felé fordult és a torkára kente a vért a kezéről. Az árny torokhangon felmordult. A halott rendőr a földre zuhant, a szőrös kar kicsapott. A nő nem állt ellent, ahogy lassan a rácsra húzták. Hófehér fogak villantak a fekete pofából. Az asszony feje hátrabilen, a szétszakított torokból bugyborékolva távozott a levegő. Vizelet maró szaga vegyült a vér édeskes illatába.

A nyomozó szeme tágra nyílt és amennyire a bilincs engedte, hátrébb tolta magát a fal tövében. A második test véres nyomot hagyott a párkányon, ahogy a fal tövébe csúszott. Rövid, halk nyüzszítés tört fel a rácsba kapaszkodó árnyból. A telehold fényében egy pillanatra egészen emberinek tűnt az arca. Benyúlt az ablakon, megpiszkálta a halott asszonyt, aztán elrúgta magát a rácsról. Mindenfelől kutyák csaholása hangzott fel, és egyre messzebből csatlakoztak be hangok a kéretlen éjszakai kórusozó.

A férfi az ajtó felé nézett és kinyitotta a száját, de csak annyi ideje maradt, hogy elfordítsa a fejét, mielőtt nagy nyögés közepette a combjára ürítette a gyomra tartalmát. Kiköpött oldalra, majd a kézfejével megtörölte a száját. Tátott szájjal mély levegőt vett, aztán homlokát a falnak döntötte. Pár pillanattal később felnézett, arca verejtékbe úszott. A földön heverő bilincskulcs felé nyújtotta a lábát, ám megmerevedett. A nő teste megmozdult, lassan az oldalra dőlt. Réműlettel eltorzult arc bámult a nyomozóra. A szemek fénytelenül meredtek a semmibe, a kitért száj egy üreg volt csupán, a nyelv a feltépt torokból lógott elő.

A tépett szélű sebből narancsszín szikra hullott a padlóra, és parányi lángnyelv alakját öltötte fel. Felszökdelte a holttesteken a párkányig. Egy vérfoltba érve hangosan szisszent, színe vörösre váltott. Halk kacajt sodort befelé a huzat. A láng egy pillanatra fellobbant, vörös fénnel bevilágította az ablakot, aztán a levegőbe emelkedett és eltűnt az éjszakában.

Bartos Zsuzsa

Alantas vágy

Vé Zaki hétfőn reggel közli velem, hogy egy nagyit rendel. Éppen ágyba hozza a tablettáimat, amelyeket a tálcán mindig ugyanolyan katonás sorrendbe állít. Miután egy pohár víz segítségével bekapkodom őket, egészségügyi felmérés következik, amelyet ahhoz képest, hogy mindössze két percig tart, mindig túl szertartásosnak érzek. Felcsatolja csuklómra a biomérőt, és ellenőrzi az értékeket. Némásága arról árulkodik, hogy minden rendben velem. Pedig az érintésére a szívverésem kihagy egy ütemet, majd felgyorsul. Az arcom ég, az érzékeim élesednek, orrom megtelik a Vé Zakit körülengő kókuszillattal. Valahol a hasam mélyén örvény cikázik, az agyam kába. Szapora lélegzésem nem kerüli el a figyelmét, és már megint hosszabb ideig néz rám. Gépiesen visszaislant a biomérőre, mintha még egyszer ellenőrizni akarná az értékeket. A kezét azonban ott felejtí a karomon. Talán mégis bármi lehetséges köztünk...

Megkér, hogy öltözködés után fáradjak be az irodájába, mert meg kell beszélünk a nagyirendelést. Zuhanyozás közben elfog a kétség, hogy elégedetlen velem. Miért akarhat nagymamát is birtokolni, amikor embertanulmányozás céljából itt vagyok neki én, egy igencsak érzékeny személyiség? Mármint: érzelemdús. Ráadásul egy nagymama típusú személy aligha fog párosodni és profitot hozni. Nem adtam okot Vé Zakinak arra, hogy lecsereljen. Egészséges fiatal nő vagyok, és gyakran járok játszani a parkba. Bárcsak bántaná ez őt! Bárcsak ne lenne ilyen tökéletes úriember! Ahogy a vízsugár végigzubog a testemen, elképezelem, hogy itt áll szorosán mellettem, szájával simogat. Beleborzongok és elgyengülök, meg kell támaszkodnom. Fogalma sincs, mennyire ismerem már minden porcikáját, lesve napestig minden mozdulatát. Dehogy szerettem bele a gazdimba! Csak megkívántam, mint amikor az ember megkíván valami kaját és addig nem nyugszik, amíg legalább meg nem kóstolja. Aztán utána megint ehét valami hétköznapit. Idióta hasonlat! – nézek megvetően a tükörbe. Vé Zaki ugyanis emberibb és figyelmesebb bármelyik hús-vér férfinál, akik komolyabb célok nélkül lődörögnek kint napestig a parkban.

Vé Zaki irodájába mélyen dekoltált blúzban érkezem, abban a rózsaszínben, amit a tavaly szülinapomra kaptam tőle ajándékkul. Felülök a nekem fenntartott magas székre, és mélyre szívom a kókuszillatot. Vé Zaki közel hajol hozzám, karomra köti az érzelmi detektort. Aztán együtt bámuljuk az ujjbegyéből kivetített februári katalógust. Hús százalékos árleszálítás. A kínálatban sok fiatalos nagyfi holoképe forog, viszonylag olcsón. Nem rejtem véka alá, hogy nekem a drága klasszikusok jobban tetszenek: a kontyos nagymama, vagy egy másik, a bottal. Van nagydarab is,

meg sovány. Egy pirosposzsgás arcú, vastag keretes szemüvegű mami is sorra kerül, aztán túrázó, cigiző, kertészkedő, sőt kopasz nagyfi holoképeit nézegetjük.

Valahonnan finom olajos illat terjeng a levegőben, összegyűl tőle a nyálam. Szétnézek, de nem látok az irodában semmilyen gyanús forrást. Már megint csak szaghallucinálok. Próbálok kontrollálni arckifejezésemet, nehogy Vé Zaki megsejtse biológiai, mármint alantas gondolatomat. Választásom végül egy alacsony, pisze orrú, mosolygós szemű és hajlott hátú nagyira esik. Mintha már láttam volna őt valahol, vagy legalábbis egy hasonlót. Vajon Vé Zaki mi alapján választott ki engem, amikor két évvel ezelőtt örökbe fogadott? Ismét meglep azzal, hogy sokat számít neki a véleményem. Azonnal leadja a rendelést, néhány kelléket kér még mellé, aztán lefuttatja az érzelmi analízis kéken villogó eredményeit, és hangosan felolvassa a jegyzetei számára:

– Szívverés gyorsulása 81%. Izomfeszesség 25%. Testhőmérséklet emelkedése 34%. Gyorsabb lélegzés 78%, szomjérzet 16%, agresszió 8%. Eredmény: Féltékenység 22%. Félelem: 4%. Saját észrevételek, megjegyzések: fokozott nyelés. Mondd Dalma, mit érzel a nagyirendelés után?

– Két éve hűségesen gondoskods rólam, gazdám. Elég rossz érzést választottál e havi tanulmányozásod céljául.

– Szavakkal fejezd ki, kérlek. Mit érzel egy nagyfi látán?

– Mmm... semmit.

– Te mindig érzel valamit.

– Hát jó. Azt hiszem... kényelmet... Gondoskodást. Valami ilyesmit. Khm... de most ez mind lényegtelen.

– Köszönöm, Dalma. Menj játszani!

Leveszi karomról az analizátort, és a helyébe csatolja az azonosítót.

A park melletti aluljáróban hosszú sor kígyózik a salátaautomatánál. Inkább beállok a mellékhelyiség előtti gyászos sorba, majd azt követően a gyümölcs-koktéloshoz, és kétszeri adagot kérek. Ma hétfő, nem adnak. Az asztalnál ismét megérezem azt a bizonyos ínycsiklandó illatot, pedig most nem látok egyetlen nagyfi sem, csupán néhány régi játszótárs kacsint rám. Már megint fantozmiás percek törnek rám, vagy valaki a kóborok telepén járt, és drága dolgot rejteget. Hiába gyűlik sok nyál a számban, az ananászdarabkák túl érdesek.

Aranyló és kerek...

Lépteimet a park felé veszem, átvágok a huzatos aluljárón. Az édeskés illat ide is követ.

A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház ajánlásával

Porhanyós. Szétolvad a számban...

Szédít a kényszer, még a zuhany alatt sem remegtek így a tagjaim. Másfajta gyengeség tör rám, az a fajta, mint amikor napokig koplalok. Idegesítenek a rám köszönő parkbeli cimborák, összemósódnak az arcok, képtelen vagyok figyelni arra, amit mondanak. Alig érzékelem a forgalmat, átrohanok az úton, hogy felüljek az éppen fékező, ezüstsínű autóbuszra.

Egy óra múlva a szeméttelp körül kódorgok, és apám régi barátját, Ferkót keresem, de minden utamba eső kóboreMBER csak a fejét rázza. Egyre több gazdátlan érkezik. Órákkal alkony előtt összegyűlnek, várják a hulladék szállítót. Szánalmasak. Mennyire idejétmúlt remény várakozni az esti szállításra, majd turkálni értékesíthető fémért és szilikonért, megverekedni egy-egy majdnem ép alkatrészért.

A rothadó bűz miatt eltűnik orromból a kísértő illat, csak annak érzete tolakodik az elmémbe képzetként, ahogyan a porcukor ráolvad a nyelvemre. *Talán gyümölcsízzel is megtöltik... Eper. Inkább barack.*

Feltűnik Ferkó az égről alácsúszó nap barackszínű fényében. Zörögnek a szemétkupacok baktató lába alatt. Rongyos zakója megnyúlik a telerakott zsebeiktől, arca szintén, amint meglát.

- Mi bajod lett, hogy kirakott a gazdád? - mordul rám.

- Nem lettem gazdátlan. Csak nekem is kell fánk - loholok a nyomában, belerúgva egy-egy fémdarabba. Az ember szinte azt hinné nekik, hogy konzervdobozok.

- Hogy mi kell neked? - les vissza rám, mint aki bolondot lát. - Álmodozol, kislány. Tíz éve nem láttam fánkot.

- Akkor szólj Hettának! Megfizetem.

- Az idők változtak, Dalma. Manapság senki sem tudja megfizetni a lisztből készült étket.

- Ép alkatrészeket hozok neked. Sokat.

Megáll, majdnem nekiütközöm.

- Na, idefigyelj! Jó dolgodban azt sem tudod, hogyan falánkodd szét az életed. Felőlem. Csakhogy ezzel rám is veszélyt hozol - emeli fel kissé a hangját. - Utálom, ha kijárnak ide kérdezősködni a terméknyszakosok.

- Tudod, hogy megfontolt vagyok üzleti ügyekben. Lyvicox márka! Hm?

Nem válaszol, mintha lélegzeni is elfelejtene.

- Bujdosó sorsra jutsz, és nem biztos, hogy valaha is kapsz még új esélyt.

A füléhez hajlok, úgy suttogom vissza:

- Ember vagyok. A mában élek.

Világos szalag fut körbe a farsangi fánkon. Most már biztos vagyok benne, ahogyan biztos vagyok Vé Zaki márkájában. Ismerem minden porcikáját, testének minden titkát. Tudom hogyan és hol nyílik, és hogy éjjel kettő és három között szokott standby-ban lenni. Minden gazdának mások a titkai, a nyitjai. Ebben különböznek tőlünk, embereknél. Jobban is teszik, hiszen ebben sokkal végzetesebbek.

Jobb talp, nagy lábujj töve, az agykéreg reflexpontja. Két gyors nyomás, aztán egy hosszú, harminc másodpercig tart.

A lábujján feltároló rekeszbe bepötyögöm a kódot: </090 VÉZAKI8967BmL*L>

Talpbőrén át piros lón villog az Error, vibrálni kezd az egész teste. Ideges vagyok. Nem ez a kód! Bármelyik percben szirénázni kezdhet. Nem kell az é betű, ötlik az eszembe. Újra pötyögök. </090 VZAKI8967BmL*L>

A vibrálás csillapodik, a villogás halványul, és egy utolsó üzenet fut át a talpán. *Viszontlátásra!*

Kapar a torkom. Azt hiszem, meghalok. Nem. Csak halálosan szomjas vagyok. Pedig még nem is ettem semmi zsírosat. Viszket a szemem. Csak keveset aludtam. Jólesne most csak úgy leülni a sötét sarokba és nem csinálni semmit, de erre nincs idő. Hajnalban vár rám a fánk, mármint Ferkó.

Nem könnyű lehámoznom Vé Zakiról a bőrt, úgy tapad a vázára, mint valami megkeményedett gumi. Vér folyik a lábam elé, hányingerem támad. Előbb a kis, finom alkatrészeket csavarozom ki, végül a robottus darabokat. Sokáig tart. Reszket a kezem. Szeretem minden alkatrészét, annyira masszívak és fényesek. Vé Zaki szétszedve is tökéletes. Folyton figyelt rám, és minden percet érzékivé tett. Arcomon égető nedvesség csordogál. A rozsdába! Nem akarok sírni. Most szabadulok meg mindentől, ami alantassá tett. Örömkönnye ezek. Csakis örömet érzek. Vagy mégsem. Vajon mit jelezne Vé Zaki érzelmi detektora?

Ruhákba rejtek minden fényes darabot, és úgy helyezem őket a táskába. Végül a processzort bepólyálom egy puha törülközőbe, és a tetejére fektetem. Mintha valami nagy árnyék telepedne rám, amelyik évekig ott ült egy sötét sarokban, várva ezt a pillanatot. Valami hiányzik. Vé Zaki csak ennyi lenne?

Mindent betölt a kókuszillat, amikor utoljára lépek ki a gazdim lakásából. A lépcsőfordulónál erős kísértés tör rám. Visszafordulhatnék, és életre kelthetném őt. Hiszen még csak el sem búcsúztam tőle. Talán ha elmagyarázom neki a vágyaimat, és ő közben nézi az érzelmi analízátor értékeit, akkor megérti, hogy mit áldoztam fel egy fánkügyért. Igen, igen, visszamehetnék, és összerakhatnám a hideg fémeket.

Aranysárga. Meleg és lány...

Az útnak élve

Hátamon elgyötört zsák,
Benne milliányi világ,
Lábamon a csillagok pora.
Az útnak élve,
Ó, igen
Az útnak élve már!

Hátamon elgyötört zsák,
Ráterítve ezernyi szerelmi szállal
Szótt elnyűtt kabát.
Az útnak élve,
Ó, igen,
Az útnak élve már!

Hátamon elgyötört zsák,
Telve szemed melegével,
Tested számtalan gyönyörével.
Az útnak élve,
Ó, igen,
Az útnak élve már!

Az útnak élve,
Az Útnak élek már!

edwardhooper

Fák alatt

Most rezegve zúgnak halkán
sápadó nyárfa levelek,
rég nyaram ugyan hol van...
Emlékek, múló életek.

Barátok és ellenségek
eltűntek, szelíddé értek.
Fakultak, mint régi képek
nem szeretnek, nem is ölnek.

Magányom hideg takaró,
és a könnyeimtől nedves.
Elbújni benne mégis jó,
bár a lelkem ritkán csendes,

mert vihar dúl benne, érted,
te kegyetlen és közömbös,
de mégis olyan szép élet.
Kötődöm, mint mag a röghöz.

Kedves arcok és szerelmek,
és Bükköm sárga lombjai,
életre igent felelnek.
Fák között várhat valaki.

Talán felejtett, kedves árny.
Talán csak egy szép gondolat.
Talán a csendes vén magány.
Talán én vagyok a fák alatt.

Kolumbán Jenő

Angyalszép arcod

Elmondanám, de szürkék a szavak,
mik vértelen ajkamról hullanak.

Leírnám én, de csak ákombákom,
kiszáradt papír mederbe fulladt álom.

Elképzelném, de tünékeny gondolat,
nem adja vissza angyalszép arcodat.
bel corma

Horizont alján

Horizont alján ontja
sugarát a nap.
Nap szele táncol
északi éjszakán.
Holdsugár
zuhan szemed
sötét bogarába.
Utolsó lobban
majd kialszik
a fény.

Sötét kúszik
a fák közt
az álmaidba.
Deret lehel
már az est.
Marja már
a rét hervadó
szőnyegét.
Szél kapja
viszi az
őszbe rozsdúlt
fák leveleit tova.
Elhagyott
lehullott
otthagyt
szarvas agancs
ágai közt
hálót szótt az idő.
Hideg jön,
hideg jön
s álmodt
Horizont alján
didergő köntösben
álmodik a nyár,
felette vöröslő
haját bontja az ősz,
de tudja a táj
érzi a csont
fagyot lehel
majd a tél.

Tordai Gábor

Fejtől fejig

Búslakodik Áronka:
nem mehet iskolába,
reggelre nagy láza lett:
nagyon elkeseredett.

Nem mehet iskolába;
el kell múltjék a láza!
Köhög megszakítatlan:
izzad szegény az ágyban.

Vizes ruhát hozz, Anya,
tekerd rá a torkomra;
mellé hozzad a gyógyszert,
hogy hamar gyógyuljak meg!

Hosszan nem lazálhatok,
lemaradni nem fogok,
első helyem megőrzöm,
nekem az az örömöm.

Ne mondd, hogy okos vagyok!
én még többet akarok,
egyik fejem megtelik,
vár üresen a másik.

Mert nekem két fejem van,
jól működik az agyam,
a lázam leszállítja:
mehetnek iskolába.

kisjankó

Monológ

...fél emberben egy egész lélek.
Csoda-e hát, hogy nem férek bent...
Lánc a lépteimen, hiányzik a tánc...
nincs kulcs a bilincseken,
s az, hogy nem nyílik a zár,
még mindig orvosolatlan titok...

...azért még is hiszek kora reggel,
s teszem mindig ugyanúgy, amit kell.
Érzem, hogy segítő a szándék,
s nem csak játék... tombol körülöttem.
Füрдök szemek fényében,
a rám villanó mosolyban.

Szeretek... dúdolom, suttogom,
s hogy kiáltok, észre sem veszem.
Kapaszkodok, pedig nem is félek,
hogy rám szakad a fene nagy kékség.
Édes vétségek... kívánom,
hogy legyenek még, s akarjalak.

Születtem... vagyok a köztes idő,
most is életkedvvel simogatva.
Nézd, szedegetek szétszórt ígéket.
Nap beteljesül... lassul lendület,
s este álomba ringatom
a még függőben maradt vágyat.

Alkony

Csónakok kettesben

Már hullnak a tarka-barka levelek,
magukra öltötték az őszi színeket,
a légben lágy keringőt táncolnak,
majd megszédülve a vízen landolnak.

A tóparton már minden oly csendes,
a madarak eltűntek, most nincs énekes,
még muzsikál nekem halkán a szellő,
huncut a kis bokor, pajkos, incselkedő.

A mólónál csónakok álldogálnak,
költözik a nyár, mindketten némán állnak,
de még ringatódznak a vízen kecsesen,
ráérnek pihenni a fagyos hidegben.

Hányszor ültünk ketten a csónakban,
bővelkedtünk a szerelmes csókokban,
most árvaságotat nézik a ladikok,
jó nektek, ti még mindig együtt vagytok.

macika

Vándorének

Tüzes, mély torkolat,
Fejemben születő gondolat
Marja szét lelkem szilánkjait
Elveszett, s nem került meg
A fa, mely ébren tartja
Az örök álmodót

Magányosan áll, levele
Édes nedvet bocsájt,
De vigyázz, vándor,
Utad még nagyon hosszú,
S bár kétled szavaim,
Meglásd, fénylik
Az út vége

Ott lesz majd egy ajtó,
S te döntöd el,
Bemégy-e,
Megküzdesz-e
Lelked minden szilánkjával

Keresd a jót, a szépet, a valót
Vesd meg a botort, ostobát,
S hozd el a fa levelét,
Boldogan ülj és hallgasd
Tovább szíved lüktető zaját

Mert amit ma mondok,
Holnapra már lehet,
Hogy csak üres szó,
Vésd eszedbe, vándor,
Élni, szeretni, vágyini
Nagyon jó.

Seth

Lebegünk

Oly jó veled együtt lebegni,
oly jó téged szívből szeretni,
mint a tenger, hullámzik testünk,
a végtelenben ilyenkor elveszünk.

Élhetnénk akármelyik bolygón,
mindenhol te lennél a boldogságom,
Oroszlánként védeném életed,
takarnálak, mint a földet az őszi levelek.

Imádom minden mozdulatod,
én vagyok a napod, az alkonyatod,
vágynak rád a testem, lelkem,
tudom, hogy ez az igazi szerelem.

macika

Kudarcba fulladva

Kudarcba fulladt barátságok holtteste lebeg
Az áttetsző, sekély vízben körülöttem.
Fodrozódó hullámok mossák a partot, meleg
Patakok hordják tova apránként tettem.
Vörösre festi a kékséget a vér,
Nyállal keveredve csomós, buborékos massa,
Megállt az idő és eltorzult szemben a tér,
A túlparton egy szarvasbika a tehenet bassza.
Énekelnek a madarak, de füleim sérti
A sok apró zaj, valamit tennem kell,
De nem tudok, süppedek, képtelenség lépni
Az iszapba, lenntről semmi se nyomna fel.
Terhelő bizonyítékaim centrumában állva
A csalódások megoldva, a múlt lezárva.

Norberto

A Remény rabja

Szürke fán bomlaszt,
Varjak vonzotta sötétség.
Fekete álma lohaszt,
A bennem álló üresség.
A remény szálló, talán vár,
Ha rá nem omlik a kártyavár.
A kártyavár.

A fellegekben nem várnak angyalok,
Nem kérdezi senki, mennyit bírok.
A hulló levelek álmai csúnyák,
Legbelül csak a megváltást várják.
Szenved már a kidőlő fa,
Nem tudja, hol van
A legfőbb ma!

atesz990

1956

Mily különös a világ!
Vérvörös mocsokban
Lángoló liliomok ragyognak
Át a tejfehér falakon.
"Csapataink harcban állnak!"
S a Szabadság hídon állva
Arcunkról véres könny csorog.
A Duna... A Duna lassan hömpölyög,
Sodrásában ott kavargó a vágy!
S a fejünk felett
Kecsesen és kacéran
Libben a vérszomjas, vasöklű,
Selymes hangú hatalom.

edwardhooper

Köd

A köd a temetőre telepedett,
apró lépésekkel, lassan ballagok...
Vergődök a régi emlékekkel,
visszhangoznak az emlékviharok.

Mennyi virág, mennyi fájdalom,
s ők tűrik csendesen, békésen,
üvölt a csend, a lépéseimet sem hallom,
sötétség uralkodik lelkemben...

A szívembe hasít a fájdalom,
torkom sírás szorongatja,
állok a sírotoknál, s fáj nagyon,
kezetek arcom többé nem simogatja.

Többé nem látom szép arcod, Anyám,
Apám sem egyengeti már utamat,
elfeledni, hogy is tudnám
a sok szeretetet, mi utánatok maradt.

Könnyeim folynak, mint a patakok,
hangotokat még most is hallom,
előttetek ezerszer térdre borulok.
Átöleli lelketeket... szerető karom...

macika

Húsból adhatok

Nem tudom, mit kívánsz,
Csak húsból adhatok.
Húsból tépek ki
Lüktető cafatot.

Ezt vetem lábához,
Kell-e, vagy otthagyd,
Tiporva ráléphetsz,
Vagy magadba varrhatod.

Akárhogy döntesz is,
Vissza már nem veszem,
Magadba zársz, vagy sem,
Tiéd lett, s így legyen.

Placebo

Jenő őszi síránkozása

Kék égre fel nyújtózkodik
őszülő fa nyurga ága,
fecskék búcsú kört repülnek
elszállnak majd nemsokára.

Vacogósak a reggelek
a nap lustán mászik égre,
meleget is kicsit ad csak
azt is a nap közepére.

Levelek már hullni vágnak
természet a nyárba fáradt,
csendes őszi, téli esték
meleg tűzhely mellé várnak.

Elmélázok csendben, magam.
Visszanézek sok sok ősze.
Almaillat, avarillat,
múlt évekre emlékezve.

Csak egy évszak a sok közül
volt az ősz a zsenge korban,
nem törődtem az idővel
számolatlan teltek sorban

az órák, a napok, hetek.
Lepke szerelmet üldözve
idő akkor nem számított,
nem mint most itt rémüldözve.

Szerettem minden évszakot
nem búsított engem az ősz,
szálltam én a vágyam szárnyán
énekeltem, mint egy dizőz.

Mára már a hangom halkult
az ősz elszomorít engem.
Elmúlásra emlékeztet
ellopja az életkedvem.

Várom én a tavaszt újra
de még addig tél is lesz még,
ha megérem az új tavaszt
ősz meg a tél lesz csak emlék.

Újra fűre lesz a vérem
mini szoknyát hogyha látok,
vígán legeltetem szemem
combotokon kedves lányok.

Szeretni is foglak téged,
asszony, vagy lány, hogyha hagyod.
Vággyal viszlek ágyba szépen.
Új tavasz jön. Megvárjatok!

2016.08.31.

Kolumbán Jenő

Jimmy
Cartwright

Lehetséges-e a lehetetlen a sci-fi-ben

avagy a lézerek probléma

Egy Facebook bejegyzés vett rá arra, hogy végezzek némi kutatómunkát, majd billentyűzetet ragadjak a témában és „papírra vessem” az alábbi gondolataimat.

Az adott Facebook bejegyzés lényege az volt, hogy a „lézerek” kifejezés jogvédett-e, vagy azt lehet-e használni egy saját regényben. Merthogy az illető alkalmazta új regényénél. (Jelzem, amatőr irodalomról beszélünk, de az író egyébként tisztában volt vele, hogy a lézerek technológiailag nem megvalósítható.) A kérdésre nehezen, és nem kifejezetten egyértelműen kapott választ. Mivel a lézerek kifejezés hallatán sokaknak a Star Wars fénykardja jut eszébe (aminek nem melleleg van technológiai leírása), ezért teljesen jogos lenne az a kérdés is, hogyan néz ki a kérdező regényében a lézerek, illetve mi is a működési elve, mivel nem csak a szót, hanem – mivel Star Wars esetében alapvetően ugyebár filmekről beszélünk – a kinézetet és a kitalált technológiát is nyilván levédették. De ettől most tekintsünk el.

Érdekes polémia indult el azonban arról, hogy a lézerek, mint olyan létezhet-e. Voltak, akik azt mondták (épp a Star Wars példájával élve), hogy minden további nélkül alkalmazható, még különösebb technológiai magyarázatra sem szorul. Sőt, az egyik hozzászóló szó szerint így fogalmazott:

„Szerintem a lézerek jó ötlet, és a sci-fi kategória az ahol nincs mindig szükség magyarázatra, mert bármi megtörténhet, még a lehetetlen is.”

Itt mindenképpen meg kell állnunk egy szóra. Ez lehet igaz, ha a sci-fi valamely alzsánerét nézzük, de az igényes olvasó az első ilyen megmagyarázatlan tudományos maszlag után behajítja a sarokba a kötetet. A valódi sci-fi-ben éppen az a lényeg, hogy egy valós, vagy lehetséges tudományos eredmény (legyen az társadalomtudomány, természettudomány, alkalmazott tudomány) hogyan hat az egyénre, a közösségre, a társadalomra. Ebből kifolyólag megmagyarázhatónak, de legalábbis elfogadhatónak kell lennie. Azonban, ha végiggondoljuk a fenti mondatot, joggal vonhatjuk össze a szemöldökünket, kérdőn nézve. Az első dolog, ami felmerül, hogy valószínűleg fogalomzavarról van szó. Ez sokkal inkább fantasy kategória, de ahhoz, hogy hiteles legyen, ne csak vicc, ott is koherensnek kell lennie.

Aztán elkezdtem mélyebben belegondolni, hogy miként alakulhatott ki az a fajta gondolkodásmód a wannabe írók között, hogy bármit bármilyen szinten vegyíthetek bármivel, magyarázat nélkül. Gondolkodás közben rájöttem, hogy a tavalyi SW EP7 traumája után szemlélem sokkal kritikusabban a sci-fi és fantasy zsánereket. Aztán egyszer csak „megvilágosodtam”. Hát persze, mindenről Hollywood tehet! Ontják magukból az igénytelen, sci-fi-nek mondott akciófilmeket, meg szuperhős mozikat évtizedek óta, hát persze, hogy az ezeken nevelkedett wannabe írók ugyanilyen vackokat termelnek ki magukból. Ezzel egyébként alapvetően nincsen baj, ha ezen egy idő után túl tud lépni, és nem szédül bele abba, hogy az ő regényét az ő pénzén kiadta valami üzleti vállalkozás puhakötetes formátumban, és / vagy e-book-ban... Aztán persze lenyugodtam, és rájöttem, hogy nem okolhatom ezért pusztán a filmipart. A „könyvkiadóként” működő vállalkozások is tehetnek arról, hogy ilyen szintre süllyedt a ponyvairodalom.

Közben elolvastam – többek között – a Mandiner sci-fi Fonyódi

Tiborral készült interjúját, és – minő meglepetés – szinte ugyanazokat a gondolatokat olvastam, amelyek az én fejemben is megfordultak. És minő érdekesség, Fonyódi Tibor is felhossa példának a fénykardot:

„A jó sci-fi író sokáig érlik, mint a bor... és akkor most a mainstream sci-firől beszélünk és nem a tematika alzsáneréről, ahol a fénykardot nem magyarázzák, hanem használják.”

Na tessék!

Mint ahogyan azt Fonyódi Tibor is lényegében megfogalmazta, sok a hozzá nem értő wannabe író. Elolvasták a Harry Potter, az Alkonyat sorozatokat, és azt gondolják, ők is tudnak ilyet. Ezzel persze nincs is semmi probléma, mi is így kezdtük. Elolvastuk A Gyűrűk Urát, az Alapítvány sorozatot, a Dűnét, egy rakás Star Wars kötetet, Lovecraft-et, Poe-t, Jeffrey Stone-t meg John Caldwellt, és számos más regényt és novellát számos más témakörben, majd mi is megpróbálkoztunk az írással.

A különbség azonban ott van, hogy mi legfeljebb a családunknak, a barátainknak, a közeli ismerőseinknek mutattuk meg, hogy „Nézd, ezt most fejeztem be! Elolvastad?!”. Persze, hogy elolvasták, és nyilván azt mondták rá, hogy jó, nehogy megsértődjünk. Ennek hatására pedig tovább írtunk, és tovább olvastunk, így váltunk egyre jobba, és láttuk be, hogy a kettővel, hárommal ezelőtti írásaink valójában nem is annyira jók. Nem csak írni akartunk valamit, hanem azt jól is akartuk csinálni.

A mai fiatalok egy komoly hányada slendrián – és időnként az idősebbek is. Írásaik teli vannak hibákkal, nem csak helyesírási, hanem stilisztikai, fogalmazásbeli és logikai hibákkal is. Nem is ez a baj. A baj az, hogy generációjuk már bő 15 éve publikálhat az interneten blogban, e-book-ban, és jó néhány éve a tehetősebbek nagy példányszámú magánkiadásokban. Ez utóbbira komplett üzlet épült, és itt az „üzlet” szó a lényeges. Komoly korrektúrázás, szöveggondozás nélkül adnak ki bármit, a lényeg, hogy az író fizesse ki. A blogokban közölt írásokat pedig jórészt dicsőítik, a segítő szándékú, hibákra rámutató kritikákat pedig vagy figyelmen kívül hagyják, vagy megsértődnek rajtuk.

Tehát lényegében hiányzik az a megfelelő kontroll és nyomás, hogy a wannabe írók fejlődés híján ott maradjanak, ahová valók (család, barátok, ismerősök). Így tulajdonképpen igénytelenek maradnak saját munkájukkal szemben, és a torz modern társadalmi mintákból és normákból kifolyólag azt gondolják, hogy a vacak írásaikkal ugyanolyan értékes tagjai az íróközösségnek, mint egy megérdemelten többkötetes, munkájába komoly időt és energiát fektető író, aki igenis kutat az adott témában amelyről ír, és szakértővel konzultál. A wannabe író „nem alacsonyodik le” ilyen szintre, mert hamis önbizalma által azt gondolja, hogy amit kiad a kezéből, úgy tökéletes, ahogy van.

Itt jön a képbe a fenti idézet a Facebookról. Teljesen nyilvánvaló, hogy sokan nincsenek tisztában azzal, hogy valójában mi is az a lézer. Nem igazán vették a fáradságot, hogy utánanézzenek a témának, pedig öt perc guglizás után elég komoly információ-mennyiségre lehet lenni a témában (lásd a keretes részt). Vagyis, ha valaki sci-fi-t, azaz valódi tudományos-fantasztikumot szeretne írni, az ne sajnálja a seggét, lábát, hogy utánanézzon, utánaolvasson, utánajárjon a dolgoknak. **Legyünk már állhatatosak, igényesek önmagunkkal, az írásunkkal szemben! Különösen akkor, ha nem csak hobbi szinten szeretnénk az írást művelni.**

A lézerekről

hu.wikipedia.org/wiki/Lézer

tudasbazis.sulinet.hu/hu/termeszettudomanyok/fizika/fizika-11-efolyam/a-rontgensugarzas-es-a-lezer/a-lezer

www.muszeroldal.hu/assistance/lezer.html

omegalabs.eu/html/lezer_tipusok.html

[titan.physx.u-szeged.hu/tamop411c/public_html/HU%20-%20Optikai%20alpok%20az%20ELI-ALPS%20tükreben%20II.%20-%20PhD%20\(e-learning\)/lzernyalb_tulajdonsgai.html](http://titan.physx.u-szeged.hu/tamop411c/public_html/HU%20-%20Optikai%20alpok%20az%20ELI-ALPS%20tükreben%20II.%20-%20PhD%20(e-learning)/lzernyalb_tulajdonsgai.html)

<http://www.mogi.bme.hu/TAMOP/lezertechnika/ch06.html>

Lidércfény

Cukiságkampány

Hát ezek meg hová NYÚLkálnak?!

Természetesen Jimmy és HomoErgaster kedves nyulakat etet friss füvecskével.

Kapitány kertészkedik

Bár az állatokat is kedveli,
azért a kiskertetet sem hanyagolja el.

Neked is van kiskedvenced? LÉGY TE IS RÉSZESE
a Lidércfény Cukiságkampányának! Küldj nekünk e-mail-ben fotót, amelyen
kedvenceddel pózolsz! Ha a kép publikus, viszontláthatod az AKF hasábjain!